

Bất Thần

Contents

Bất Thần	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	28
10. Chương 10	32
11. Chương 11	35
12. Chương 12	38
13. Chương 13	42
14. Chương 14	45
15. Chương 15	48
16. Chương 16	52
17. Chương 17	55
18. Chương 18	58
19. Chương 19	61
20. Chương 20	64
21. Ngoại Truyện	69

Bất Thần

Giới thiệu

Chuyển ngữ: Sâu a. k. a Pink LadyThiết kế bìa: Leo SingGiới thiệu:Nghệ nói, mỗi khi Tề Thái Hậu

1. Chương 1

Chương 01: Một thằng làm quan, cả họ được nhờ

Hàng năm, mỗi khi hoa xích luyện nở, Tử Cẩm Thành được bao phủ trong một màu đỏ tường vân, như có tiên nữ thiên cung khoác nghề thường bay đến, đặc biệt cảnh đẹp ý vui. Năm nay, màu đỏ như máu của hoa xích luyện lại mang đến cho khắp hoàng cung cảm giác tiêu điều. Đôn Hiến Đế băng hà, Trương Hoàng Hậu đau đớn khôn nguôi, thất cổ đi cùng Hoàng Đế.

Thật ra, “đau đớn khôn nguôi” ở đâu ra, Hoàng Thượng có mặt chỉ, “Lão tử muốn Hoàng Hậu mà ta yêu nhất chôn cùng” mà thôi.

Tề Đan Yên mười bốn tuổi tiến cung, tư sắc thường thường bậc trung, thích thêu thùa, kết quả là thêu đến hồng mắt, ở hiện đại người ta gọi là cận thị. Bởi vì nhà mẹ đẻ ở đất Thục thuộc dòng dõi thư hương, vô cùng hiển hách, vừa vào cung đã được phong làm Quý Nhân, không có phong hào, bởi vì thị lực không tốt nên không dám ra ngoài, tính cách cũng không thú vị, Hoàng Thượng chưa từng nhớ tới nàng. Ấm ớ làm sao năm năm trước tấn chức làm Tần theo thông lệ, ban thưởng phong hào Dục, lại thêm ba năm trước Hoàng Hậu vui mừng sinh Công Chúa mà tấn chức thành Quý Tần, được xếp vào hàng “cao tuổi” ở tuổi hai mươi mốt, trở thành trò cười và kỳ tích lớn nhất giữa hậu cung tranh đấu kịch liệt này.

Trong bài “A Phòng cung phú” có câu: Có kẻ ngóng trông ba mươi sáu năm liền. So ra, Tề Đan Yên cảm thấy mình còn may mắn, có điều, nàng thật sự không nhớ nổi mặt mũi Hoàng Đế thế nào.

Cứ thế, xử nữ già của hậu cung sống bình yên vô sự giữa cung đấu oanh liệt, những tần phi khác tranh giành tình cảm, ta hạ độc người, người đá vào bụng ta, người thì chết người thì bị thương, người thì vô sinh, người thì con chết, người thì vào lãnh cung. Chỉ có Tề Đan Yên cận thị là không cần thiết sẽ không ra ngoài, nhất định phải ra ngoài thì sẽ khúm núm, tuy hứng đủ châm chọc khiêu khích nhưng vẫn còn sống, thậm chí còn sống đến châu tròn ngọc sáng, mặt mày hồng hào.

Trước khi Hoàng Đế trai tráng chết sớm, Đại Hoàng Tử còn trai trẻ chết sớm hơn cả ông ta, Nhị Hoàng Tử Cầu Kính Hiên mà Hoàng Hậu sinh ra chưa tới tám tuổi vẫn đương nhiên trở thành Hoàng Đế nhiệm kỳ tiếp theo. Trước khi quyết định tự tử theo chồng, Hoàng Hậu xoát lại phụ nữ trong cung một lần từ trên xuống dưới, kẻ kia là người mù, ả này từng hại con ta, nàng này thế lực nhà mẹ đẻ quá lớn, tương lai nói không chừng lại thành ngoại thích chuyên quyền, cuối cùng vẫn là hại con ta. Xoát đến cuối cùng mới phát hiện Dục Quý Tần, địa vị không cao, chưa bao giờ tranh giành, có người nói thân thể nàng ta không tốt, nhà mẹ đẻ là quan văn, trong tay không có binh quyền. Trương Hoàng Hậu tính toán, “thân thể không tốt” là một mục đáng được thêm điểm, sau khi chăm sóc con ta trưởng thành, có khi nàng ta hự một cái chết bệnh cũng nên.

Trước khi nhận lấy ba thước lụa trắng, Trương Hoàng Hậu để lại bao nhiêu di chỉ thì không biết, hiện giờ chỉ biết, một cái lệnh Dục Quý Tần nuôi nấng Nhị Hoàng Tử Kính Hiên, một cái cho Hạng phủ, chỉ hôn cho Hạng Vũ, trao cho Hạng Tuế Chiêm trọng trách đại thần phụ chính, còn cho thêm một thứ vũ khí có tính sát thương lớn – Thượng Phương Bảo Kiếm, trên trăm hôn quân, dưới chém nịnh thần.

Bước cờ này của Trương Hoàng Hậu có thể xúng ngang tầm Gia Cát Khổng Minh, mắt nhìn nghìn dặm. Trước tiên nói về Hạng phủ, mẹ của Trương Hoàng Hậu cũng họ Hạng, nói chung là thân thích. Hạng phủ nhiều đời theo võ tướng, Hạng Tuế Chiêm kế thừa chức vị Uy Viễn Đại Tướng quân từ mười ba tuổi đã theo cha tòng quân, chinh chiến nam bắc, mười mấy năm qua chiến công hiển hách, tay nắm hơn nửa quân quyền của Kiến triều. Hạng Vũ là con gái duy nhất của anh trai ruột Hạng Tuế Chiêm, là Hạng Tuế Hàn, đã chết trận sa trường, được Hạng Tuế Chiêm thay anh nuôi dưỡng, năm nay vừa tròn năm tuổi, tuổi còn nhỏ nên luôn cho rằng Hạng Tuế Chiêm mới là cha con bé. Trương Hoàng Hậu ghép Kính Hiên và Hạng Vũ thành một đôi, rõ ràng là tìm chỗ dựa vững chắc cho con trai – bảo vệ con ta, tương lai đại tiểu thư nhà các người sẽ là Hoàng Hậu, còn nữa, giúp ta giám sát Thái Hậu tương lai và đại thần trong triều. Được lắm,

Hoàng Tử, Thái Hậu, Tướng Quân, tam quyền phân lập, bảo vệ lẫn nhau, kiềm chế lẫn nhau, tư duy chính trị của Trương Hoàng Hậu có thể sánh ngang với Montesquieu (*), đi trước thời đại tận mấy trăm năm.

(*) Montesquieu: là một nhà bình luận xã hội và tư tưởng chính trị Pháp sống trong thời đại Khai sáng, ông nổi tiếng với lý thuyết tam quyền phân lập.

Chớp mắt một cái, Dục Quý Tần mấy hôm trước còn neho mắt để nhìn rõ người đối diện rồi quỳ xuống hành lễ nay đã thành người phụ nữ tôn quý nhất hậu cung, không cần phải sợ lễ nghĩa không chu đáo bị người ta bắt bẻ làm khó nữa, cũng không cần để ý địa vị của đối phương cao hay thấp nữa, dù sao cũng không cao hơn nàng được.

Ngày tân đế kế vị, quần thần yết kiến, Tề Đan Yên ngồi phía sau bức rèm che, thấy phía dưới người đông nghìn nghịt, quỳ thẳng hàng như bài cửu, hô to Hoàng Thượng vạn tuế, Thái Hậu thiên tuế. Trâm hoa lễ phục rườm rà dề lên người làm cho cái đầu nhỏ của Tề Đan Yên lắc lư trái phải, đôi hoa tai đông châu to đùng kéo lỗ tai đau nhói, khiến nàng không thể không thường xuyên co đầu rút cổ, mô phỏng theo con rùa ra khỏi mai. Trước đây Kính Hiền được Hoàng Hậu bảo vệ như gà con trong phòng ảm, tức khắc đối mặt với nhiều quần thần mang ý đồ xấu thế này cũng không làm quen ngay được, giống như bị lột sạch quần áo ném ra đường, vô cùng hoảng sợ, còn rất buồn tẻ.

Đôi mẹ con hờn nhìn nhau, trong mắt giống nhau tràn ngập khát vọng: mau khiến bọn họ cút đi, thích làm gì thì làm!

Trong quần thần chỉ có một người ánh mắt không hề nịnh nọt, giáp đen trước ngực lóe lên tia sáng lạnh lẽo, phía sau là áo choàng đỏ tươi như nhuộm bằng máu, đôi mắt ưng lạnh lùng đen như mắt quạ. Sau khi đứng lên, hắn chậm rãi nhìn giương mắt nhìn về phía ghế trên giữa điện, thẳng nhóc trên long ý hết nhìn đông lại nhìn tây, người phụ nữ mặc lễ phục màu đỏ đẹp đẽ quý giá phía sau bức rèm che thì không nhìn rõ mặt, nhưng tư thế ngồi dường như không đoan chính. Nếu tương lai giang sơn mà mấy đời tổ tông phụ huynh đã bảo vệ nát thành cám trong tay hai mẹ con kia, lẽ nào con gái Tiểu Vũ duy nhất của đại ca Tuế Hàn cũng sẽ chôn cùng?

Đại diện kết thúc, Tề Đan Yên nở mày nở mặt chuyển vào ở trong cung Từ Ninh. Trên đường bắt gặp rất nhiều phi tần, à không, bây giờ đã là Thái Phi, Thái Tần, Thái XX, trước đây từng châm chọc khiêu khích nàng, vẻ mặt xám xịt, biểu cảm còn chưa hoàn hồn, tâm không cam tình không nguyện quỳ xuống hai bên đường. Tề Đan Yên neho mắt nhìn một lúc, ngoại trừ ánh sáng chói lóa phát ra từ đồ trang sức thì không nhìn rõ gì hết.

Nghĩ tới mình sẽ được ở trong cung điện đẹp thế này, được mặc nhiều quần áo đẹp thế này để dưỡng lão, Tề Đan Yên vui vẻ không lời nào tả xiết. Cái đầu đơn giản của nàng không ý thức được “buông rèm chấp chính”, “đại Đế chu phê” là khái niệm gì, mấy chuyện loằng ngoằng như lũ lụt Hoàng Hà, man di đông nam cướp bóc, ngoại tộc Tây Bắc cấu kết làm loạn, tham những vùng Giang Nam làm nhiều đời Hoàng Đế phải đau đầu còn chưa quá nhiều tới trạng thái chuột sa chĩnh gạo của nàng.

Tục ngữ có câu, một thằng làm quan, cả họ được nhờ, tiểu thái giám Tiểu Đông Tử vốn theo Tề Đan Yên bị người ta kêu đến quát đi nhảy một cái trở thành thái giám tổng quan của cung Từ Ninh, đứng hàng tứ phẩm, mọi người đổi giọng gọi Đông gia gia; người trước kia luôn bị gọi là tiểu tiện tỳ hôm nay cũng được tôn xưng làm Lý cô cô. Tiểu Đông Tử và Cẩm Tú cũng đắm chìm trong trạng thái lơ lửng như bóng bay, rảnh rỗi là lại lượn lơ ra ngoài, đi tè một bãi cũng phải cố ý đi vòng hai dặm đường để nghe người ta gọi gia gia, cô cô liên miên.

Trước kia, tiểu chủ vừa tiến cung đã thất sủng như Tề Đan Yên, đừng nói là tự mình gọi món ăn, cho dù tới Ngự Thiện Phòng nhận nguyên liệu và món ăn ngự ban cũng chỉ có thể nhặt thứ chất lượng kém nhất. Nay đã khác xưa, nông nô vùng lên cất cao tiếng hát, phương đông hừng nắng, mặt trời dâng lên, sơn hào hải vị ăn đến bội thực.

Ngay khi Tề Đan Yên cho rằng tiền đồ sẽ rạng rỡ như ánh mặt trời thì một người xuất hiện, sút nàng từ đỉnh Everest trở về rãnh Mariana.

Nhiều ngày nay tiểu Hoàng Đế Kính Hiền vùng vằng không chịu vào triều, nói rằng mấy ông râu ria xồm xoàm bên dưới nói toàn chỉ hồ giả dối, thằng cu nghe không hiểu, còn có một ông cao lớn vạm vỡ thổi ria

mép phần phật, trơn trợt mắt dọa nó làm nó suýt nữa tè ra quần.

Như vậy xem ra, bàng quang của tiểu Hoàng Đế vừa tiền nhiệm có vẻ rất yếu ớt.

Tề Đan Yên nghĩ vậy, đặc biệt thông cảm với Kính Hiên. Khi nàng vào cung, đệ đệ của nàng cũng chỉ tầm tuổi Kính Hiên, khoảng bảy, tám tuổi, cả ngày chỉ biết đầu ể, câu cá với đám đồng bọn nhỏ, rảnh rỗi thì lại đi vén váy tiểu muội nhà bên. Nào có như Kính Hiên, đánh rắm không cần thận sồn ra tí cứt cũng có sử quan ở bên cầm bút lông chi tiết viết vào quyển sách nhỏ: “Ngày X tháng X năm XX, thánh thượng tiết long khí, không màu nhưng có mùi khác thường, bề tôi thần phục, quỳ xuống không dậy nổi, hô to vạn tuế.”

Kết quả là, Tề Đan Yên ôm tiểu Hoàng Đế, đau lòng xoa cái đầu nhỏ của thằng bé, định kể chuyện về Phan Kim Liên và Tây Môn Khánh để dỗ thằng bé ngủ trưa, rồi mình còn có thời gian thêu thùa. Đang nói tới đoạn Phan Kim Liên cạy cửa sổ, gây còn chưa đập vào đầu Tây Môn Khánh thì đã nghe tiếng Tiểu Thanh Tử bên cạnh Kính Hiên the thé bầm báo:

“Khởi tấu Hoàng Thượng, Uy Viễn Tướng Quân ở nam thư phòng cầu kiến.”

“Nam thư phòng xa lắm, gọi hần đến đây đi.” Kính Hiên vừa bóc lạc vừa thờ ơ trả lời.

Dù sao Tiểu Thanh Tử cũng đã lăn lộn trong cung hơn hai mươi năm, nghe lời này xong ngẩn ra một lúc nhưng vẫn to gan nói: “Hoàng Thượng, ngoại thần vào hậu cung chỉ e không thích hợp.”

Kính Hiên ném một viên lạc vào miệng, hất hàm lên: “Ta mặc kệ có thích hợp hay không, Hạng Tướng Quân muốn gặp ta thì ta phải cong mông chạy tới nam thư phòng à? Rốt cuộc hần là Hoàng Thượng hay ta là Hoàng Thượng?”

Tề Đan Yên nhìn về phía Kính Hiên với ánh mắt khen ngợi, nghĩ thầm, thằng cu giỏi lắm, tuổi còn nhỏ mà đã có bản sắc hôn quân rồi. Chờ chút, Uy Viễn Tướng Quân... Ồ? Hình như là thúc thúc của bà xã tương lai của Kính Hiên thì phải?

“Hoàng nhi, con nói thế là không đúng.”

Tiểu Thanh Tử cảm kích khom lưng với Tề Đan Yên, nghĩ thầm Thái Hậu vẫn hiểu lý lẽ hơn!

“Không thể cứ nói “ta” mãi thế, đối với người dưới phải xưng là “trẫm”.” Tề Đan Yên nghiêm túc nói, lần mò lấy hai viên lạc Kính Hiên đã bóc sẵn vứt vào miệng.

“Vâng, mẫu hậu!” Kính Hiên gật đầu.

Tiểu Thanh Tử bỏ mình rồi, len lén ra hiệu bằng mắt với Tiểu Đông Tử.

Tiểu Đông Tử tỏ vẻ nhắc nhở: “Lão tổ tông, Uy Viễn Tướng Quân còn đang ở nam thư phòng chờ kiến giá đấy ạ.”

Tề Đan Yên nghe một tiếng “lão tổ tông” trong lòng cảm thấy rất được an ủi, trợ Trụ vi ngược mà trả lời: “À, vậy làm theo Hoàng Thượng nói, gọi hần tới đây kiến giá đi.”

“Vâng...” Tiểu Thanh Tử giật giật khóe miệng, dập đầu lui ra.

Khi Tề Đan Yên kể đến câu chuyện thứ ba thì nghe tiếng Tiểu Thanh Tử hô lên bên ngoài: “Uy Viễn Tướng Quân — Hạng Tuế Chiêm — ngoài điện chờ chỉ

”

“Gọi hần vào.” Kính Hiên ợ một cái, xoa xoa bụng.

Tề Đan Yên ở lâu trong hậu cung còn không biết về tình hình cung đấu sôi nổi chứ đừng nói tới gió mưa trong triều. Nàng không biết Uy Viễn Tướng Quân hay hậu duệ tướng môn gì đấy, chỉ nghe nói Tiên Hoàng Hậu định việc hôn nhân cho Kính Hiên, Hạng gia coi như thông gia. Nàng hoàn toàn không biết, Thái Hậu như nàng có thể sống đến lúc Kính Hiên cưới vợ hay không thì phải xem bao giờ Hạng Tuế Chiêm người ta lấy mặt chỉ trong tay ra phơi nắng.

Ngoài cửa cung vang lên tiếng bước chân vững chãi, có người chậm chậm tiến đến, vòng qua bức phù điêu, nhìn thấy hình dáng. Hần tóc dài được buộc bằng tử kim quan, mặc một bộ hoa bào màu tím đậm, bên

trong có khả năng mặc giáp mỏng nên vai có vẻ rộng rãi rắn chắc, dáng người cao gầy, ánh mắt sắc bén, anh khí bức người. Hắn đi tới trước cửa, phất vạt áo bước vào, hình đầu con hổ bằng bạc thêu phía trên giày đen nhìn đặc biệt uy vũ. Hắn đến gần, quỳ xuống đất hành đại lễ, không kiêu không nịnh mở miệng: “Thần Hạng Tuế Chiêm khấu thỉnh Ngô hoàng vạn tuế, Thái Hậu thánh an.”

Tề Đan Yên có chút ngẩn ngơ, nàng luôn cho rằng Uy Viễn Tướng Quân nhất định là một người vạm vỡ, đôi mắt đầy vẻ tang thương, mái tóc hoa râm, vẻ mặt dữ tợn như trong kịch nam miêu tả, ai ngờ lại là một anh chàng lạnh lùng tuấn tú, nghiêm nghị mê người thế này.

2. Chương 2

Chương 02: Các kiểu tìm đường chết

“Hắn chính là ông chú ở trên triều lăm nhăm nói cái gì mà bộ tộc tây thù làm loạn, suýt chút nữa dọa ta tè ra quần.” Kính Hiên còn chưa tự mình chấp chính đang nhai đậu phộng răng rắc, làm như mình đã có chỗ dựa vững chắc, ghé vào tai nàng thì thầm tố cáo, đôi mắt nhỏ len lén liếc nhìn Hạng Tuế Chiêm đang quỳ bên dưới, vô cùng giống thằng cu học sinh tiểu học khinh bỉ liếc nhìn cậu bé Ngũ Đạo Giang trong tin tức của CCTV (*).

(*) Thái độ này đây :v

Tề Đan Yên nghe vậy vô thức vỗ bàn một cái, chỉ ngón trở thon thon: “To gan!” Rốt cuộc to gan cái gì nàng cũng không biết. Đôi mẹ con hồ này đúng là đầu óc không bình thường, hại nước hại dân, nếu khi đó Trương Hoàng Hậu không được Montesquieu nhập vào người, tạo nên thể tam quyền phân lập, chỉ sợ cảnh thịnh thế của Kiền triều thật sự sẽ bị hủy hoại trong nháy mắt.

Trên mặt Hạng Tuế Chiêm không có một chút biểu cảm gì: “Thần có tội. Bộ tộc Khuyển Nhung ở biên thù Tây Bắc gây rối cho nhân dân đã hơn ba tháng, tội thần trị biên không tốt, khấu thỉnh Ngô Hoàng cho phép tội thần dẫn ba nghìn tướng sĩ chinh tây bình loạn, lập tức xuất phát.”

Đôi mắt của Kính Hiên đảo vài vòng, thẳng nhóc còn hỏi sữa làm sao biết chiến loạn biên thù là cái gì, chỉ có thể khe khẽ hỏi Tề Đan Yên: “Có chuẩn tấu không?”

“Khuyển Nhung là cái gì thế?” Tề Đan Yên cũng là đồ ngốc như hắn, phụ nữ chỉ thích thêu thùa xem hát làm sao hiểu về văn thao võ lược, biên cảnh báo nguy trong mắt nàng còn chẳng bằng cảm giác bức bối khi tối hôm qua nhất thời lỡ tay rắc quá nhiều mồi, kết quả là làm cho con cá vàng đuôi to nuôi đã lâu bị no quá mà chết.

“Thưa Thái Hậu, Khuyển Nhung là bộ tộc vùng Tây Bắc, phát triển ở khu vực sông Hà, sống nhờ nghề chăn nuôi du mục, giỏi chăn nuôi mãnh thú, bọn chúng thể trạng cao lớn, trời sinh tính tình tàn bạo, gần năm mươi năm qua nhiều lần xâm phạm biên giới Đại Kiền chúng ta, cướp bóc ngựa, lương thực của dân chúng vùng biên giới, thậm chí vũ nhục nữ nhân, lạm sát người vô tội. Tại Trường Vũ năm thứ mười hai, Đôn Hiếu năm thứ sáu, Khuyển Nhung hai lần đánh vào biên cảnh Tây Bắc nước ta, chiếm lĩnh hai thành Tuy Dương, Tuy Huyền. Sư đoàn thiết huyết của Đại Kiền chúng ta trước sau chinh tây hai lần mới khu trục được Khuyển Nhung. Năm gần đây Khuyển Nhung dần suy sụp vì nội chiến tranh giành vị trí thủ lĩnh bộ lạc, nhưng vẫn luôn thèm khát hai thành tại biên cảnh Đại Kiền ta.” Hạng Tuế Chiêm bình tĩnh đáp. Người hiểu về gia tộc họ Hạng đều biết, trong cuộc chiến ở Tuy Huyền, đại ca của Hạng Tuế Chiêm đã vui xương sa trường.

“Nghe có vẻ rất đáng sợ.” Tề Đan Yên chớp mắt mấy cái, vẻ mặt ngây ngốc, cái người cả ngày co đầu trong hậu cung không dám ra ngoài này làm sao có thể tượng tượng được cảnh chém giết trên chiến trường.

Hạng Tuế Chiêm không nâng tầm mắt, thứ nhất vì theo lễ quân thần, hạ thần không thể nhìn thẳng mặt rồng; thứ hai là nếu hắn nâng tầm mắt, ánh mắt hắn nhất định sẽ bộc lộ suy nghĩ về đôi mẹ con hồ trên kia, đó chính là – hai người các người là đồ ngốc.

“Vây... chuẩn.” Kính Hiên qua loa đáp lời.

“Tạ ơn Hoàng Thượng ân chuẩn.” Hạng Tuế Chiêm không đứng dậy, im lặng một lát, “Trong thời gian vi thần xuất chinh, mong học nghiệp của Hoàng Thượng ngày ngày tiến bộ, nhờ Thái Hậu giám sát.”

Ngụ ý, người đọc nhiều sách một chút được không?

“Đọc sách rất nhàm chán, chuyện mẫu hậu kể thú vị hơn.” Có lẽ vì ăn quá nhiều lạc nên Kính Hiên không chịu được, nằm dài ra.

Ánh mắt Hạng Tuế Chiêm di chuyển về phía trước một ít, có thể nhìn thấy góc váy đỏ tươi của Tề Đan Yên cách đó sáu thước. Khoan đã, chân đâu? Ánh mắt hắn lại hướng lên trên một chút, phát hiện Tề Đan Yên ngồi khoanh chân. Mẹ nó, đây là tư thế ngồi quái đản gì vậy! Người thế này còn kể được loại chuyện gì hay ho? Hạng Tuế Chiêm khế cắn răng, “Thần ngu dốt, không biết Thái Hậu kể chuyện gì răn dạy Hoàng Thượng?”

Thằng cu khờ khạo bắt đầu không biết giữ mồm giữ miệng: “Nhiều lắm, Tây Môn Khánh quyền rũ Phan Kim Liên này, Trương Sinh nửa đêm hẹn hò Thôi Oanh Oanh này, cả câu chuyện không thể không kể giữa Quan Vũ và Lã Bố nữa...”

“Khụ khụ!” Tề Đan Tay vươn tay che miệng Kính Hiên, dùng ánh mắt cảnh cáo thằng nhóc không cần thành thật như thế: “Hi hi... Vừa rồi ai gia kể chuyện Thủy Hử, Tiểu Hồng Nương trung thành bảo vệ chủ, và cả chuyện về Tam Anh chiến Lã Bố. Không biết Hạng Tướng Quân đã từng nghe chưa?”

Kính Hiên vội la lên: “Không đúng! Lã Bố và Điêu Thuyền mới là một đôi, Tam Anh là ả nào?”

Mọi người phát hiện vẻ mặt của Hạng Tuế Chiêm xuất hiện một chút biến động, cái trán có thể mơ hồ nhìn thấy gân xanh nổi lên, hắn lạnh nhạt nói: “Thần thuở nhỏ học võ, không đọc sách, chưa từng nghe về những câu chuyện Thái Hậu kể.”

“Hạng Tướng Quân, người thế là không được, tập võ thì cũng phải đọc sách, hai tay siết lại, hai tay đều phải cứng.” Kính Hiên làm ra vẻ nghiêm túc nói.

Chờ một ngày quần thần cùng nhau công kích, chư vương lần lượt phản loạn bức vua thoái vị, phế đi thằng nhãi con nhà người, người sẽ biết cái gì gọi là hai tay đều phải cứng. Hạng Tuế Chiêm không trả lời, hắn ngoài phải hộ quốc, trong phải trợ chủ, tiên hoàng qua đời, trọng trách đặt lên vai Hạng thị nặng như hai con heo giẫm lên con kiến.

Hạng Tuế Chiêm từ khi bước vào vẫn luôn quỳ, theo lý mà nói Hoàng Thượng nên gọi bình thân từ đầu rồi, Tiểu Thanh Tử thấy vậy hết nháy mắt lại nhượng mảy với Kính Hiên. Còn Kính Hiên ấy à, cuối cùng cũng nhận được ánh mắt của Tiểu Thanh Tử, húng hắng giọng: “Tiểu Thanh Tử, trầm khát, đi pha chén trà tới đây, loại trầm thích uống nhất ấy.”

Tiểu Thanh Tử lần nữa giật giật khóe miệng rời đi.

“A, Hạng ái khanh bình thân.” Kính Hiên gãi gãi cái gáy.

“Tạ ơn Hoàng Thượng.” Hạng Tuế Chiêm đứng dậy, sau khi đứng lên sống lưng thẳng tắp, giống như cây bạch dương ngoài biên ải: “Thần cần chuẩn bị việc tây chinh, cáo từ trước.”

“Ái khanh đừng đi vội, uống chén trà đã.” Kính Hiên khách sáo nói.

Tiểu Thanh Tử nâng khay vào, nhẹ tay nhẹ chân dâng ba chén trà lên theo trình tự cho Kính Hiên, Tề Đan Yên và Hạng Tuế Chiêm. Tề Đan Yên ăn một ít lạc, kể vài câu chuyện, đang khát đây, không để ý nước trà còn hơi nóng đã cầm lên uống.

Hạng Tuế Chiêm là người cuối cùng nhận trà, tạ ơn xong mở nắp chén trà, nhìn thoáng qua nước trà màu nâu trong chén, đột nhiên hỏi: “Đây là trà gì?”

“Thưa Hạng Tướng Quân, đây là trà hoa đậu đen.” Tiểu Thanh Tử nói. Hắn hầu hạ Hoàng Thượng từ khi Hoàng Thượng mới chào đời, Hoàng Thượng thích cái gì ghét cái gì, hắn là người hiểu rõ nhất. Trà hoa đậu đen rất hiếm có, một năm không có nổi một trăm cân, uống một hai lần đã là không dễ. Nay chủ tử làm Hoàng Đế, mỗi ngày đòi uống.

Sắc mặt Hạng Tuế Chiêm khê thay đổi, gương mặt liếc qua đồng hồ lạc chất thành núi trên chiếc bàn trà phía trước, lại đảo mắt nhìn qua Kính Hiên đang chuẩn bị uống trà và Tề Đan Uyên đã uống như trâu uống nước, bỗng đặt mạnh chén trà xuống, bước lên vài bước, thân hình nhanh như chớp giật.

Tề Đan Uyên còn chưa phản ứng lại, chỉ cảm thấy áo bào máu tím đậm nhoáng lên trước mắt, chén trà trong tay bị người ta hất mạnh một cái, rơi xuống đất vỡ tan. Hạng Tuế Chiêm tay trái giắt lấy chén trà của Kính Hiên, vũng vàng đến mức nước trà không vãi ra một giọt; tay phải trực tiếp hất tung chén trà của Tề Đan Uyên, rồi lại cấp tốc lui về sau ba bước, chấp tay nói: “Hoàng Thượng, Thái Hậu, trà hoa đậu đen không thể dùng chung với lạc, nặng sẽ chết.”

Lạc cộng với trà hoa đậu đen chính là thuốc độc một ngày mất mạng đấy ạ.

Tề Đan Uyên che miệng, dáng vẻ chim sẻ sợ cành cong. Nghĩ thầm, hả? Không thể dùng cùng nhau sao? Nhưng ta ăn mất rồi, làm sao bây giờ?

Kính Hiên đại ra một lúc, hoàn hồn kêu to: “Nguy hiểm thật! Hạng Tướng Quân có công cứu giá, phải thưởng, phải thưởng! Thưởng cái gì bây giờ... Mẫu hậu, ngài thấy thế nào?” Dứt lời, thẳng nhóc xoa cằm nghiêm túc suy nghĩ.

Tề Đan Uyên trợn trắng mắt một cái, bộ dạng hít thở không thông như Mã Cảnh Đào (**), rít lên: “Đừng thưởng vội, ta đi nôn ra đã!” Nói xong, nàng xách váy nhảy xuống khỏi trường kỷ hải đường mùa xuân, Hạng Tuế Chiêm đứng ở bên chỉ nhìn thấy đôi chân nhỏ như hoa sen, trắng như tuyết chạy bành bạch trên nền gạch đỏ, trong lúc chạy vạt áo đỏ tung vùn từ trên vai trượt xuống, lộ ra một đoạn cánh tay mềm mại. Hạng Tuế Chiêm khê cau mày, hạ tầm mắt không nhìn nữa.

(**) Biểu cảm này đây :) Chết cười mất =))

Sau khi Đôn Hiếu Đế băng hà, Đại Kiền loạn trong giặc ngoài, Tây Bắc có Khuyển Nhung làm loạn, Tây Nam chia năm xẻ bảy, nội bộ triều đình thoáng chốc phân thành ba phái. Một phái trong đó âm thầm trợ giúp em trai của tiên hoàng Đôn Hiếu Đế, Cung Thân Vương, muốn noi theo Triệu Khuông Dận thời Bắc Tống thoái vị cho em trai; một phái khác do tiền Quốc Cữu Trương Truyền Cát dẫn đầu, vọng tượng kìm kẹp ấu đế làm con rối, vợ vệt của cải; còn một phái... tương truyền do hấn dẫn đầu, ý đồ khoác hoàng bào, chiếm chỗ của ấu đế. Hiện nay xem ra, ba phái này có phải quá nhàm chán không? Còn cần phái nào ra tay hay sao? Tiểu Hoàng Đế bại nào ở trong cung có thể dùng lạc và trà hoa đậu đen để tự độc chết mình rồi.

“A! Nghĩ ra rồi!” Kính Hiên vui mừng dùng nắm đấm tay phải đập vào lòng bàn tay trái: “Người đâu, thưởng Hạng Tướng Quân mười cân lạc, mười cân trà hoa đậu đen!”

Đây đúng là từng giây từng phút muốn tìm cái chết.

“Vi thần khấu tạ Hoàng Thượng ban thưởng, trong lúc thần tây chinh, mong Hoàng Thượng bảo trọng long thể.” Hạng Tuế Chiêm tạ ơn xong lập tức bỏ đi.

Tề Đan Uyên sắp nôn cả ra ruột, kéo hơi tàn trở về, nằm rạp xuống bàn trà, đầu tóc rối tung rối bù, nghĩ tới vừa rồi suýt chút nữa toi mạng là lại sợ đến mức dấm ngực giậm chân. Kính Hiên yên lặng nghe nàng than thở sống chết một lúc rồi nghiêm túc nói: “Mẫu hậu, các đại thần đều ám chỉ chúng ta là Hạng Tuế Chiêm công cao quá chủ, đã sớm không có lòng thần phục. Hôm nay xem ra, ngoại trừ không có văn hóa một chút, có vẻ rất đáng tin đấy chứ.”

“Đúng là không có văn hóa cho lắm, câu chuyện trứ danh như Tây Môn Khánh và Phan Kim Liên cũng chưa từng nghe.” Tề Đan Uyên nghiêm túc gật đầu phụ họa, trọng điểm hoàn toàn không khớp với Kính Hiên.

Trọng điểm của Kính Hiên cũng lập tức dời đi: “Có lẽ chính vì không có văn hóa nên đến tuổi con cái biết chạy rồi mà vẫn chưa có hôn phối.”

Tề Đan Uyên nghe vậy tiếc nuối lắc đầu: “Con gái chỉ thích nam tử đầy bụng thi thư, cả ngày múa đao múa kiếm như Hạng Tướng Quân...” Nàng đột nhiên hỏi: “Đúng rồi, người vừa nói phải thưởng, đã thưởng chưa?”

Kính Hiên chớp mắt mấy cái: “Còn chưa, mẫu hậu cảm thấy nên thưởng cái gì?”

Tề Đan Yên cúi đầu suy nghĩ rất lâu, trình trọng nói: “Vàng bạc châu báu quá thô tục, thường thực dụng chút đi. Vậy thưởng... hai mươi cân lạc và hai mươi cân trà hoa đậu đen.”

Đôi khi Kính Hiên cảm thấy Tề Đan Yên mới là mẹ ruột của mình.

Đêm đó, Hạng phủ đèn đuốc sáng trưng. Hạng Tuế Chiêm mặc một bộ quân trang, vai khoác áo choàng lông công lông sóc mà tiên hoàng ngự ban, một con tuần mã lông đen nhánh bóng loáng hưng phấn giậm chân, đợi chủ nhân của nó lần thứ hai cười nó lao ra sa trường giết địch.

Có thám tử áo đen chạy vào từ ngoài phủ, chấp tay quỳ một gối xuống chờ Hạng Tuế Chiêm hỏi. Hạng Tuế Chiêm trầm giọng nói: “Thái Hậu còn sống không?”

Thám tử áo đen đáp: “Thưa Tướng Quân, Thái Hậu mạnh khỏe. Phần thưởng của Hoàng Thượng và Thái Hậu ban cho đã tới ngoài phủ, à... tổng cộng ba mươi cân lạc, ba mươi cân trà hoa đậu đen.”

Đây là muốn ban chết cho hần hay sao.

“Ném đi.” Hạng Tuế Chiêm lạnh lùng nghiêm nghị nói: “Truyền lệnh, ba nghìn tướng sĩ tức khắc nhổ trại xuất phát.”

“Vâng!”

Hạng Tuế Chiêm phi thân ngồi vững trên lưng ngựa, cầm dây cương, nghiêng đầu nói: “Phái mấy thị vệ nhanh nhẹn đáng tin vào cung bảo vệ Hoàng Thượng và Thái Hậu, sắp xếp Tử Ngư vào cung Từ Ninh... Gọi Tử Ngư đến đây.”

“Vâng!”

Không lâu sau, một thiếu nữ mặc áo xanh gọn gàng nhanh nhẹn chạy tới, khom người trước ngựa: “Tướng Quân!”

Người trên ngựa tay cầm chuôi kiếm, đưa mắt nhìn về xa xa: “Sau này người vào cung Từ Ninh giám sát Thái Hậu, nàng ta không có ý đồ khác thường thì thôi, nếu có, một khi kết bè kết cánh giúp người khác soán vị, giết không luận tội.”

“Vâng.”

“Cha!” Hạng Vũ vừa khóc vừa chạy tới, ở bên chân ngựa đáng thương vươn tay đòi bế: “Cha đừng đi.”

Biểu cảm lạnh lùng cứng nhắc của Hạng Tuế Chiêm hiện lên mấy phần ôn hòa, xuống ngựa ôm lấy Hạng Vũ, thấp giọng dỗ vài câu Hạng Vũ mới lau nước mắt, ngoan ngoãn gật đầu. Hần giao Hạng Vũ cho nhũ mẫu, lại lên ngựa, dặn dò: “Trong những ngày bản Tướng Quân tây chinh, chăm sóc tiểu thư cho tốt, không được có bất cứ sai lầm nào.” Dứt lời, hần kéo dây cương quay đầu ngựa, phi nhanh ra khỏi phủ, dải tua đỏ trên áo giáp bay lượn theo gió. Dưới ánh trăng bàng bạc, tiếng móng ngựa lộc cộc hùng tráng, làm giật mình biết bao nhiêu con ngựa đen.

Tử Ngư đứng nhìn bóng lưng Hạng Tuế Chiêm đi xa, trong lòng thì thầm: “Mong Tướng Quân đại thắng trở về, không có tổn thương.”

3. Chương 3

Chương 03: Thánh chỉ quái đản nhất trong lịch sử

Tin chiến thắng liên tiếp báo về từ biên cảnh Tây Bắc, có người nói Hạng Tuế Chiêm vừa mới đóng quân ở Tuy Huyền, Khuyển Nhung nghe phong thanh đã sợ vỡ mật, bắt đầu lui binh, đến khi ba nghìn binh mã của Hạng Tuế Chiêm đến Tuy Dương thì Khuyển Nhung đã rút ra ngoài quốc cảnh. Khi mọi người cho rằng trận chiến bảo vệ biên cảnh này sẽ kết thúc với kết quả Đại Kiền chưa chiến đã thắng, Hạng Tuế Chiêm lại

tập hợp một vạn lính trấn thủ biên cảnh Tây Bắc, danh xưng ba vạn đại quân, dẫn binh mã vượt ra ngoài quốc cảnh, có xu thế xâm lấn Khuyển Nhung.

Hạng gia nhiều đời võ tướng là không sai, nhưng nguyên nhân chính khiến đám quan văn dùng ngòi bút làm vũ khí chỉ trích cả nhà họ Hạng là vì Hạng thị đánh trận quá tàn bạo, đã có tiền án tiền sự giết tù binh và tàn sát hàng loạt dân trong thành. Hạng Tuế Chiêm thừa kế truyền thống vinh quang của nhà họ Hạng bọn họ, dùng binh như thần, đồng thời những nơi hấn đi qua dân chúng lầm than, binh sĩ Đại Kiền như chó hoang thoát cũi, gặp gà giết gà, gặp heo giết heo, chứ chưa nói nhìn thấy cô nương tộc Khuyển Nhung, lúc nào cũng tỏ vẻ muốn nếm thử món ăn dân dã.

“Quá tàn bạo!” Một ông cụ tộc Khuyển Nhung phát ra tiếng khóc tiếc hận, nhìn đám heo con nhà mình vất vả lắm mới nuôi được bị đám lính bắt lấy, biến thành heo sữa quay, mở tiệc lửa trại.

Mặt trời chiều xa xa đã ngã về tây, nhuộm đỏ một mảnh thảo nguyên rộng lớn. Gió lớn từng trận, đồng cỏ vàng cao nửa người dập dềnh như sóng.

Phó tướng Hạng Thanh Phong của Hạng Tuế Chiêm vừa lau máu trên mũ giáp vừa nói với Hạng Tuế Chiêm: “Tướng Quân, chúng ta chiếm mấy trăm dặm nữa mới thôi?”

“Lúc nào tộc trưởng của bọn chúng chủ động cầu hòa thì thôi.” Hạng Tuế Chiêm ngồi trên tảng đá trên đỉnh núi, chống một chân, miệng ngậm một cọng cỏ dể dể cao tinh thần. “Đại Kiền từ khi kiến quốc tới nay, vì nghỉ ngơi lấy lại sức mới tránh xung đột với ngoại tộc. Lần này ta dẫn binh mã và lương thảo có hạn, dưới tình hình không có viện binh và quân lương tiếp tế, nhiều nhất kéo dài được bốn mươi ngày nữa. Bốn mươi ngày sau không thể không khai hoàn hồi triều, nhưng lần này phải cho đám man di một bài học, gây ông đập lưng ông, thể hiện uy phong của Đại Kiền ta.”

“Người không sợ văn chương của đám lão già không cầm nổi gậy trong triều công kích người à? Lòng muông dạ thú, dùng người không khách quan, kết bè kết cánh gì đấy...”

“Nếu ta thật sự có lòng muông dạ thú, lần này sẽ triệu tập bốn mươi vạn binh mã, xuất ngoại trước rồi đánh về kinh thành, đánh úp bao vây tiêu diệt ấu đê.” Hạng Tuế Chiêm đứng lên, ném cọng cỏ dể dể ra xa, gió lớn biên cảnh thổi tung cát vàng quất vào mặt đau rát: “Nhưng ta chỉ dẫn theo ba nghìn tướng sĩ, trong khi tộc Khuyển Nhung có gần năm vạn, bọn họ không nghĩ xem ta một mình xâm nhập nơi nguy hiểm, viễn chinh ngoài biên cảnh, có khả năng đầu thân mỗi nơi một nẻo; ngược lại cảm thấy ta thém nhỏ dãi ngôi vị Hoàng Đế. Cả nhà họ Hạng chúng ta từ khi xuân thu lập quốc, đời đời dùng máu tươi đổi lấy sự hiển hách của gia tộc, muốn mưu đoạt ngôi vị Hoàng Đế cần gì đợi đến lúc này? Tư duy của đám quan văn thật sự khiến người ta thất phục. Thanh Phong, người xem.” Nói xong, Hạng Tuế Chiêm chỉ về phía xa.

Các chiến sĩ đang hạ trại, đốt lửa làm cơm, mặt trời chiều lúc ẩn lúc hiện phía sau tầng mây phía xa xa.

“Đại mặc cô yên trực, trường hà lạc nhật viên (*). Đám quan văn cả đời không tới biên cương xa xôi, không có duyên nhìn thấy cảnh tượng bao la hùng vĩ này, lòng dạ đương nhiên hẹp hòi.” Hạng Tuế Chiêm hí mắt, bão cát thổi tung dải tua đỏ trên mũ giáp của hấn.

(*) Trích bài Sứ Chí Tái Thượng của Vương Duy. Dịch nghĩa: Sa mạc rộng lớn, làn khói mỏng manh bốc thẳng lên trời, sông dài soi bóng mặt trời triều tròn vành vạnh.

Quân đội Đại Kiền với Hạng Tuế Chiêm làm chủ tướng tiếp tục tiến công lên Tây Bắc, tổn thất hai trăm hai mươi chiến sĩ một đường đốt giết đánh cướp khiến người Khuyển Nhung tiếng than vang trời. Hạng Tuế Chiêm chiếm đánh xong vùng thảo nguyên màu mỡ nhất của tộc Khuyển Nhung, truyền lời nói, trong vòng năm ngày mà sứ giả không tới sẽ bắt đầu giết hàng loạt dân trong thành. Sau đó, đóng quân ngay tại chỗ.

Đám quan văn trong triều Đại Kiền nghe nói tình hình chiến đấu ở biên cảnh đều lên lớp giảng bài, mạnh mẽ lên án Hạng thị vô nhân đạo, phá hoại hình tượng quốc gia luôn chủ trương phát triển hòa bình, chung sống hài hòa. Tấu chương mắng chửi lên lớp ngày ngày phải dùng đòn gánh mà mang vào, xếp chồng như núi.

Kính Hiên ngồi giữa đồng tấu chương, bút lông gác trước mũi, ngủ. Tề Đan Yên đại đế chu phê thì liên tục đọc hơn mười bản tấu buộc tội Hạng Tuế Chiêm, cảm thấy hấn sống quả là không dễ. Có câu, đắc tội một người không khó, khó là đắc tội tất cả mọi người, vậy mà hấn lại làm được chuyện khó đến thế. Người xem

trong tấu chương này viết, nếu nàng chưa từng gặp Hạng Tuế Chiêm, nhất định sẽ cho rằng hắn là phần tử khủng bố suốt ngày cầm hai con dao chọc tiết lợn múa may quay cuồng.

Tử Ngư sau khi tiến cung, vì hầu hạ chu đáo mà gần đây biến thành cung nữ thiếp thân của Thái Hậu, trong lúc bưng trà rót nước lặng lẽ ghi nhớ tất cả tên đại thần buộc tội Hạng Tuế Chiêm.

“Đám lão già mặc áo đỏ này hôm trước ở bên tai trầm đối giọng, nói ta là một dung quân, dung túng gian thần.” Kính Hiên tỉnh ngủ, nghiêng răng nghiêng lợi khoe với Tề Đan Yên: “Bọn họ người nào người nấy nói mình là trung thần, trầm thì chưa thấy trung thần nào mỗi ngày mắng Hoàng Thượng mà không cần văng tục chửi bậy.”

“Lời thật thì khó nghe.” Mấy ngày nay Tề Đan Yên bị tấu chương làm cho mờ mắt, qua loa đáp Kính Hiên một câu như vậy.

“Nói vậy, những tấu chương mắng Hạng Tướng Quân này đều là đúng?”

Tử Ngư biến sắc, len lén nhìn Tề Đan Yên nghĩ thầm, người này rốt cuộc không nhận được, bắt đầu gây ly gián.

“Cũng không thể nói thế.” Tề Đan Yên buông bút lông, xếp tấu chương buộc tội Hạng Tuế Chiêm thành một đống, tự mình cất vào bao tải to: “Người muốn mắng người khác, còn không cho người ta tức giận, như thế quá vô lý rồi. Ai thích ngày ngày bị người ta chỉ vào mũi mắng thành đồ ngốc đần. Như vậy đi, chúng ta không phê duyệt từng tấu chương nữa, thống nhất nghĩ một tờ thánh chỉ đi.”

“Thánh chỉ thế nào?” Kính Hiên chờ mong nói.

Tề Đan Yên xoa cằm, nàng hoàn toàn không hiểu kế trị quốc, chỉ dựa vào lý giải của một người phụ nữ, nghĩ ra một kế sách chẳng ra sao: “Tổ chức những người viết tấu chương này thành một đội, tới biên thùy Tây Bắc đánh với Hạng Tuế Chiêm một trận, nếu đánh thắng họ Hạng kia thì chúng ta sẽ chuẩn tấu kiến nghị của bọn họ.”

Thế rõ ràng là đi gây thêm phiền mà. Tử Ngư vô cùng ngạc nhiên, nàng từ nhỏ không cha không mẹ, khi sắp chết bệnh thì được Hạng Tuế Chiêm cứu, tập võ cho đến nay, chuyện trong cung tuy không thể nói là hiểu biết rõ ràng nhưng cũng có nghe qua một chút. Thái Hậu này suy nghĩ đơn giản như vậy, trước kia làm thế nào sống sót giữa tranh đấu hậu cung giết người không thấy máu vậy?

Đáng sợ nhất là, ánh mắt Kính Hiên bỗng sáng rực lên, hô to – ý kiến này rất tốt!

Đây là đấu tranh chính trị, không phải tổ chức thành đội mà đánh Boss đâu, ta xin người đấy... Tử Ngư không thể thảo luận chính sự, chỉ có thể trở mắt nhìn Kính Hiên gọi người vào sai Trung Thư Tỉnh soạn chỉ, để Trung Thư Lệnh phát đi.

Chỉ dụ: Chúng khanh cao kiến, mau chuẩn bị tới Tây Bắc, đánh Hạng thị, đẩy lùi Khuyển Nhung, người thắng đứng phía trước. Khâm thủ.

Ngọc tỷ đập cái bịch lên trang giấy màu vàng, quân vô hí ngôn, triều đình ngẩn ngơ.

Hạng Tuế Chiêm đóng tại tộc Khuyển Nhung chưa đợi được sứ giả của Khuyển Nhung đã đợi đến mật báo mà Tử Ngư dùng bồ câu đưa tới, trong đó nói, bởi ngôn quan luôn buộc tội hắn nên Thái Hậu và Hoàng Thượng đã lệnh cho ước chừng ba trăm ngôn quan kêu gào to mồm nhất tạo thành một tiểu đội, xuất phát từ kinh thành, sẽ tới đánh nhau với hắn, ai thắng thì nghe người đó.

Hạng Thanh Phong trợn mắt há hốc mồm, đây là thánh chỉ quái đản nhất mà hắn từng được nghe trong hai mươi lăm năm sống trên đời.

“Báo — Sứ giả Khuyển Nhung đã cách đây hơn ba mươi dặm, nửa ngày nữa sẽ đến nơi!”

“Kỳ hạn năm ngày sắp hết, nếu sứ giả Khuyển Nhung muợn một khắc, ngay tại chỗ chém thành ba đoạn gửi về cho bọn chúng.” Hạng Tuế Chiêm hiển nhiên mất hết kiên nhẫn vì tờ thánh chỉ quái đản kia, lạnh lùng nói.

Thuộc hạ suy nghĩ một lát, khó xử hỏi: “Chém thành ba đoạn hơi khó, có thể chém thành sáu đoạn không?”

Hạng Tuế Chiêm gật đầu: “Chuẩn.”

Thuộc hạ vui mừng chạy ra ngoài doanh trướng, bắt đầu mài dao.

Chính vì Hạng thị có một đám thuộc hạ như thế mới có thể chiến đấu thắng đó.

Thanh Phong tiến lên một bước nói: “Còn đám ngôn quan của triều đình...”

“Chờ bọn chúng có thể sống đi tới đây rồi hẵng hay.” Hạng Tuế Chiêm phát tay.

Sứ giả Khuyển Nhung tổng cộng có ba người, trước khi trời đen kịt bước vào doanh trại quân đội Đại Kiền, bọn họ không hiểu vì sao đám lính Đại Kiền đều đang mài dao, tiết tấu nhanh nhẹn, leng keng êm tai, giống như đang diễn tấu dàn chuông nhạc của Tăng Hầu Ất.

“Báo — Sứ giả Khuyển Nhung Trát Hách Hách, Mộc Khảm Nhi, Nhữc Nhi Duy Khắc cầu kiến!”

Ngoài biên ải không thể so với Trung Nguyên, sau khi mặt trời xuống núi thời tiết rất lạnh. Trong đại trướng đang đốt lò lửa, vô cùng ấm áp. Sứ giả Khuyển Nhung vào trong trướng tức khắc nhìn thấy một nam tử tuấn lãng ngồi trên ghế trải da hổ trắng ở chính giữa, trên dưới ba mươi tuổi, chưa cưỡi chiến giáp, khoác một chiếc áo khoác màu đen, ngũ quan lập thể, lông mày rậm và đôi mắt ưng như lưỡi dao sắc bén mang theo sát khí lạnh lạnh, khiến người ta không dám tới gần.

Đây hẳn là đệ nhất danh tướng Hạng Tuế Chiêm của Đại Kiền.

Sứ giả đặt tay phải lên ngực: “Hạng Tướng Quân vạn an. Tộc trưởng của ta đặc biệt tới cầu hòa, mong Tướng Quân nhả trại về nước. Tộc của ta nguyện dâng 250 thạch lương thực, 250 trâu bò cho Hoàng Đế Đại Kiền, ngoài ra còn có 250 lượng hoàng kim, bốn con chó ngao cho Tướng Quân chơi đùa.”

“Để chó ngao lại cho bản Tướng Quân, mấy cái 250 khác của các người trong bốn mươi ngày đưa đến thịnh kinh.” Thật sự cho rằng Hạng Tuế Chiêm ta đây là vô văn hóa à? Học đòi dùng chữ chữ người (**). “Ngoài ra, ta muốn một tờ điều ước.”

(**) 250 /èrbǎiwǔ/ là tiếng lóng để chỉ người ta là đồ ngu.

“Điều ước gì?”

“Thứ nhất, tộc Khuyển Nhung không được vượt biên cảnh Đại Kiền để đốt giết đánh cướp; thứ hai, Khuyển Nhung phải thương đội tới Đại Kiền ta buôn bán không được dùng vàng bạc, phải dùng trâu bò tuần mã để giao dịch; thứ ba...” Hạng Tuế Chiêm chống tay lên ghế, chống cằm im lặng một chút: “Đánh với quân ta một trận nữa, không đả thương lẫn nhau.”

Sứ giả Trát Hách Hách vô cùng khó hiểu: “Điều cuối cùng...”

Thanh Phong đột nhiên hiểu được ý của Hạng Tuế Chiêm, hẳn muốn dọa đám ngôn quan sắp đến một trận, vì vậy giải thích: “Mọi người luận bàn thôi ấy mà, kết làm bằng hữu.”

Trát Hách Hách khó xử chớp mắt: “Điều cuối cùng thì dễ, hai cái khác... tại hạ phải hỏi lại tộc trưởng của chúng ta.”

Đám ngôn quan ra khỏi Trung Nguyên, bị cát vàng đầy trời, nhiệt độ chênh lệch rất lớn giữa ngày và đêm cùng lượng nước khan hiếm ngoài biên cảnh quẩn cho chỉ còn nửa cái mạng. Bọn họ không cảm nhận được sự bao la hùng vĩ thế lương “Trước núi Hối, cát đường tuyết phủ; bên thành Thụ, trăng ngõ sương sa”, “Bạch tuyết sơ hạ thiên sơn ngoại, phù vân trực thượng ngũ nguyên gian” như trong thơ cổ, chỉ cảm thấy “Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cúi đầu ướm đũng quần” vì đau trứng. Bọn họ trên đường dài bốn ba đã quên phép trào phúng khi buộc tội Hạng Tuế Chiêm, châm chọc đương kim thánh thượng là đồ ngọc, dẫn chứng phong phú khi tự xưng biểu đạt mình là một trung thần, chỉ nghĩ khi nào mới đến cuối con đường.

Thấy một con rắn màu xám bò qua một bộ xương trắng, có người trong số họ đột nhiên cảm thấy Tề Thái Hậu đang buông rèm chấp chính, đại để chu phê rất đáng sợ, lại nghĩ tới Lã Trĩ thời Tây Hán và Tiêu Thái Hậu của Liêu quốc. Bọn họ cả ngày đứng trong triều khua môi múa mép, châm chọc võ tướng thô鄙 nông cạn, người ta đánh thắng trận thì nói người ta muốn ôm binh làm phản, nhưng khi chính bọn họ xuất chinh biên cảnh, còn chưa bắt đầu đánh nhau đã cảm thấy hoa mắt choáng đầu, giờ mới biết muốn ôm binh cũng không phải một chuyện dễ dàng.

Ha ha, những ngôn quan này cảm thấy xuất chinh là một chuyện không dễ dàng là vì bọn họ còn chưa gặp phải chuyện càng không dễ dàng hơn. Khi bọn họ người thì bệnh, người thì ốm, cuối cùng cũng đến nơi đại quân của Hạng Tuế Chiêm đóng binh, lại nghe một tin dữ kinh thiên động địa -

Quân đội Đại Kiền thiếu lương thảo, đã là nỗ lực hết đà, toàn quân noi theo trận chiến ở Cự Lộc của Sở Bá Vương, đốt sạch lương thảo, nổi niêu bát đũa hiện có, quyết định hừng đông ngày mai đánh một trận tử chiến với Khuyển Nhung.

O, trận này là có đánh, hay không?

4. Chương 4

Chương 04: Khuyển Nhung trên đầu lưỡi

Trong đại trường lửa cháy tanh tách, trên bàn trà có mấy thanh bảo kiếm bị vứt xiêu vẹo. Phó tướng Hạng Thanh Phong nước mắt lưng tròng cầm tay Thị Lang bộ Lễ Ngụy Hiến Kế, đầu lĩnh của đám ngôn quan này, cảm động nói: “Ngụy đại nhân nghe nói Đại Kiền lâm nguy, dứt khoát buông bút lông, cầm lên cung tiễn lao tới sa trường, cùng rất nhiều các vị đại nhân khác hy sinh thân mình vì nước, thấy chết không sờn, quả là mở mười cuộc báo cáo chiến tích cũng không kể hết tình cảm lớn lao của những liệt sĩ như các vị!”

Ngụy Hiến Kế vô cùng khiếp sợ, bọn họ tới vốn để đánh nhau với Hạng Tuế Chiêm, sao đột nhiên lại biến thành đội cảm tử thế này? “Trong thánh chỉ có nói thế đâu...” Ngụy Hiến Kế hoảng hốt nói.

“Chúng ta xem thánh chỉ cả rồi, đúng là nói như thế – “Chúng khanh cao kiến, mau chuẩn bị tới Tây Bắc, đánh Hạng thị, đẩy lùi Khuyển Nhung, người thắng đứng phía trước.”” Hạng Thanh Phong đọc thuộc lại một lần, rồi tự giải thích: “Ý là, các vị đại nhân nói rất hay, mau mặc chiến bào vào đến Tây Bắc thôi, cùng quân đội của Hạng Tướng Quân đánh bại Khuyển Nhung, sau khi thắng sẽ dựng một cái bia tưởng niệm liệt sĩ cho các người.”

Võ tướng đúng là rất vô văn hóa! “Người thắng đứng phía trước” rõ ràng có ý sau khi đánh nhau, ai thắng thì người đó có quyền quyết định mà! Đám ngôn quan vô cùng đau đớn, nhưng tiểu đội ba trăm người cũng dám gọi ý đầu riêng với quân đội vạn người? Bất đắc dĩ, bị ép mặc bộ áo giáp vừa dày vừa nặng, lên chiến trường!

Cho dù người đọc những dòng về miêu tả chiến tranh của đám sử quan trên sách sử, cái gì mà “Ky, bộ binh mỗi bên năm vạn, tổng cộng hơn mười vạn quân, dám xông tới phá tan đội hình địch chỉ có Phiêu Ky”, cảm thấy hai quân giao chiến chỉ là mọi người cầm vũ khí, ta đánh người một cái, người chọc ta một cái. Nhưng khi thật sự bước lên chiến trường, đối diện với một đoàn người đông nghìn nghịt, ai nấy chỉ có một mục đích là giết người, cảm giác sẽ không được sướng khoái như khi đọc sách.

Đám ngôn quan bị cố ý sắp xếp ở vị trí đội cảm tử phía trước trận. Những người cả đời khua môi múa mép đã khi nào gặp cảnh tượng này, vừa tè ra quần vừa xấu hổ cảm thấy đám võ tướng vô văn hóa này sống cũng không dễ dàng, sau bao nhiêu cuộc chém giết máu chảy, bọn họ sống được đến ngày hôm nay, mỗi lần xuất chinh rồi hồi triều đều trải qua thử thách sống chết.

“Tề Thái Hậu thâm sâu khó lường, quả là thâm sâu khó lường...”

“Tự mình tham dự và đứng ngoài xem quả là không giống nhau, Hạng Tướng Quân vất vả, quả là vất vả.”

Một cuộc chiến tranh hữu nghị kết thúc, ngoại trừ mấy quan văn sợ đến mức ngã khỏi ngựa mà gãy chân, hai bên trên cơ bản không có thương vong gì.

Ngụy Hiến Kế không biết sự mờ ám này, kéo cái chân gãy bò đến bên cạnh Hạng Tuế Chiêm, run run nắm lấy bả tay đầy vết chai của hắn, rưng rưng nước mắt nói: “Hạng Tướng Quân vào sống ra chết, bảo vệ sự bình an cho con dân Đại Kiền ta, như Sở Bá Vương tái thế! Hoàng Thượng, Thái Hậu anh minh, để ta tự

mình tới chiến trận cảm nhận sự khốc liệt của chiến tranh, quả là dụng ý sâu xa! Chúng ta xấu hổ, trước đây đắc tội Hạng Tướng Quân, mong Tướng Quân đại nhân đại lượng, đừng lấy làm phiền lòng.”

Việc đã đến nước này Ngụy Hiến Kế không thể không tỏ ra yếu thế. Người nghĩ xem, ở trong đại doanh của người ta, còn bị người ta biết người lên lớp buộc tội người ta, giết người chỉ là chuyện trong nháy mắt, lúc này không ngọt miệng còn chờ tới khi nào?

Nhìn đầy phòng quan văn lấm lem bùn đất còn rơi nước mắt ào ào, Hạng Tuế Chiêm bỗng nhiên cảm thấy đạo thánh chỉ kia cũng không quá đáng đến thế, có vẻ đánh bậy đánh bạ lại có chút tác dụng, khiến đám văn nhân chưa lờn cả ngày lải nhải nói hấn làm loạn phạm thượng này sâu sắc cảm nhận được cái gì gọi là “Tướng quân trăm trận đành vong mạng, tráng sĩ mười năm mới khỏi hoàn”.

Từ xa chúc Hoàng Thượng và Thái Hậu sức khỏe vậy.

Qua vài ngày, Khuyển Nhung đáp lời, điều ước có thể ký, nhưng cấp bậc của Hạng Tuế Chiêm người không đủ, cần thiên tử Đại Kiền các người tới biên cảnh ký hiệp ước với tộc trưởng chúng ta, thế mới có vẻ chính thức.

Loại hành vi được dâng chân nâng dâng đầu này khiến quân đội Đại Kiền bất mãn, lại bắt đầu mài dao xoèn xoẹt. Hạng Tuế Chiêm vừa nghe yêu cầu của Khuyển Nhung liền hừ một tiếng: “Hoàng Thượng là ngôi cừu ngũ, nên ở trong thịnh kinh chấp chương quốc sự, không lý nào lại tới biên cảnh ký hiệp ước. Không ký cũng được, ta lập tức truyền thư tới thịnh kinh, tấu thỉnh Ngô Hoàng tăng thêm mười vạn binh, san bằng Khuyển Nhung.”

Hạng Tuế Chiêm nói được thì làm được, vừa sai người đưa đám quan văn vô dụng về thịnh kinh vừa viết tấu chương trình cho Kính Hiên, xin tăng thêm bốn vạn binh, mang theo lương thảo.

Gia phong, tác chiến của Hạng thị trên cơ bản là không giảng hòa với người ta, mà phải đánh, đánh đến chết, đánh đến khi người phục mới thôi. Vì vậy thông thường không ai muốn kết giao bằng hữu với bọn họ.

Nhưng đừng quên trong ngoài triều đình rất nhiều người mang ý xấu, quyển tấu chương này tới trong tay Kính Hiên lại biến thành – “Cỗ Khuyển Nhung chất lượng tốt, nuôi được trâu bò súc vật béo tốt nhất trên đời, một ngày của người Khuyển Nhung bắt đầu bằng một xiên thịt dê giá một đồng tiền. Thịt dê tươi ngon, nạc mỡ đầy đủ, nướng trên lửa đến khi bóng loáng dầu mỡ, rắc chút bột thì là, có thể nhắm rượu, cũng có thể làm món chính. Nhân dân Khuyển Nhung nhiệt tình lại hiếu khách, mời thiên tử Đại Kiền tới ném thử những món ăn trời ban ở đây.”

Quyển tấu chương bốc ra mùi bột thì là ngào ngạt này làm cho Kính Hiên chết thêm, hấn chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn, quyết định phải đích thân tới biên cương xa xôi ném thử xiên thịt dê giá một đồng, đồng thời hưng phấn nói quyết định này cho Tề Đan Yên.

Tề Đan Yên từ mười bốn tuổi tiến cung đến nay chưa từng bước ra khỏi Vĩnh Ninh Môn, nay nghe tiểu Hoàng Đế muốn cải trang du lịch, ghen tị ước ao muốn chết, cắn góc chăn trần trọc một đêm, hạ một quyết định khó khăn, nàng cũng muốn xuất cung ăn thịt dê nướng!

Kết quả là, một đôi mẹ con cấp cao nhất của Đại Kiền dắt tay nhau ra khỏi cung, các đại thần không ai ngăn được. Tử Ngư qua nhiều cầu mới nghe nói đây là Hạng Tướng Quân nói, người khác chấp bút viết thay quyển tấu chương “Khuyển Nhung trên đầu lưỡi” còn đóng con dấu riêng của Hạng Tuế Chiêm kia, nàng cảm thấy đó không phải phong cách của Hạng Tuế Chiêm – Hấn rõ ràng ghét nhất ăn thịt dê, có biết không hấn!

Ở thời đại khoa học kỹ thuật kém xa thời hiện đại này, tin tức bế tắc, ba ngày trước người viết thư cho chồng người nói người sắp sinh, khi chồng người trở về con đã đầy tháng.

Tử Ngư cũng thế, nàng dùng bò câu đưa tin cho Hạng Tuế Chiêm, khi hấn nhận được thì đôi mẹ con ngốc kia đã đi được nửa đường.

Đồ ngốc cũng nhận ra đó là một âm mưu, nói không chừng còn là ám chiêu mà Khuyển Nhung cấu kết với một tên giặc thật thà lại có lòng mưu nghịch trong triều rồi nghĩ ra, đôi mẹ con chỉ số thông minh chỉ ở hạng trung bình này lại còn vui vẻ hơn hổ nhảy vào hổ. Mẹ kiếp, xem ra hổ này sâu không đáy. Thiên tử và Thái Hậu một khi bị bắt làm tù binh, Đại Kiền sẽ xong đời!

Hạng Tuế Chiêm ở biên cảnh khổ gần chết, dùng bốn mươi ngày lương thảo vây đánh Khuyển Nhung gần hai tháng trời, khi sắp đổi được một tờ điều ước đình chiến có thể đảm bảo biên cảnh Tây Bắc bình an ít nhất ba mươi năm lại bị người ta treo đầu dê bán thịt chó đổi một quyển tấu chương, làm cho cả Đại Kiền rơi vào nạn mất nước. Một nước không sợ không có lương tướng, chỉ sợ có một Hoàng Đế... và Thái Hậu ngu như heo!

Mặc kệ người phía sau mưu đồ là ai, việc cấp bách là tìm được Hoàng Thượng và Thái Hậu, đảm bảo bọn họ không bị người ta bắt đi, giết chết mới là quan trọng nhất.

Hạng Tuế Chiêm tạm thời giao đại quân cho Thanh Phong, lúc này bảo thám tử trải khắp kinh thành giám sát nhất cử nhất động của Quốc Cữu và Vương Gia đã không còn kịp nữa, hần xoay người lên ngựa, suốt đêm lên đường hộ giá. Hắc Tuấn là một con ngựa hoang ở biên cảnh, thể trạng cao lớn béo tốt, nhìn có vẻ vô cùng dũng mãnh, da lông màu đen giống như tơ lụa sang quý nhất, phản xạ ánh mặt trời. Khi đó nó lên vào quân đội của Hạng Tuế Chiêm chỉ có ý đồ cưỡng X mấy con ngựa cái, kết quả là bị Hạng Tuế Chiêm bắt ngay tại trận, đành phải phục tùng, ngoan ngoãn làm chiến mã cho hần. Có người nói, Hắc Tuấn là Ô Chuy của Tây Sở chuyển thế, trợ giúp Hạng thị chinh chiến sa trường.

Bên này, Kính Hiên và Tề Đan Yên còn chưa biết Đại Tề đã chết đến đâu, đang bôn ba trong xe ngựa, không ngừng tranh luận đề tài “thịt dê nướng rắc bột thì là ngon hơn hay rắc vừng ngon hơn”. Ngay giữa cuộc tranh luận cực kỳ nhằm chán này, đội ngũ tiến vào vòng mai phục.

Một người là tiểu Hoàng Đế chưa đầy tám tuổi, một người là Thái Hậu hoàn toàn không biết võ công, ở trong Tử Cấm Thành thì không nói làm gì, có cao thủ đại nội bảo vệ, chỉ cần không tự mình tìm cái chết thì sẽ không dễ dàng gặp chuyện chẳng lành. Ra khỏi Tử Cấm Thành thì khó nói, bởi vì người tính kế bọn họ đang không ngừng tranh luận xem nên “giết cả đôi” hay “để lại người sống”, mới để bọn họ bình an đi tới bây giờ. Nhưng càng ngày càng gần biên cảnh Tây Bắc, cuối cùng người ta không nhịn được nữa, ra tay trước rồi tính sau.

Vì vậy, đôi mẹ con hờ trong xe ngựa bỗng nghe một tiếng nổ, xe ngựa dừng khựng lại, sau đó là tiếng vũ khí lạnh va chạm, còn có tiếng ha hự đánh nhau. Lúc này tiểu Hoàng Đế mới chợt hiểu ra, hỏi: “Không phải chúng ta gặp người xấu rồi đấy chứ?”

Gặp người xấu... Đúng là ngày thơ đáng yêu.

“Chúng ta có cần trốn đi không?” Tề Đan Yên nôn nóng hỏi.

Hai người nhìn quanh xe ngựa, chỗ to bằng cái lỗ mũi thế này trốn đi đâu được? Kính Hiên bình tĩnh nghiêm mặt suy nghĩ một lát: “Chúng ta không thể bị người xấu bắt đi, triều Tống có một đôi cha con Hoàng Đế bị bắt làm tù binh, bị người ta chê cười đến tận bây giờ.”

“Người nói xem những người bên ngoài do ai phái tới?” Tề Đan Yên chột cùng dứt giọng hỏi: “Người lập tức truyền chỉ, tịch thu sao chém cả nhà kẻ chủ mưu đi.”

“Ý kiến hay!” Kính Hiên gật đầu như bấm tỏi, không biết thăng nhóc có nghĩ tới không, hiện giờ ngay cả người có thể truyền chỉ cũng không có. Aiz, làm Hoàng Đế trị quốc nếu thật sự có thể đơn giản như vậy thì tốt quá. Đúng lúc này, một thanh kiếm bị người ta đánh bay bắn thẳng vào trong xe ngựa, xuyên qua rèm cửa cắm giữa Kính Hiên và Tề Đan Yên, trên thân kiếm còn có chất lỏng màu đỏ tươi, từng giọt chảy xuống. Hai người nhìn nhau, hoàn toàn im lặng.

Tề Đan Yên khóc, lau nước mắt nói: “Đều tại người... Sớm biết thế ta sẽ không ra ngoài.”

“Hình như ta trúng kế thì phải...” Kính Hiên chậm tiêu nói, xoa xoa cằm: “Trước đây khi phụ hoàng ra khỏi cung nghỉ hè, trong cung chuẩn bị tận hai tháng, dọc đường còn có quan viên tiếp đãi. Lần này chúng ta xuất cung không nói với người khác, trên dưới triều đình có lẽ chỉ có Hạng Tuế Chiêm viết tấu chương cho ta là biết chuyện này. Có phải hần muốn lừa ta ra rồi có ý đồ xấu không?”

“Nhưng lần trước người còn nói hần rất đáng tin mà.” Tề Đan Yên chớp chớp mắt.

“Ta...” Kính Hiên nghẹn lời.

Bên ngoài xe ngựa có người hô lên – “Đó là ai?”

“A! Hạng Tướng Quân!”

“Hạng Tướng Quân tới!”

“Người xem, ta nói không sai mà!” Kính Hiên vui vẻ vỗ tay một cái, tư duy của hắn vô cùng thích tìm đường chết, cộng thêm bổ não đến kinh người, loại dũng khí gặp nguy không loạn mà còn có thể trò chuyện vui vẻ này rất cuộc nên thổi phồng thành khí độ đế vương hay nên quy kết thành năng lực kém cỏi nhỉ.

“Hạng Tuế Chiêm giết tới rồi kia kìa!”

Tề Đan Yên mặt mũi tái nhợt, lập tức bổ não ra một lý do khiến Hạng Tuế Chiêm mưu nghịch – chắc là hắn đánh nhau thua tiểu đội ngôn quan rồi!

P/s (lời edit): Các gái thấy truyện này tôi edit có khó hiểu lắm không? Bởi truyện này có nhiều đoạn trào phúng rất là thâm ấy, tiếng lóng, từ đồng âm khác nghĩa, thành ngữ, điển cố các kiểu con đà điều, mà giải thích cũng ko giải thích hết đc, nên tôi cố làm cho nó dễ hiểu nhất có thể rồi. :|

5. Chương 5

Chương 05: Thái Hậu thánh minh!

“Ra đây!” Rèm cửa màu vàng hoàng kim thêu hình rồng bị xóc lên, Hạng Tuế Chiêm giáp bắn đầy máu tươi găm lên một tiếng, mỗi tay một cái túm đôi mẹ con hờ này ra khỏi xe ngựa, vút lên lưng ngựa, chính hắn cũng nhảy lên, quát Hắc Tuấn một roi, Hắc Tuấn hí lên một tiếng biểu đạt ý “úi da, đau thế”, rồi rất nhanh nhấc chân chạy vào sâu trong rừng.

Đôi mẹ con hờ trước nay chưa từng cưỡi ngựa nhanh như thế bị xóc cho không biết phương hướng, Kính Hiên ngồi phía trước túm chặt lấy bờm của Hắc Tuấn, chim nhỏ bị lưng ngựa cọ đau quá; Tề Đan Yên ngồi ở giữa thì cầm chặt lấy quần áo của Kính Hiên; Hạng Tuế Chiêm ngồi cuối cùng thì nắm dây cương, thân thể hơi cúi thấp, vững vàng đè bọn họ trên lưng ngựa, để tránh đụng phải cành cây vươn ra bên đường, hai tay như đai an toàn che chở hai bên của hai tiểu tổ tông, đề phòng bọn họ bị xóc nảy rơi xuống.

Hắc Tuấn nghĩ, may mà ta là một con ngựa tốt, nếu không ba người các người cùng nhau cưỡi ta, ta có thể chạy nổi hay không còn phải đánh một dấu chấm hỏi.

Sau khi kinh hoàng qua đi Tề Đan Yên dần khôi phục thần trí, cảm thấy hai cánh tay bên sườn của hắn như lan can bằng sắt, cách lớp áo gấm Tô Châu hoa hải đường màu trắng cọ sát lên cánh tay nàng, ngựa rậm ran, lồng ngực cứng rắn nam tính cũng dán chặt lên lưng nàng, pháp phòng theo hơi thở ổn định có lực của hắn, nàng có thể nghe thấy tiếng thở của hắn, Tề Đan Yên chưa từng tiếp xúc gần gũi với nam giới thành niên bỗng ý thức được một việc, mình đỏ mặt rồi.

Sức bật và sức chịu đựng của Hắc Tuấn vượt xa ngựa bình thường, ba người thúc ngựa phi nhanh về hướng Tây rất lâu, rất lâu, khi bầu trời thấp thoáng tia sáng trắng mới hoàn toàn cất đuôi truy binh. Kính Hiên nôn vài lần, hết hơi ngã xuống một tảng đá lớn, ngay cả khi Hắc Tuấn len lén ị một bãi bên cạnh, thẳng nhóc cũng chưa phát hiện ra.

Dưới chân là cát đỏ sần sật, xung quanh là đá tảng rất lớn, dưới ánh nắng ban mai càng có vẻ lờ mờ. Trên trời trắng sao đã biến mất, vài con chim không biết tên vỗ cánh bay lên, rơi lả tả vài cọng lông chim đen cứng, tiếng kêu chói tai quanh quẩn bên tai.

Hạng Tuế Chiêm góp nhặt sương sớm đọng trong một cái lá cây siêu lớn, nhẹ nhàng đặt bên cạnh Kính Hiên.

Tóc của Tề Đan Yên tung ra, nàng nắm úp trên tảng đá một lúc, nhếch nhác đứng dậy, hí mắt nhìn vùng khí ho cò gáy bốn phía mà sinh lòng bi thương, yếu ớt cảm thấy những ngày này còn không thoải mái bằng những ngày làm Quý Tàn. Vừa mới quay người lại đã thấy thân thể cao to một cách quá đáng của Hạng

Tuế Chiêm che trước mặt, tỏa ra mùi máu tươi như quỷ khiến nàng buồn nôn. Nàng che miệng, quay đầu ra chỗ khác.

Hạng Tuế Chiêm bỗng xách cánh tay nàng, đè mạnh nàng lên một tảng đá, khuỷu tay đè lên cổ nàng, chỉ cần dùng một chút lực là có thể bầm gãy cái cổ nàng. Tề Đan Yên sợ hãi, trừng lớn đôi mắt vô tội nhìn hắn, thân thể hơi run run.

“Tề Thái Hậu, thần khuyên ngài tốt nhất nên an phận một chút, đừng có ba, năm ngày lại gây chuyện.” Hạng Tuế Chiêm híp mắt, lộ nguyên hình, sát khí ngùn ngụt, “Giá trị tồn tại của ngươi là để ấu ố không bị người ta cho rằng không có chỗ dựa, buông rèm chấp chính, đại để châu phê là để người tiếp nhận ý kiến quần thần, tránh cho hạ chính lệnh sai, mà không phải để ngươi vẽ đường cho hươu chạy, trợ Trụ vi ngược, đẩy Đại Kiền từ thịnh thế về hướng mất nước!”

Tề Đan Yên cảm thấy vô cùng ảm ức, nàng một không dụ dỗ hoặc chủ, hai không hại nước hại dân, chỉ hết ăn lại nằm chút thôi, làm sao có thể liên hệ tới mất nước được. Nhưng mà đang ở dưới mái hiên nhà người, không thể không cúi đầu, đường đường Thái Hậu lại bị một thần tử đè trên tảng đá không thể động đậy, mặt mặt quá rồi đấy.

Nàng suy nghĩ rất lâu, cũng muốn uốn lười bảy lần châm chọc hắn lấy hạ phạm thượng, mưu đồ gây rối, nhưng lời nói tới mép lại biến thành một câu...

“Ừ.”

“Khuyển Nhung đã bị thần ép lụi ba trăm dặm, hiện tại một vạn tướng sĩ Đại Kiền ta không đủ lương thảo, chậm chạp không khai hoàn hồi triều không phải vì mưu nghịch, mà vì muốn ép Khuyển Nhung ký kết điều ước đình chiến, có thể đảm bảo con dân biên cảnh Tây Bắc không bị ngoại tộc quấy nhiễu trong ít nhất ba mươi năm. Khuyển Nhung đưa ra yêu cầu muốn Ngô Hoàng đích thân tới ký ước, thần cho rằng không thể, thỉnh cầu tăng viện binh vận chuyển lương thảo, tấu chương bị kẻ khác treo đầu dê bán thịt chó, ai ngờ các người lại trúng kế xuất cung...” Hạng Tuế Chiêm buông tay, Tề Đan Yên ôm cổ ho khan liên tục, gương mặt bị nghẹn đỏ bừng.

Lúc này rồi mà Tề Đan Yên vẫn không nắm được trọng điểm lời nói của Hạng Tuế Chiêm, vừa bình phục đã có ý đồ dấy binh hồi tội, “Ai bảo người không đọc sách, không biết viết chữ, viết tấu chương thôi còn cần người khác viết thay, chúng ta lại chưa từng nhìn thấy chữ của người, làm sao biết được có phải người viết hay không.”

Không đọc sách, không biết viết chữ... rốt cuộc nàng trải qua quá trình tư duy thế nào mà có được kết luận này?

“Ngài đã từng đọc sách chưa? Biết “treo đầu dê bán thịt chó” thần vừa nói có ý gì không?” Tấu chương của hắn trực tiếp bị người đánh tráo, một tờ chiến thư biến thành đồ ăn biên cảnh, có oan hay không?

“Ta từng đọc sách.” Tề Đan Yên trả lời vô cùng nghiêm túc, “Tứ thư ngũ kinh và ba trăm bài thơ Đường, ta đều thuộc, biết hơn hai nghìn chữ, năm trăm thành ngữ.”

Ai chẳng biết người từng đọc sách, Trương Sinh nửa đêm hẹn hò Thôi Oanh Oanh, Tây Môn Khánh thông đồng Phan Kim Liên...

Nói chuyện vĩnh viễn không bắt được trọng điểm, nhiệt tình lại nhất gan, phản ứng còn rất chậm chạp, tính cách vô vị thế này chẳng trách không được sủng ái, cố tình kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc, chỉ lo thân mình.

Tiếng ngáy của Kính Hiên cắt đứt cuộc nói chuyện vô cùng không thoải mái của bọn họ.

Tề Đan Yên và Hạng Tuế Chiêm không hẹn mà cùng quay đầu liếc nhìn vị tiểu Hoàng Đế tâm lý siêu vững chắc này, Tề Đan Yên bỗng cởi dây lưng, dùng áo ngoài không tính quá dày nhưng ít ra cũng được coi là tấm vải, đắp lên người Kính Hiên, miệng còn lẩm bẩm, “Thật ra thằng bé rất đáng thương, nhỏ vậy mà cha mẹ đã không còn, còn bị nhiều đại thần mắng thành đồ ngốc...”

Hạng Tuế Chiêm cởi áo choàng phía sau xuống, đi về phía trước, lòng thương của Tề Đan Yên đối với Kính Hiên khiến hắn động lòng trắc ẩn với nàng, lòng trắc ẩn này còn chưa động được vài giây, áo choàng vốn

định đắp cho Kính Hiên đã bị Tề Đan Yên nhận lấy một cách tự nhiên, quần lên người. Không chỉ thế, nàng còn cầm cái lá lên, một hơi uống cạn sương sớm mà Kính Hiên nên uống.

“Người có lạnh không?” Lau miệng, quần áo choàng dày của người ta, Tề Đan Yên biết rồi còn hỏi.

“Lạnh.” Hạng Tuế Chiêm cố ý trả lời.

Tề Đan Yên nghe vậy lại cầm áo bối tử trên người Kính Hiên lên, rất nhiệt tình đưa cho Hạng Tuế Chiêm, “Nếu không người cố mặc cái này chút đi.”

Tiểu Hoàng Đế đáng thương, không chỉ không có cái đắp, ngay cả nước cũng bị uống sạch.

Trong lúc đầu vô miệng, bọn họ vẫn chưa ý thức được Đại Kiền đang ở tình cảnh nguy nan.

Hạng Tuế Chiêm vứt áo bối tử về, đơn giản ước đoán phương hướng của ba người, hẳn là gần Tuy Huyền nhất. Truy binh sẽ không dễ dàng bỏ qua cơ hội này, cho dù hẳn có thể lấy một địch trăm, nhưng không thể nào hộ tống hai người hồi cung, chỉ bằng tương kế tựu kế, coi như Đại Kiền đồng ý để Hoàng Đế đích thân tới biên cảnh ký kết hiệp ước, tỏ vẻ thành ý.

Vì vậy, sau hừng đông, Hạng Tuế Chiêm tiếp tục dẫn đôi mẹ con hờ đi về phía Tây, đồng thời cao giọng tuyên bố ngụy giá thân chinh, bảo đảm loại quan lại trong ngoài thành Tuy Huyền quỳ nghênh đón, thuận tiện dẫn đủ số người hộ giá. Nhất thời, Hoàng Thượng và Thái Hậu “cải trang vi hành”, bí mật xuất cung vì ăn một xiên thịt dê biến thành tự mình giá lâm ký kết hiệp ước yêu dân vì sự bình an của biên cảnh, tiếng tăm tại vùng biên cảnh Tây Bắc tăng lên vùn vụt.

Tề Đan Yên nằm sấp bên cửa sổ nhìn lên vãn vũ bá quan nghênh đón, hỏi mấy vấn đề mà người ta khó có thể giải đáp – “Xiên thịt dê nướng nơi này thật sự chỉ một đồng một xiên thôi à? Thật sự là thịt dê mà không phải thịt chuột chứ?”

Kính Hiên không cam lòng tỏ ra yếu kém, lập tức biểu hiện chỉ số thông minh: “Vì sao nhất định phải rắc bột thì là? Thịnh kinh chúng ta rắc vừng cơ.”

Hạng Tuế Chiêm sai người mua một trăm xiên thịt dê đưa vào loan giá, sai người hầu hạ bên cạnh Hoàng Thượng và Thái Hậu, không ăn hết không cho phép hai người ra ngoài.

Đêm đó, Tề Đan Yên trong mơ cũng ngửi thấy mùi bột thì là phảng phất.

Trong hoàn cảnh chó ngáp phải ruồi, máu chó bay đầy trời, Đại Kiền năm Nhân Vũ thứ nhất, tiểu Hoàng Đế Cầu Kính Hiên đích thân tới Tuy Huyền ký kết “hiệp ước Tuy Huyền” với người Khuyển Nhung, thống nhất phát triển thương mại biên cảnh, xúc tiến phát triển chăn nuôi và thủ công nghiệp, mang đến ánh bình minh dài đến ba mươi năm cho con dân cùng biên cảnh Trung Nguyên, trở thành thành tích đầu tiên của hắn.

Điều ước được xác lập, quân đội Đại Kiền nhổ trại khải hoàn, cùng long giá hồi triều, Ngụy Hiên Kế dẫn đầu tiểu đoàn quan văn viết ba mươi chương văn ca tụng công đức, phân phát như phát truyền đơn, khi long giá trở lại Thịnh kinh thì trong tay mỗi người đã có một tờ, các loại ngôn từ nịnh nọt hoa lệ trau chuốt đến mức người nghe phải nhũn cả tai.

Ngoại trừ ca tụng công đức, còn có đại thần nóng lòng nịnh nọt Thái Hậu, đưa ra chủ đề nên phong tôn hào cho Tề Đan Yên.

Chuyện tôn hào từ khi Hoàng Đế thượng vị đã có quần thần bắt đầu dâng tấu, những văn kéo dài đến giờ. Võ Mị Nương thời Đường sau khi thăng chức đã khai sáng tiền lệ Hoàng Hậu cũng có tôn hào, không ngừng tăng thêm cho mình rất nhiều chữ to lớn, sau khi xưng đế biến thành “Việt Cổ Kim Luân Thánh Thần Hoàng Đế”, nhưng lưu truyền nhất vẫn là “Tắc Thiên Đại Thánh Hoàng Đế”, cũng chính là Võ Tắc Thiên mà hậu nhân nhắc tới.

Chuyện phong tôn hào cho Tề Đan Yên được lên kế hoạch rất nhanh, cũng ở một ngày nào đó, khi lâm triều, được Ngụy Hiên Kế bắt đầu, mọi người đều phụ họa.

Tề Đan Yên ngồi phía sau bức rèm bị nâng đến tận trời, tự mình nghĩ ra một đồng các loại từ ngữ tốt đẹp như “Mỹ”, “Hoa”, “Linh”, rồi lại không dám nói. Nàng xuyên qua bức rèm che nhìn xuống dưới, nhóm

quan văn bên trái đã bắt đầu vuốt cằm nghĩ tôn hào, phản ứng bình thường. Tề Đan Yên tìm được Hạng Tuế Chiêm rất nhanh giữa đám võ tướng, chỉ thấy hần thờ ơ đứng khoanh tay, ánh mắt nàng hơi tối xuống. Một ngày nay khi vào triều, nàng sẽ bắt giặc nhìn hần, nhưng khi các đại thần nghị sự, thậm chí chửi đồng như người phụ nữ chanh chua, hần chưa bao giờ xen lời.

Tề Đan Yên thấy đáng vẻ khiêm tốn của hần không khỏi hoài nghi người dùng khuỷu tay hung ác đè lên cổ nàng rốt cuộc có phải thể thân của hần hay không.

“Vi thần cho rằng chữ “Thánh” vô cùng tốt.” Ngụy Hiến Kế dẫn đầu thúc ngựa.

“Vi thần cho rằng chữ “Thiên” mới thể hiện được tôn đức của Thái Hậu.” Thượng Thư bộ Hộ Lý Minh không chịu chậm chân.

Tề Đan Yên ngạc nhiên, dùng tay áo cung trang màu đỏ che nửa mặt. A, những chữ bọn họ nghĩ ra có vẻ vô cùng lợi hại nhỉ.

“Ý của mẫu hậu thế nào?” Nhiều ngày nay, khi ở trên triều Kính Hiến đều nói một câu như thế.

“Tốt, tốt.” Tề Đan Yên nghiêm nghị gật đầu.

“Thái Hậu thánh minh!” Ngụy Hiến Kế rõ ràng hiểu sai ý, gật đầu khen gọi: “Chữ “Đại” cũng rất tốt!”

Thánh, Thiên, Đại? Trong đầu Hạng Tuế Chiêm nhắm mắt mấy chữ này một lần, vượt quy củ mà giương mắt nhìn Tề Đan Yên ngồi bên trên. Dưới bức rèm che, chỉ nhìn thấy đôi hài đỏ tía điểm thụy ngọc nhỏ nhắn đang chia hình chữ bát, e dè núp dưới vạt váy dài thêu hình hoa hợp hoan đỏ rực. Hạng Tuế Chiêm nhẹ nhàng nhếch khóe môi, dời tầm mắt.

Tề Đan Yên háng giọng, “Hạng ái khanh cảm thấy thế nào?”

“Vi thần thô tục, không hiểu những thứ này.” Hạng Tuế Chiêm phủi rất sạch sẽ, giả bộ mù chữ theo thói quen. Khi mọi người đều cho rằng nhóm võ tướng sẽ không có ý kiến thì hần lại mở miệng lần nữa: “Vi thần chỉ cảm thấy, Thái Hậu còn chưa đến mức đại náo thiên cung.”

Tập thể triều đình im lặng mười giây, rồi tập thể quan văn quỳ xuống, đồng thanh hô: “Thần có tội.”

Tề Đan Yên suyt chút nữa thì thành “Tề Thiên Đại Thánh Thái Hậu” hiểu ra, xấu hổ gãi gãi cái gáy, chuyện phong tôn hào này, sau này lại bàn đi.

6. Chương 6

Chương 06: Đau như hoạn

Đám quan văn đều nghĩ làm thế nào để nịnh nọt, Hạng Tuế Chiêm lại nghĩ cách điều tra kẻ chủ mưu thay đổi tấu chương. Bởi vì tiểu Hoàng Đế còn chưa tự mình chấp chính, tấu chương các nơi dâng lên bình thường đều bị chia tới lục bộ xem xét, rồi từ Thượng Thư lục bộ nghĩ ra sách lược, sau đó mới trình cho cung Càn Thanh mời Hoàng Thượng, Thái Hậu định đoạt. Tấu chương của Hạng Tuế Chiêm là cấp tốc tám trăm dặm nên trực tiếp trình cho Hoàng Thượng. Nhưng từ một khắc tấu chương được đưa vào cửa cung, kẻ khác có thể ở giữa làm khó dễ, sai thái giám treo đầu dê bán thịt chó.

Đồn đại Cung Thân Vương mua chuộc lòng người đã không phải chuyện ngày một ngày hai, gần một phần ba thái giám trong Tử Cấm Thành đã bị hần nhét vào dưới tay, những thái giám này phân bố ở từng cung, lén thông đồng trộm đổi tấu chương cũng không phải không thể. Huống hồ, Cung Thân Vương không chỉ một lần ám chỉ Hạng Tuế Chiêm rằng Kính Hiến nhỏ tuổi vô dụng, không xử lý được đại sự quốc gia. Tuy Hạng Tuế Chiêm cực kỳ đồng ý với quan điểm của Cung Thân Vương, nhưng hoàng quyền thiên bẩm, còn phải xem tạo hóa của mỗi người.

Cung Thân Vương có huyết thống hoàng thất, địa vị cao thượng, muốn lật đổ hần không phải ngày một ngày hai có thể làm được, để tránh cho đánh rần động cỏ, cần bàn bạc kỹ hơn. Hiện giờ hần dùng thủ đoạn ngầm ngầm thế này là vì còn kiêng kỵ binh quyền trong tay Hạng Tuế Chiêm.

“Điều tra danh sách những thái giám ngày ấy từng chạm vào tấu chương, bản Tướng quân muốn nghiêm hình tra tấn từng người một.” Tuy ngoại thần không quản được chuyện trong cung, nhưng Hạng Tuế Chiêm hần ở thịnh kinh coi như một tay che trời, việc liên quan đến mưu nghịch, không nên dè chừng quá nhiều.

Bên này Hạng Tuế Chiêm đang đau đầu suy tư vì thái bình thịnh thế, bên kia Kính Hiên liên tục nghĩ ra đủ trò làm loạn chẳng hề để bụng đến chính sự, mà Thái Hậu vốn nên khuyên bảo Hoàng Thượng cần cù thì ngày ngày chìm đắm trong việc chữa trị cận thị, không thể thoát ra được. Tử Ngư báo cáo, Tề Đan Yên một ngày mời Thái Y châm cứu cho nàng hai lần, sáng tối đầu cắm đầy châm dài châm ngắn, rất giống con nhím, nhìn rất đáng sợ.

Có lẽ ngay cả ông trời cũng không chịu nổi, một ngày nọ, sau khi nhật thực toàn phần chấm dứt, toàn dân ở trong nỗi sợ hãi của “biểu hiện chẳng lành”, nỗi sợ hãi này vốn nên bị hòa tan bởi vụ thu hoạch mùa thu, nhưng một cuộc nạn châu chấu đột nhiên kéo đến khiến cho rất nhiều lúa chín chờ thu hoạch biến thành cỏ khô. Kéo theo nó là một cuộc dịch bệnh đáng sợ.

Vô cùng bất hạnh, nhà mẹ đẻ của Tề Đan Yên cũng bị dịch bệnh lan đến, người nhà gửi thư nói, Tề lão gia cả ngày mài mực cầm bút, không thích rèn luyện thân thể, khó có thể chống lại bệnh dịch, đã bệnh chết. Vậy là không xong rồi, từ lúc nhận được thư của nhà mẹ đẻ, Tề Đan Yên không còn vào triều nghe chính sự nữa. Tử Ngư báo cáo, nàng ngay cả mắt cũng không chữa nữa, khóc không ngừng.

Ở một buổi sáng sớm nào đó, Hạng Tuế Chiêm hiếm khi chủ động lên tiếng, trên triều dâng sớ tự xin được đi tuần tra vùng đất của tộc Ma Lão, “Thần cả gan khởi tấu, lúc trước thần nghe nói y thuật của tộc Ma Lão cổ quái, nhiều chiêu thức thần kỳ, hiện nay ôn dịch lan từ Giang Nam đến đất Thục, chỉ có bộ tộc Ma Lão là bình yên vô sự.”

Kính Hiên nghe vậy gật đầu không ngừng, “Ái khanh muốn đi Tây Nam, chi bằng tiện đường tới thăm đất Thục, nghe nói phụ thân của mẫu hậu chết vì bệnh, ta... trăm ban thưởng lễ nghi Bá tước nhất đẳng để hậu táng, người đi xem, trở về bẩm lại với mẫu hậu. Còn nữa, trăm nghe nói đất thổ cư của Thục là màu tím, người mang một thùng về.”

Đối với ngôn luận cực phẩm của tiểu Hoàng Đế, các đại thần đã nghe quen tai rồi.

Tin tức Hạng Tuế Chiêm sắp đi Thục rất nhanh đã truyền tới tai Tề Đan Yên, nàng không còn khóc muốn sống muốn chết nữa mà gọi người tuyên hần đến Từ Ninh Cung hỏi thăm. Vì thế, nàng còn gọi Tử Ngư và Cẩm Tú ăn mặc trang điểm cho mình.

Cẩm Tú có chậm chạp đến đâu cũng phát giác ra một số chuyện. Khi múc nước cho Tề Đan Yên rửa mặt, nàng ta len lén nói với Tiểu Đông Tử: “Ta cảm thấy Thái Hậu rất nể trọng Hạng Tướng Quân, trước kia Hoàng Thượng tới khuyên Thái Hậu ngài ấy cũng không nghe, hôm nay lại chủ động gọi Hạng Tướng Quân nói chuyện, không khóc nữa.”

Tiểu Đông Tử cảm giác được nguy cơ rất lớn, “Ta thấy tám phần mười là Thái Hậu cảm thấy Hạng Tướng Quân hầu hạ thoải mái, muốn gọi hần tiến cung hầu hạ.”

Cẩm Tú gật mình, “Nghe nói Hạng Tướng Quân còn chưa có con nối dõi, người nghĩ hần có đồng ý không?”

“Ta cũng không có con nối dõi...” Tiểu Đông Tử tám tuổi đã tinh thần, mỗi khi nhớ lại chuyện cũ, chỗ kia vẫn còn cảm giác đau đau ưu thương, “Khi ta hoạn, nghe thái giám già kia nói, thứ đó phải cắt bỏ càng sớm càng tốt, tuổi tác như Hạng Tướng Quân, cắt đi có vẻ khó, hần cũng đau.”

“Vì sao?” Cẩm Tú ngây thơ hỏi.

“Ta cũng không biết, hôm khác ta hỏi lại xem.” Tiểu Đông Tử nghiêm túc trả lời, cũng thật sự coi chuyện này là chuyện lớn, giúp Cẩm Tú múc nước xong một mình tới phòng Kính Sự. Phòng Kính Sự là nơi nhiều người thành tình nhất, ngoài miệng thì Đông gia gia dài Đông gia gia ngắn, nói mấy câu đã lấy được mấy tin tức không ổn từ trong miệng Đông gia gia này...

Một, một nam nhân tuổi ước chừng ba mươi sắp tịnh thân. Hai, nam nhân này chưa có con trai. Ba, trước khi hoạn, chức quan của nam nhân này rất lớn, hoạn xong rất có khả năng trực tiếp đảm nhiệm nội quan tứ phẩm hoặc cao hơn nữa. Bốn, Tiểu Đông Tử vô cùng lo lắng vị trí tổng quản cung Từ Ninh của mình cũng sẽ bị nam nhân nghe nói bề ngoài không tệ lắm cướp đi.

Đám người thành tinh này châu đầu lại, nam nhân trong triều rất nhiều nhưng từng có quan hệ với Thái Hậu thì rất ít, chỉ còn lại... Ôi mẹ nó, nguy to rồi!

Cung Từ Ninh bên này thì vẫn gió êm sóng lặng.

Hạng Tuế Chiêm đi vào đại điện, hành lễ xong bình thân, ánh mắt nâng lên ba tấc, thấy ở ghế giữa, Tề Đan Yên trải búi tóc bách hợp, cài một chiếc trâm oánh vũ ba cánh, trên búi tóc còn mang một đóa hồng nguyệt quý vừa hé nở, mặc bộ phượng bào đỏ thắm bằng lụa Thục thêu mây vàng, bên dưới áo bào là chiếc váy gấm màu xanh ngọc, đôi mắt nhìn vốn đã không quá lạnh lợi hơi sưng đỏ, phục sức đẹp đã quý giá cũng không tạo nên vẻ vui mừng như lúc trước.

“Hạng Tướng Quân cùng ai gia tới hoa viên đi dạo một chút đi, có việc cần thương lượng với người.” Tề Đan Yên ỉu xiu đứng dậy, còn không cho Tử Ngư và Cẩm Tú đi theo. Cẩm Tú vô cùng lo lắng, nằm sấp trên lan can ngoài hiên, cắn khấn tay nghĩ thầm, e rằng nương nương muốn nói với Tướng Quân chuyện muốn hấn tiến cung hầu hạ, ai nha, làm sao bây giờ, nam nhân MAN như Tướng Quân cho dù thành thái giám như Tiểu Đông Tử, ta vẫn sợ ta sẽ không kìm lòng nổi đâu

“Hạng Tướng Quân là một nam nhân, khiến người ta hâm mộ quá.” Tề Đan Yên dập dề đi phía trước, bắt đầu lải nhải, “Trước đây cha thường nói, nam nhi chỉ tại tứ phương, nữ tử suốt ngày chỉ có thể ở khuê phòng viết chữ thêu hoa. Ta hỏi ông ấy, lúc nào ta mới có thể ra ngoài dạo chơi, ông ấy nói với ta, trưởng thành là được đi. Thế nhưng ta trưởng thành rồi lại vào cung, cả đời cũng không ra được, không ngờ, ngay cả gặp cha một lần cuối cùng cũng không được... Hu hu hu...” Nói xong, nàng lại bắt đầu khóc.

Hạng Tuế Chiêm vì tránh hiềm nghi nên cách nàng ba mét, vẫn luôn đi phía sau nàng.

“Đại tang của phụ thân mà ta không thể trở về, chỉ có thể nhờ Hạng Tướng Quân thay ta tận hiếu, có phải quá làm khó Tướng Quân không?” Tề Đan Yên xoay người lấy ra một tờ giấy, tha thiết nói: “Ta có mấy lời muốn nhờ người chuyển cho mẹ ta, vốn đã viết ra, sau đó Tiểu Đông Tử nhắc nhở ta, hiện giờ ta không thể thích viết gì thì viết, nếu không trong nhà không chỉ phải quỳ lạy nhận lấy mà còn phải ép vào khung khăn bái. Nhưng ta không muốn bọn họ cung phụng bức thư này, vậy phải làm sao bây giờ?”

Hạng Tuế Chiêm không chút biểu cảm nói, “Thái Hậu cần nhấn cái gì cứ nói với ta là được.”

Tề Đan Yên đưa tờ giấy cho hấn, lo âu nói: “Người không biết chữ, đọc không hiểu.”

Rốt cuộc ai nói với người ta không biết chữ? Khóe mắt Hạng Tuế Chiêm giật giật, vừa vì nàng cho rằng hấn thật sự mù chữ, vừa vì nội dung của bức thư...

Củ cải ngâm, đậu đũa ngâm, mỗi thứ hai lạng

Tương ớt, ba lạng; chú thích: ít hạt tiêu

Rau cải muối ớt Phù Lăng, ba lạng

Rượu hoa quế, mười vò

Đào miếng Hợp Xuyên, mười cân

Còn tưởng là kẻ tha phương nhớ nhà, thì ra chỉ muốn ký gửi đặc sản. Chẳng trách không dám để người trong nhà đóng khung treo lên, thật sự treo lên chẳng biết sẽ mất mặt thế nào. Được lắm, đôi mẹ con hờ dờ hơi này, một người bảo hấn mang về một thùng đất Thục màu tím, một người liệt kê một danh sách đặc sản.

“Hạng Tướng Quân, ta nghe nói dịch bệnh của ở dân gian vô cùng nghiêm trọng, người đi Thục nhớ phải cẩn thận.” Cuối cùng Tề Đan Yên cũng nói một câu tiếng người, coi như dễ nghe, nhưng sau đó nàng còn nói: “Ta thân thể yếu đuối, đôi mắt cũng không tốt, người nhiễm bệnh dịch trở về ta cũng sẽ bị người lây cho.”

“Thái Hậu yên tâm.” Bệnh chết người đi!

“Khi nào người khởi hành?”

“Ba ngày nữa.”

“À.”

“Nếu Thái Hậu không còn gì sai bảo, vi thần cáo lui trước.”

“Hạng Tướng Quân!”

“Lại cái gì nữa?”

Tề Đan Yên ngượng ngùng nói: “Người về sớm chút nha!”

“Vi thần nhất định sẽ nhanh chóng hồi kinh hầu hạ lão nhân gia ngài.” Hạng Tuế Chiêm chấp tay, bước nhanh bỏ đi, thật sự lười nói với cô nàng kia thêm một câu nào nữa.

Cầm Tú len lén theo phía sau ngắt đầu ngắt đuôi chỉ nghe thấy mấy câu “Tướng Quân là một nam nhân”, “có phải quá làm khó không” và “hầu hạ lão nhân gia ngài”, lập tức cắt câu lấy nghĩa cho rằng Hạng Tuế Chiêm đã đồng ý với Thái Hậu, sau khi trở về sẽ hoạn rồi vào cung. Nàng quay đầu lập tức nói tin tức này cho Tiểu Đông Tử, Tiểu Đông Tử mặt mũi trắng bệch vội vàng lại tới phòng Kính Sự hỏi hiện giờ ở kinh thành người nào có kỹ thuật hoạn tốt nhất. Sau đó, Tiểu Lục Tử của phòng Kính Sự gặp Tiểu Thanh Tử, thêm mắm thêm muối nói nhỏ một lúc, Tiểu Thanh Tử lại chạy tới chỗ tiểu Hoàng Đế, nói cho Kính Hiên tin tức động trời này...

Thái Hậu muốn Hạng Tuế Chiêm tiến cung hầu hạ, Hạng Tuế Chiêm đã đồng ý, thiên!

Kính Hiên nghe xong cảm động đến mức rưng rưng nước mắt, hô to: “Hạng Tướng Quân quả là đệ nhất trung thần của Đại Kiền ta! Không hề vì mình, chỉ nghĩ cho người khác, quả là một người cao thượng, một người thuần túy, một người thú vị không bình thường!”

Tiểu Thanh Tử đề nghị: “Không đối gặt Hoàng Thượng, nếu nói tới “một cây đao” trong kinh thành, tuyệt đối không có ai khác ngoài Cao Đại Thượng sư phụ của Cao gia ở ngõ Hội Kế Tư, đường phía Nam, ông ta tay nghề thành thạo, nghe nói sau khi xong việc không đau chút nào, không ăn không uống ngủ yên ba ngày là có thể đặt chân xuống giường.”

“Thật không?” Kính Hiên hào hứng hỏi: “Đợi Hạng Tuế Chiêm từ Tây Nam trở về thì sắp xếp Cao Đại Thượng thiên cho hắn.”

“Vâng!”

Đêm đó, Tiểu Thanh Tử tiết lộ chuyện Hoàng Thượng muốn sắp xếp Cao Đại Thượng hoạn cho Hạng Tuế Chiêm cho Cao Đại Thượng biết, để ông ta chuẩn bị sẵn sàng, đến lúc đó ra tay nhất định phải nhanh, chuẩn, tàn nhẫn, không thể khiến Hạng Tướng Quân khó chịu tí xiu nào. Đối với yêu cầu này, Cao Đại Thượng đầu tóc trắng xóa kinh sợ, nơm nớp lo sợ trả lời: “Thanh gia gia, chuyện này là người ta tâng bốc tiểu nhân thôi, một đao hạ xuống phía dưới làm gì có chuyện thoải mái được? Ngài nói xem, có đúng không?”

Tiểu Thanh Tử bỗng nhớ tới chuyện cũ khi mình bị thiên, cảm thấy đúng là đau như hoạn, không nhịn được hỏi thăm: “Tuổi tác như Hạng Tướng Quân rồi cuộc hoạn có dễ không?”

“E là không dễ đâu...” Cao Đại Thượng tiếc nuối lắc đầu, lấy một cái ống trúc ra, kích cỡ tầm cổ tay, bên trong đầy vôi, “Tối chỗ ta để hoạn hầu hết là trẻ con tầm năm, sáu, bảy tuổi, thứ kia kích thước có tí xiu, cái này là đủ rồi.” Dứt lời lại quay sang tìm kiếm kiếm, lấy ra một cái ống trúc to như bắp chân, “Hạng Tướng Quân đã đến tuổi làm cha làm chú, cắt thứ kia đi, khả năng phải dùng đến cái này. Thanh gia gia, ngài nghĩ xem, cắt khi còn nhỏ đau hơn hay cắt khi lớn đau hơn?”

Đáp án vô cùng rõ ràng... đều đau.

“Bất kể thế nào, xin nhờ Cao sư phụ quan tâm.” Tiểu Thanh Tử để bạc lại, cảm thấy mình đã làm việc xong xuôi viên mãn, nhanh nhẹn bỏ đi.

Cứ thế, dưới tình hình hai đương sự là Tề Đan Yên và Hạng Tuế Chiêm không ai hay biết, trong bầu không khí căng thẳng, nghiêm túc, hồi hộp, cả trong lẫn ngoài cung đình đoàn kết nhất trí chậm rãi đợi Hạng Tuế Chiêm trở về làm đại sự tịnh thân.

7. Chương 7

Chương 07: Đại sự hoạn quan Cao Đại Thượng

Ba ngày sau, Hạng Tuế Chiêm đúng hạn xuất phát. Đường Thục khó đi, khó hơn lên trời. Sau khi đặt chân vào đất Thục, Hạng Tuế Chiêm phát hiện dân phong nơi này rất chân chất, trước cửa mỗi nhà để mấy cái hũ lớn, tỏa ra một mùi chua kỳ lạ. Phái người hỏi thăm mới biết những thứ này đều là đồ ngâm chua, dân Thục nhiệt tình còn tặng một ít cho những người khách đến từ Thịnh kinh như bọn họ.

Hạng Tuế Chiêm ném thử một ít củ cải ngâm và đậu đũa ngâm, mấy chén rượu hoa quế xuống bụng xong bỗng nhớ tới Tề Đan Yên ngưỡng ngưỡng, hai má ửng hồng dần hần mau mau trở về. Trên triều, nàng luôn mặc lễ phục đồ thắm vừa dày vừa nặng không hợp với độ tuổi đôi mươi của nàng, đôi chân chống hình chữ bát nấp dưới váy để lộ sự sợ hãi nho nhỏ của nàng, khi bãi triều nàng thỉnh thoảng vén rèm lên len lén liếc về phía hần một hai lần, hần đều có thể phát hiện được, nhưng chưa bao giờ gương mặt chạm vào ánh mắt nàng. Dù vậy, hần vẫn có thể nhớ rõ ràng gương mặt nàng, thậm chí nhớ cả nốt ruồi son nho nhỏ không quá bắt mắt dưới cằm nàng.

Tề gia thuộc dòng dõi thư hương, trong nhà bày biện rất trang nhã. Tề lão gia qua đời khiến mọi người rất bi thương, Tề phu nhân nói với Hạng Tuế Chiêm, Tề Đan Yên từ nhỏ đã nhát gan, đọc chút sách nhưng vẫn có nhiều chuyện không hiểu, không ngờ may rủi thế nào lại được chọn vào cung, có thể sống sót đã là may mắn vô cùng. Tề phu nhân nghe Hạng Tuế Chiêm nói hiện giờ Đan Yên sống rất tốt, bà rất vui mừng. Nhìn thấy danh sách đặc sản của Tề Đan Yên, Tề phu nhân vừa bực mình vừa buồn cười sai người đi chuẩn bị.

Sau khi Tề lão gia thuận lợi hạ táng, Hạng Tuế Chiêm rời khỏi Tề gia, đi về phía tộc Ma Lão hung hiểm.

Trong hoàng cung ở Thịnh kinh, tiểu Hoàng Đế rất nhiều kiểu tìm đường chết, Kính Hiên, gần đây nghe quá nhiều về nạn châu chấu, vô cùng tò mò rốt cuộc châu chấu tròn méo thế nào. Thăng nhóc sai người ra khỏi cung bắt một túi châu chấu về, phát hiện thứ đồ chơi sôi nổi này vô cùng thú vị, nghĩ ra đủ loại chiêu thức cực kỳ bi thảm để ngăn chúng nó nhảy lên. Trong đó bao gồm, bẻ chân sau của chúng nó, xé cánh của chúng nó, dùng nước sôi nóng cái mõng chúng nó, vân vân.

Tề Đan Yên cũng muốn chơi châu chấu, nhưng không tàn nhẫn như Kính Hiên. Nàng lấy mấy con châu chấu đem về nuôi nhốt, mỗi ngày dùng các loại thức ăn khác nhau đút cho chúng nó, chưa được mấy ngày châu chấu đã từng con một chết đi. Nàng rất không cam lòng, lại lấy một nắm nữa về, kết quả hết nhóm này đến nhóm khác chết, không biết nguyên nhân vì sao. Thái Hậu ngu ngốc hỗn hển gọi Thái Y tới, Thái Y điều tra một phen, phát hiện gần đây có một tổ ong, ở trong đó là một loại ong toàn thân màu vàng, chúng nó đẻ trứng trong cơ thể châu chấu bị Tề Đan Yên nhốt trong lồng sắt, ấu trùng ăn cơ thể châu chấu để trưởng thành.

Kính Hiên nghe vậy tới cung Từ Ninh xem bọn thị vệ chọc tổ ong, nhìn nhìn rồi thăng cu đột nhiên hỏi: “Loại ong mật này vì sinh trưởng trong cung nên mới biến thành màu vàng à?”

Cứ thế, đoạn đối thoại của đôi mẹ con nào tàn bắt đầu...

“Ta nghe nói thần lằn ở trên cây sẽ biến thành màu xanh lục, ở trên cát sẽ biến thành màu đất. Loại ong này tám phần mười cũng thế, mỗi ngày thấy long bào của người nên mới biến thành màu vàng.” Tề Đan Yên cắn ngón tay, trốn sau cây cột, rõ ràng là sợ bị ong đốt.

“Đúng là to gan lớn mật, màu vàng chỉ một mình ta được mặc, sao chúng nó có thể lấy hạ phạm thượng như thế!”

“Đúng, chúng nó giết châu chấu của ta, đúng là đại nghịch bất đạo!”

Đoạn đối thoại này truyền tới triều đình, bóng đèn trên đầu Thượng Thư bộ Hộ đột nhiên sáng lên: “Khởi tấu Hoàng Thượng, thần nghe nói ông vàng ở trong dân gian cũng có, nếu có thể tuyên truyền rộng rãi, nuôi ở nơi dễ xảy ra nạn châu chấu, tin rằng năm sau sẽ có tác dụng ngăn chặn nạn châu chấu.”

Kính Hiên và Tề Đan Yên trợn to đôi mắt tròn vo, miệng thì thào: “Nghe có vẻ cũng không tệ lắm nhỉ...”

Đây tám phần mười chính là thứ mà hiện đại chúng ta gọi là kỹ thuật phòng trừ sâu bệnh bằng phương pháp sinh vật.

Kính Hiên còn đang siêng năng chơi châu chấu, thủ đoạn ngày càng hiểm ác đáng sợ, cuối cùng phát triển thành giũa sân là một cái chảo lớn, bên dưới đốt lửa, trong chảo đổ dầu. Thằng nhóc và Tề Đan Yên mỗi người đứng một bên, cầm một túi châu chấu mà thi đấu. Thi đấu cái gì? Thái giám đẩy xe đẩy mang theo chảo dầu đi qua, ai ném châu chấu đang bắt tanh tách vào chảo dầu chính xác nhất, nổ “bụp” một cái là được một điểm.

Đôi mẹ con hờ chơi quên trời quên đất, châu chấu trong chảo ngày càng nhiều, cuối cùng bốc lên một mùi thơm lạ. Ban đầu Tề Đan Yên còn cho rằng Ngự Thiện Phòng đang lên lút nấu cái gì, sau đó nghĩ tới đồ nướng đất Thục trước đây ở quê thường ăn, cuối cùng phát hiện mùi thơm này đến từ đám châu chấu bị dầu chiên thành màu vàng ở trong chảo.

Ngay khi Tiểu Thanh Tử lo lắng mình sẽ bị Hoàng Thượng sai đi ném thử châu chấu chiên, Kính Hiên thích tự tìm đường chết đã nhanh hơn một bước, cầm một đôi đũa thật dài gấp một con châu chấu lên, thổi thổi rồi bỏ vào miệng, còn hô to ngon quá. Tề Đan Yên vốn đã thèm, thấy thế cũng ăn.

Kính Hiên sai người lấy muối, hạt tiêu, gừng, bột thì là tới, chia châu chấu chiên thành nhiều khẩu vị khác nhau, cuối cùng cho ra một kết luận – chiên muối tiêu ngon.

Vì vậy, những hành vi vô cùng ngu ngốc này dưới ngòi bút của sử quan chuyên ghi lại những lời nói và việc làm của Hoàng Đế, biến thành – “Hoàng Thượng và Thái Hậu bàn về nạn châu chấu, đề cập tới sông ngòi, hồ nước, dùng ong áp chế, dùng dầu xào nấu, tạo nên kỳ công.”

Bởi nạn châu chấu và dịch bệnh chủ yếu phát triển tại phía nam thịnh kinh, Tề Đan Yên nghĩ tới quê mình cũng chịu khổ nên luôn muốn làm gì đó cho quê nhà. Đọc rất nhiều tấu chương, lật một ít sách cổ, nòng tở vẽ, một phải giảm thuế má, hai phải hoãn trưng binh, ba phải phát lương trợ giúp thiên tai. Không thể không nói, Tề Thái Hậu ngốc thì ngốc thật nhưng năng lực tổng kết quy nạp coi như tạm được.

Ân huệ triều đình ban xuống tầng tầng lớp lớp, chu đáo bao nhiêu còn chờ suy tính đã, khi truyền tới tai Hạng Tuế Chiêm thì hần vừa mới từ tộc Ma Lão trở về Trung Nguyên, mang theo thảo dược đặc trị dịch bệnh, còn mang về đặc sản của Tề Đan Yên và một thùng đất tím mà Kính Hiên muốn.

Đối với biểu hiện “xuất sắc” của Kính Hiên và Tề Đan Yên trong nạn châu chấu và dịch bệnh này, Hạng Tuế Chiêm có chút vui mừng, nhưng hần còn chưa biết sau khi trở lại Thịnh kinh, thứ chờ đợi hần chính là con dao đoạn tử tuyệt tôn của thịnh kinh đệ nhất hoạn quan đại sư Cao Đại Thượng.

Chuyến công tác này của Hạng Tuế Chiêm dài tới hơn nửa năm, khi trở về Thịnh kinh, hoa sen trong hồ Vị Danh đã nở rộ.

Về phần Cao Đại Thượng, nghe nói Hạng Tuế Chiêm đã hồi phủ liền tắm rửa sớm, mang cả bộ gia sản kiểm cơm tới phủ Uy Viễn Tướng Quân. Danh tiếng của ông ta ở Thịnh kinh rất vang dội, bao nhiêu gốc rễ tử tôn của thái giám đã chặt đứt trong tay ông ta, quan hệ giữa Hạng Tuế Chiêm và nhân viên thiên kỹ thuật cao như Cao Đại Thượng bản đại bác cũng không tới, tuy không hiểu vì sao ông ta tới chơi nhưng vẫn thay quần áo tới phòng khách gặp ông ta.

Cao Đại Thượng vô cùng chuyên nghiệp, câu đầu tiên hỏi là: “Không biết Hạng Tướng Quân đã tới bộ Binh lập hồ sơ chưa?”

Hạng Tuế Chiêm không đáp mà hỏi ngược lại: “Không biết Cao sư phụ có gì chỉ giáo?”

“Từ trước đến nay tịnh thân vào cung đều phải đến bộ Binh lập hồ sơ. Hạng Tướng Quân thân phận tôn quý, hay là có thể miễn khoản này?”

“Trong phủ của ta có ai muốn tịnh thân sao?” Hạng Tuế Chiêm mơ hồ có dự cảm không tốt.

“Hả...” Cao Đại Thượng không hiểu ra sao, “Không phải ngài sao?”

Hạng Tuế Chiêm dời mắt, nhìn cả bộ đạo cụ tịnh thân đầy đủ mà Cao Đại Thượng mang đến, nào là vải trắng, gậy trúc, còn có ba con dao thiên sáng loáng, âm u hỏi: “Ta từng nói vậy sao?”

“Ngài chưa từng nói, là Hoàng Thượng nói.” Cao Đại Thượng chấp tay về phía đông tỏ vẻ tôn trọng.

Hoàng Thượng nói, là thánh chỉ, người chịu hoạn thì tốt, không muốn hoạn cũng phải hoạn!

Hạng Tuế Chiêm ba mươi năm nay mới vào hậu cung hai lần, một lần là Hoàng Thượng triệu kiến, một lần là Thái Hậu triệu kiến. Ngoại thần quả thật không nên bước vào hậu cung, nhưng mới bước vào hậu cung đã sai người tới thiên hán thì có phần thô bạo trực tiếp quá mức. Cũng may, Hạng Tuế Chiêm cũng là một người vô cùng thô bạo, hán sai người ném cả Cao Đại Thượng và bộ đạo cụ thiên của ông ta ra khỏi phủ, tiến cung hỏi tội ngay trong đêm.

Dọc đường đi, không ngừng có thái giám nịnh nọt hán, giống như đã coi hán thành “người một nhà” - “Hạng Tướng Quân à, vì sao muộn vậy rồi còn cầu kiến Hoàng Thượng thế? Hạng Tướng Quân quả là trụ cột nước nhà, vì báo quân ân mà không hề để ý tới thân thể của mình.”, “Hạng Tướng Quân à, sau này nhờ ngài chăm sóc chúng tiểu nhân nhiều hơn, chúng ta có thể dựa vào ngài rồi.”, “Hạng Tướng Quân à, không biết ngài sẽ là tổng quản cung nào? Thật sự sẽ tới cung Từ Ninh sao?”

Xem ra cả hoàng cung đã biết tin vui hán bị thiên.

Nhưng chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Kính Hiên là con cú đêm, nửa đêm tiến cung người vẫn có thể gặp hán. Vừa mới hỏi, tiểu Hoàng Đế suy nghĩ đơn giản này lập tức khai Tề Đan Yên ra, nói: “Là mẫu hậu vừa ý người, gọi người tiến cung hầu hạ.”

Hầu hạ cái đầu các người ấy mà hầu hạ, ông đây ở ngoài giúp các người dẹp yên một đồng rắc rối còn chưa đủ, giờ còn phải đoạn tử tuyệt tôn vào cung chui dút cho các người?

Nhiều năm rèn luyện trên sa trường khiến cho Hạng Tuế Chiêm mặt không đổi sắc, nét mặt như thường, vô cùng bình tĩnh kết thúc chủ đề bị hoạn này — “Thưa Hoàng Thượng, Thái Hậu lệnh cho vi thần từ Thục mang về đặc sản, ngày mai vi thần tự mình đưa tới cung Từ Ninh, mong Hoàng Thượng cho phép.”

“Đặc sản gì? Trẫm cũng muốn.” Kính Hiên chống nạnh.

“Đồ ngâm chua.”

“Người đi đi, ngày mai trẫm tới chỗ mẫu hậu lấy.”

Thế này là cho phép.

Hạng Tuế Chiêm trở về phủ Tướng Quân, nhớ tới mấy con dao mà Cao Đại Thượng đem đến, trần trọc cả đêm, trong mơ nhìn thấy mẫu thân Triệu Cơ của Tần Thủy Hoàng, người đàn bà kia trời sinh tính tình giáo hoạt dâm đảng, lệnh một thái giám giả là Lao Ái tiến cung hầu hạ, cuối cùng còn sinh ra hai đứa trẻ, Doanh Chính phát hiện tự tay đập chết. Trong mơ dường như còn có một vị đạo tiên tới trái đất, nói với Hạng Tuế Chiêm, lịch sử luôn lặp lại tuần hoàn.

Mơ là chuyện của mơ, ngày hôm sau, Hạng Tuế Chiêm mang theo ba xe đầy ắp đặc sản mà người nhà họ Tề chuẩn bị, tự mình áp giải vào hầm băng của cung Từ Ninh. Niêm phong cất vào kho xong, hán quay vào điện báo cáo với Thái Hậu.

Một khối băng lớn được lấy ra từ hầm băng, để trong cái chậu gốm thanh hoa phượng xuyên hoa cúc, khói trắng bốc lên khiến trong điện mát mẻ hơn bên ngoài nhiều.

Bởi vì trời nóng nên Tề Đan Yên mặc thường phục rất mỏng, váy dài chấm đất màu trắng thêu hoa văn sương lông hoa mai, khoác một chiếc áo búi tử màu xanh lam khảm hoa hồng, trên đầu chỉ có một cây trâm vàng rồng duy nhất, búi một búi tóc đan loa. Tối hôm qua nàng nghe nói Hạng Tuế Chiêm đã hồi kinh, cả đêm không ngủ, lúc này thanh thiên bạch nhật lại thành ra một mối rã rời, ngơ ngác ngồi đó, cho đến khi Hạng Tuế Chiêm tiến lên dập đầu mới tỉnh táo lại.

Hắn mặc một bộ hoa phục lụa màu xanh, vẫn gọn gàng nhanh nhẹn như trước, gương mặt hơi ngăm đen hơn tăng thêm vài phần nam tính mạnh mẽ. Tề Đan Yên chú ý tới mu bàn tay và cẳng cổ không bị áo bào che khuất của hắn dường như có vài vết thương, không giống vết thương cũ mà như bị con sâu độc nào đấy đốt.

Tề Đan Yên không biết rằng, mặc dù tộc Ma Lão có phương thuốc và thảo dược thần kỳ, nhưng để lấy được chúng là không dễ dàng. Tộc Ma Lão vô cùng bài xích ngoại tộc, dân phong lỗ mãng, có người vào cốc sẽ thả sâu độc rắn độc ra trước, để người kia tự sinh tự diệt, nếu một thời gian sau không chết thì tộc trưởng mới đi ra gặp khách. Hạng Tuế Chiêm trải qua loại thử thách không giống người thường này, không chỉ sống sót mà còn lấy được phương thuốc rồi ra khỏi cốc, khó khăn đến mức nào chỉ mình hắn mới hiểu.

Hỏi tới tình hình trong nhà, biết được Tề lão gia vinh quang hạ táng tại nơi phong thủy bảo địa, Tề Đan Yên vẫn thương tâm một lúc. Tử Ngư thấy Hạng Tuế Chiêm bình an trở về cũng yên tâm, bưng hai bát bồ câu hầm đông trùng hạ thảo tới, khi đặt lên trước mặt hắn gạt đầu với hắn vô cùng nhẹ.

“Tay ngươi làm sao thế?” Tề Đan Yên dùng vẻ mặt đề phòng hỏi, “Có phải thật sự mắc dịch bệnh không?”

Cách hỏi này vô cùng không có lương tâm, có thể nói là táng tận thiên lương. Hạng Tuế Chiêm từ lâu đã quen với loại nhân phẩm này của nàng nên chỉ nhàn nhạt trả lời: “Thưa Thái Hậu, vùng Tây Nam rất nhiều muỗi, vi thần xử lý không xuể.”

“Vậy à.” Tề Đan Yên yên tâm, bỗng đứng lên đi về phía Hạng Tuế Chiêm, vạch tay áo hắn lên xem, trên cánh tay hắn có mười mấy vết sưng đỏ to to nhỏ nhỏ. Tề Đan Yên dút một ngón tay vào miệng, khi rút ra đầu ngón tay đã ướt, không nói không rằng bôi lên một vết sưng đỏ.

Hành động buồn nôn thế này khiến Hạng Tuế Chiêm mở rộng tầm mắt, khi giết địch trên chiến trường, quân địch bị hắn chém xuống ngựa nhiều không đếm hết, máu tươi phun tung tóe, thậm chí ruột gan bay đầy trời, là tượng trưng cho thắng lợi vinh quang. Chỉ có nước miếng... còn chưa ai dám bôi lên người Hạng Tuế Chiêm.

8. Chương 8

Chương 08: Nước bọt thần kỳ

Tề Đan Yên cứ thế túm tay Hạng Tuế Chiêm, ngón trở hết nút lại chấm giữa miệng và cánh tay hắn, miệng còn lẩm bẩm: “Ngươi chưa từng đọc sách, không biết đặc tính của muỗi đất Thục chúng ta. Chúng nó độc thì độc thật nhưng không phải không gì chữa được. Khi ta còn bé, bị muỗi cắn, vú nuôi dạy ta dùng nước bọt bôi lên chỗ sưng, chỉ một lúc là khỏi.” Nói xong nàng lại giương mắt nhìn Hạng Tuế Chiêm đang ở trạng thái hóa đá, tiện thể cảnh thận bôi một vòng lên chỗ sưng đỏ, nói: “Vú nuôi nói, nước bọt phải mới mới tốt, nếu lưỡi có thể liếm đến chỗ đó thì tự mình liếm là tốt nhất. Con chó vàng trước đây nhà chúng ta bị ong vò vẽ đốt vào chân, tự nó liếm cũng khỏi. Ai gia dù sao cũng là Thái Hậu, không tiện liếm người, chỉ có thể làm mẫu cho người, về nhà tự người liếm đi.”

Nếu người dám thật sự thè lưỡi ra liếm, để xem ta có ngay tức khắc đánh chết người hay không.

Hạng Tuế Chiêm kết thúc quá trình hóa đá, rút cánh tay ra khỏi ma trảo của nàng, cảm thấy ngoài da vừa ướt vừa dính, để tránh cho nàng còn nghĩ ra cái quái gì dùng nước bọt bôi hắn, hắn lui ra sau một bước, quỳ xuống chấp tay, “Lời dạy của Thái Hậu vi thần ghi nhớ trong lòng.”

“Aizz, trên cổ ngươi cũng có kia...” Tề Đan Yên chỉ vào cổ hắn có vẻ rất thèm thuồng.

“Ngươi lại gần ta một bước nữa thử xem.” Hạng Tuế Chiêm giương mắt, ánh mắt bắn ra sát ý làm người ta run rẩy.

“À.” Tề Đan Yên đành thôi, còn cảm thấy có chút uất ức nên chép miệng trở về chỗ ngồi, lúc này Hạng Tuế Chiêm mới đứng dậy.

“Được Thái Hậu yêu mến, nhưng dù sao vi thần cũng là ngoại quan, thường xuyên ra vào nội cung e là không ổn. Sau này nếu Thái Hậu có chuyện sai bảo vi thần, cứ sai người truyền lời là được, vi thần sẽ không bước vào Từ Ninh Cung nữa.”

“Không được.” Tề Đan Yên lập tức phản đối hẳn, “Ta muốn người tiến cung hầu hạ cơ.”

Hạng Tuế Chiêm bực bội nheo mắt, “Thái Hậu có biết tiến cung hầu hạ là cần tịnh thân hay không?”

“A...” Tề Đan Yên ngơ ngác chớp chớp mắt, nghiêng đầu nhìn hẳn, chậm tiêu nói: “Đúng rồi nhỉ... Làm thái giám mới có thể tiến cung hầu hạ chủ tử, Hạng Tướng Quân còn chưa hoạn đâu.”

Sau này cũng sẽ không hoạn!

Không biết trong đầu Tề Đan Yên đang suy nghĩ cái gì, như có chút suy nghĩ bưng bát bỏ câu hầm đông trùng hạ thảo lên chậm rãi uống. Không nói đến những cái khác, ăn uống còn có vẻ lịch sự nhã nhặn, không đáng hận như bình thường. Hạng Tuế Chiêm sợ nàng bỗng nhiên nhớ ra cái gì, lại nói năng lung tung, đề phòng nhìn nàng chằm chằm một lúc, thấy nàng an phận cũng thả lỏng đôi chút.

Đôi môi nhỏ hồng hào kia khi hé khi mở ăn canh bỏ câu nhìn có một cảm giác mềm yếu không tả nổi, đôi khuyên tai hoa lựu nhẹ nhàng lắc lư trên vành tai nhỏ nhỏ của nàng, ánh mắt Hạng Tuế Chiêm nhất thời không rời ra được.

“Mẫu hậu, trẩm tới lấy dưa chua.” Kính Hiên vui vẻ hô to ngoài cửa cung, to hòng đến mức át cả âm thanh Tiểu Thanh Tử hô “Hoàng Thượng giá lâm ~”.

Ánh mắt Hạng Tuế Chiêm tối xuống, hẳn cúi đầu nhìn sàn nhà.

“Tiểu Đông Tử, mở một vò rượu hoa quế, dọn phòng bếp làm vài món ăn, lấy hai, ba loại dưa chua tới đây.” Ánh mắt Tề Đan Yên sáng lên, “Hạng Tướng Quân trưa nay ở đây dùng bữa đi, uống chút rượu.”

Cuộc sống hàng ngày của đôi mẹ con này là ngày ngày đến chỗ của nhau chơi bởi uống rượu, Hạng Tuế Chiêm nhìn Kính Hiên vui vẻ chạy như bay tới, bỗng nhớ tới nửa cuốn mật chỉ của Trương Hoàng Hậu đang ở trong tay hẳn, chờ Kính Hiên tự mình chấp chính sẽ phải giao cho thằng nhóc. Nội dung của mật chỉ chỉ có một, bí mật ban chết cho Tề Đan Yên.

Khi tự mình chấp chính, Hoàng Thượng thật sự có thể tàn nhẫn hạ quyết tâm ban chết cho Tề Đan Yên, người cả ngày cùng mình quấy phá sao?

Nhưng mà, vì sao phải ban chết cho nàng?

Tề Đan Yên chỉ là đồ ngốc không có đầu óc cũng không có tâm cơ, cho dù để nàng ngồi vững vị trí Thái Hậu thì sao? Nghĩ vậy, tâm trạng của Hạng Tuế Chiêm còn tệ hơn cả lúc bị nàng dùng nước bọt bôi lung tung.

“Trẩm nghe nói tửu lượng của Hạng Tuế Chiêm rất tốt, không biết tốt đến thế nào. Hôm nay nhân cơ hội này, hai chúng ta cùng nhau chuốc say hẳn đi, được không?” Kính Hiên thích chết ghé vào tai Tề Đan Yên nói thầm, đôi mắt nhỏ âm hiểm bắn thẳng về phía Hạng Tuế Chiêm.

“Được thôi.” Tề Đan Yên không biết tửu lượng sức mình mà nói.

Kính Hiên vui vẻ, vung hoàng bào lên nói với thái giám và cung nữ đi cùng: “Các người ra ngoài hết đi, trẩm gọi các người mới được vào.”

Kết quả cuối cùng là, ba chén rượu hoa quế vào bụng, Kính Hiên ngã vật ra đất đầu tiên, Tề Đan Yên thì miễn cưỡng uống hai chén nữa, sau đó nằm sấp trên bàn ngủ say như chết, Hạng Tuế Chiêm không hề có chút cảm giác say, một vò rượu hoa quế mới uống chưa tới một phần ba.

Tửu lượng kém thì đừng có bụng rỗng uống rượu được không? Hạng Tuế Chiêm không thèm nhìn hai người kia, một mình uống thêm vài chén nữa, ăn chút thức ăn, khi đang định cầm bầu rượu thì tay Tề Đan Yên ở trên bàn mò loạn vài cái, bắt được tay áo hẳn rồi sống chết túm chặt. Hạng Tuế Chiêm giật vài cái không có tác dụng, bỗng phát hiện hơn mười vết sưng đỏ trên cánh tay đã lặn mất, chỉ để lại một chấm đỏ nho nhỏ.

Đó là cánh tay vừa bơi đầy nước bọt của Tề Đan Yên.

Lẽ nào... nước bọt người đất Thục thật sự có tác dụng?

Nếu cần dùng phương pháp buồn nôn như thế để tiêu sưng thì tạm thời cứ để chúng nó sưng đi.

Ở trong cung Từ Ninh quá lâu không tốt, Hạng Tuế Chiêm đứng dậy, khom lưng bế Tề Đan Yên lên, dùng chân đá văng Kính Hiên ra một chút để bước qua, nhẹ nhàng đặt nàng trên trường kỷ hải đường xuân. Đối với hắn mà nói, Tề Đan Yên rất nhẹ, toàn thân thơm phức, mềm như không xương. Hắn ngồi một lát bên cạnh trường kỷ hải đường xuân, xung quanh rất yên lặng. Hoàng Đế hình như mười sáu tuổi sẽ tự mình chấp chính, năm nay Kính Hiên tám tuổi, nói vậy, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Tề Đan Yên đang ngủ bất tỉnh nhân sự này chỉ còn tám năm tuổi thọ.

“Từ Ngự.” Hạng Tuế Chiêm bước ra khỏi đại điện, Từ Ngự nghe gọi liền khom người đi ra, “Thái Hậu và Hoàng Thượng say rồi, truyền Thái Y.”

“Tướng Quân...” Từ Ngự tiến hẳn ra ngoài trên con đường trải đá tím, ngửi được mùi bách trượng hương trên quần áo của Thái Hậu tỏa ra từ trên người hắn, nàng có chút giật mình. Nếu không tiếp xúc thân mật với Thái Hậu, làm sao trên người lại có mùi hương này? Nhưng Tướng Quân luôn rất cẩn thận, hắn sẽ không đến mức cùng Thái Hậu... Nàng lấy lại bình tĩnh, thấp giọng nói: “Từ Ngự vào cung hầu hạ Thái Hậu gần một năm, Thái Hậu thường ngày ngoại trừ oán giận chính sự phức tạp thì không có cử chỉ gây rối. Mỗi khi có người nhắc tới Tướng Quân Thái Hậu đều chăm chú lắng nghe, còn khen Tướng Quân không dứt miệng. Đôi khi Thái Hậu còn lên hỏi thăm Hoàng Thượng hành trình của Tướng Quân.”

Hạng Tuế Chiêm im lặng đi vài bước, hỏi: “Có phải bởi vậy có người hiểu lầm ý của Thái Hậu, cho rằng Thái Hậu muốn ta tịnh thân để vào cung hầu hạ không?”

“Chuyện này Từ Ngự có nghe nói, nhưng Từ Ngự lớn mật đoán rằng Thái Hậu không có ý kia.” Từ Ngự cắn môi dưới, cố lấy dũng khí ngẩng đầu nhìn Hạng Tuế Chiêm một cái rồi lại cúi đầu, tâm tư con gái phần lớn đều như nhau, từ khi Tướng Quân cứu được Thái Hậu và Hoàng Thượng ngoài biên cảnh, Thái Hậu có lẽ đã có tình cảm khác thường với Tướng Quân, có điều nàng không tiện nói lung tung, cũng không dám nói.

“Chăm sóc Thái Hậu cẩn thận.” Hạng Tuế Chiêm dứt lời, bước nhanh rời khỏi cung Từ Ninh.

Từ Ngự đứng tại chỗ, trong lòng cảm thấy phập phồng lo lắng. Nhớ khi đó Tướng Quân phái nàng vào cung đã nói “Giám sát Thái Hậu”, hiện giờ đã biến thành “Chăm sóc Thái Hậu”, nàng vẫn được Hạng Tuế Chiêm tin tưởng, chỉ khác là trước đây xếp vào một thám tử đáng tin, hiện giờ là phái ra một bảo mẫu đáng tin. Quả nhiên thời gian trôi qua, tâm tư con người đều sẽ thay đổi.

Người trong Tử Cấm Thành dần làm quen với tiểu Hoàng Đế thích tìm đường chết và Tề Thái Hậu không làm việc dâng hoàng. Nghe nói, Tề Thái Hậu ở cung Từ Ninh một khi giận dữ chỉ có Uy Viễn Tướng Quân mới dỗ được, ai khuyên cũng vô dụng.

“Aizz ~ đã nói trưa nay sẽ ra ngoài cung mua gà nướng cho ai gia, kết quả vẫn là gà nướng của Ngự Thiện Phòng, đừng tưởng ai gia không nhận ra nhá!” Tề Đan Yên vừa xé chân gà nướng vừa lầu bầu.

Cầm Tú vô cùng âm ức, tạm thời chưa nói tới gà nướng ngoài cung có ngon hơn gà nướng của Ngự Thiện Phòng hay không, lần trước Tiểu Đông Tử xuất cung làm việc, ở bên ngoài ăn chân gà nướng còn tiêu chảy hai ngày kia kia. Không biết làm sao Tề Đan Yên biết được, nhất định muốn ném thử gà nướng ngoài cung, nhưng có vết xe đổ của Tiểu Đông Tử, ai dám đi mua?

“Người đi gọi Hạng Tuế Chiêm mua mấy con đưa tới đây cho ai gia.” Tề Đan Yên ngang ngạnh cắn răng.

Tiểu Đông Tử nơm nớp lo sợ tới phủ Uy Viễn Tướng Quân truyền lời, ai ngờ Hạng Tuế Chiêm từ chối thẳng thừng. Thứ nhất, hắn không mua gà nướng; thứ hai, hắn không vào hậu cung.

Tiểu Đông Tử trở về đáp lời, Tề Đan Yên lập tức nổi giận, nói Hạng Tuế Chiêm đại nghịch bất đạo, lấy hạ phạm thượng, đại bất kính, hơn mười loại tội lớn tội bé, lệnh cho hắn hôm sau tới cung Từ Ninh thỉnh tội.

Kết quả là Uy Viễn Đại Tướng Quân ngày thường mặc khôi mặc giáp, lúc này hờ hững cởi giáp quỳ cách Thái Hậu sáu mét, áo choàng đỏ tươi như máu hắt ra sau.

Tề Đan Yên ngông nghênh nhìn hắn, “Hạng Tướng Quân thật to gan, ai gia chỉ bảo người lo liệu một chuyện nhỏ thôi mà người ra sức từ chối, càng ngày càng không để bà già như ai gia vào mắt!”

Hạng Tuế Chiêm bình tĩnh nói: “Thái Hậu tuổi mới đôi mươi, tự xưng bà già có vẻ rất không biết xấu hổ.”

“Hạng Tuế Chiêm! Ai gia nhiều lần lệnh cho người tiến cung hầu hạ, người nhiều lần kháng chỉ thì thôi, giờ còn dám mắng ai gia không biết xấu hổ.”

Hạng Tuế Chiêm hừ lạnh một tiếng, “Không phải vì thần không muốn hầu hạ Thái Hậu, chỉ là, Thái Hậu có nghĩ tới vào cung là cần tịnh thân hay không?”

“Đám người các người luôn miệng nói kính trọng yêu mến ai gia, cuối cùng vẫn tiếc mấy lạng thịt kia ~”

Hạng Tuế Chiêm nâng tầm mắt, từng câu từng chữ như rít qua từ kẽ răng hắn, “Thái Hậu, nếu ngài còn ép vi thần, vi thần chỉ có thể đảm bảo sẽ không đánh chết ngài.”

Tề Đan Yên một bụng căm phẫn, hóa thành một câu...

“Uầy.”

Hạng Tuế Chiêm ung dung đi ra khỏi cung Từ Ninh, trở về phủ Tướng Quân.

“Oa ~ Mỗi lần Thái Hậu tức giận, Tướng Quân đi vào bị Thái Hậu răn dạy một trận là Thái Hậu hết giận luôn.” Tiểu Đông Tử nhét hai tay vào trong tay áo, ở trong sân cúi đầu thì thầm với Cẩm Tú, “Xem ra không cần mua gà nướng nữa rồi.”

Cẩm Tú gật đầu, một lúc sau lại khổ não, “Nếu lần sau Thái Hậu lại tức giận, chúng ta cứ chờ Tướng Quân đến đây chịu mắng mới có thể yên tâm.”

Tiểu Đông Tử nói một cách thông cảm không gì sánh được: “Hạng Tướng Quân thật xui xẻo, chuyện Thái Hậu sai bảo vốn không phải chức trách của Tướng Quân, vì sao nhiều lần liên lụy Tướng Quân tới đây bị mắng nhỉ?”

Tử Ngư đang ở bên hái hoa quế, chuẩn bị làm bánh hạt sen hoa quế cho Tề Đan Yên cười cười bắt đắc dĩ, những không xen vào lời buôn chuyện của bọn họ. Trong mắt Tiểu Đông Tử và Cẩm Tú, Tử Ngư rất chịu khó, có điều ăn nói vụng về, không biết nói chuyện phiếm. Nhưng thật ra trong lòng Tử Ngư hiểu rõ hơn bọn họ, Thái Hậu không phải dễ nổi giận, khi vào triều Hạng Tuế Chiêm rất ít nói chuyện, chứ đừng nói là giương mắt nhìn Thái Hậu, ngoại thần không được tuyên triệu là không được vào hậu cung, Thái Hậu chỉ muốn gặp Hạng Tuế Chiêm, muốn nói với hắn mấy câu mà thôi. Còn về phần rốt cuộc ai là người bị mắng, e rằng chỉ mình Thái Hậu mới biết.

9. Chương 9

Chương 09: Thái Hậu cần phải lười

Vào thu, thịnh kinh như đội lên đầu một cái mũ màu vàng đất, mặc một cái áo cũng màu vàng đất. Lá rụng trên mặt đất trải hết lớp này đến lớp khác, giẫm lên phát ra tiếng rắc rắc, chìm nhận trên trời xếp thành đội hình chính tề di chuyển về phía nam ấm áp. Mèo hoang ven đường thì to béo hơn mùa hè nhiều, cái mặt xù lông tròn vo như trắng rằm trung thu.

Hoàng thất Đại Kiền có tập tục đi săn mùa thu, tới triều đại Nhân Vũ vẫn tiếp tục truyền thống này.

Chuyện kích thích lại thú vị như săn thú Tề Đan Yên đương nhiên muốn đi theo, nàng cũng không giấu lại xem, Kính Hiên tuy không kéo được cung tên thì ít nhất cũng biết cưỡi ngựa, còn nàng thì sao, tay trái gà không chặt, ngay cả cưỡi lừa cũng không vững. Nàng một bên sai Cẩm Tú chế tạo gấp áo choàng và trang

phục sẵn bắn cho mình, một bên lại tuyên Hạng Tuế Chiêm vào cung, nói với hần mình cũng muốn đi săn thú, bảo hần tìm xem có con ngựa nào vừa xinh đẹp, vừa thông minh, lại ngoan ngoãn nghe lời không.

Hạng Tuế Chiêm nghe yêu cầu của nàng, suy nghĩ ba giây, “Thưa Thái Hậu, vi thần cho rằng con Bắc Kinh trong lòng ngài rất thích hợp.”

“Đây là chó.” Tề Đan Yên ôm chặt con chó Bắc Kinh, nó do Trung Thư Lệnh phu nhân tặng, rất thú vị, mấy ngày nay nàng chỉ dựa vào nó mà sống, “Người lại trả lời lấy lệ, nếu không tìm ra thì tặng Hắc Tuấn của người cho ta đi.”

“Nếu Thái Hậu cười Hắc Tuấn mà không bị hất xuống, vi thần bằng lòng nhịn đau bỏ thứ yêu thích.” Hạng Tuế Chiêm lơ đãng trả lời.

Nhịn đau bỏ thứ yêu thích... Lời này Tề Đan Yên không thích nghe, nàng nhướn mày, “Trong lòng người, rốt cuộc Hắc Tuấn quan trọng hay ai gia quan trọng?”

“Hắc Tuấn quan trọng.”

“Người... Người đại bất kính.” Tề Đan Yên lấp bắp, nàng vô cố gán cho hần quá nhiều tội danh rồi, muốn chọn một cái khác có vẻ hơi khó khăn.

So với nàng, Hạng Tuế Chiêm trước sau như một bình tĩnh kiềm chế, “Vi thần nghĩ thế nào không quan trọng, quan trọng là Hắc Tuấn là một con ngựa hoang, sợ rằng không nhận biết tôn vị cao thấp giữa Thái Hậu và vi thần.”

“À.” Tề Đan Yên tự làm mình mất mặt lần thứ hai.

Tuy nói vậy, khi thánh giá tới bãi săn Mặc Lam, Hạng Tuế Chiêm vẫn sai người dắt một con ngựa chân ngắn cho Thái Hậu. Tề Đan Yên thấy ngựa của mình thấp hơn ngựa của người khác vài cái đầu, vô cùng mất hứng, bĩu môi không chịu cười.

Khi đi săn, rất nhiều hoàng thân quốc thích, văn quan võ tướng cũng tham gia, trong đó bao gồm cả Cung Thân Vương và tiền Quốc Cữu Trương Truyền Cát tuyệt đối có ý đồ bất chính. Hạng Tuế Chiêm chịu trách nhiệm điều binh mã vòng tới vị trí cách bãi săn mấy chục cây số, vây kín toàn bộ bãi săn, Kính Hiên vào bãi săn, theo lệ cũ hạ lệnh thu nhỏ vòng vây. Vòng ngoài không ngừng thu nhỏ, dần dần, thú hoang trong vòng hai, ba mươi dặm đều bị vây ở trong, cuộc săn chính thức bắt đầu. Hạng Tuế Chiêm dẫn theo chó ngao mà Khuyển Nhung tặng lần trước, gặp con mồi lớn liền thử một phen, chó ngao thân hình to lớn, huấn luyện nghiêm khắc, biểu hiện dũng mãnh, gặp phải hổ cũng không sợ.

Tề Đan Yên cảm thấy con ngựa chân ngắn vô cùng không hợp với chiếc áo choàng phượng đậu mẫu đơn uy phong lẫm liệt của mình ngày hôm nay, nàng không cam lòng ngồi trong lều lớn nhìn người khác lúc thì săn thú lúc lại săn gà, nhưng nghĩ tới mình vừa không biết cưỡi ngựa vừa không kéo được cung, đành về mặt đưa đám ngồi một chỗ, rầu rĩ không vui.

Tử Ngư vén rèm tiến vào, lặng lẽ trình lên oa cung mà hôm qua Hạng Tuế Chiêm đưa. Oa cung chính là nỏ, còn gọi là thập tự cung, là một loại cung cầm tay. Lắp tên cho nó tương đối mất thời gian, lực sát thương lại rất lớn, quan trọng nhất là không phải kéo dây cung. Cung này, dựa theo lời dặn của Hạng Tuế Chiêm, Thái Hậu có thể dùng nó để bắn động vật, quan trọng nhất là còn có thể dùng để phòng thân.

Tề Đan Yên loay hoay một lúc, học được cách dùng oa cung rồi vô cùng hưng phấn, cưỡi con ngựa chân ngắn gia nhập vòng vây, Tử Ngư thì cưỡi một con ngựa trắng đi theo bên cạnh nàng. Một lúc lâu sau, Tề Đan Yên thể mà cũng bắn trúng một con thỏ rừng rõ ràng liệt nửa người dưới. Sau đó nghe nói Kính Hiên đã phái người thả vào bãi săn mấy con thỏ, nai, chim liệt chân gì đấy trước, để thăng nhóc dễ bắn. Tề Đan Yên bung lụa, con ngựa chân ngắn chở nàng chạy khắp nơi, Tử Ngư thoáng không để ý một cái đã mất dấu. Tề Đan Yên trùng hợp lại đụng phải một con thỏ tàn tật, nhắm ngay mà bắn, lại trúng. Nàng xuống ngựa nhặt, phía sau có vài tiếng móng ngựa lộc cộc, có giọng nam vang lên, “Thái Hậu nữ trung hào kiệt, vi thần bội phục.”

Người vừa đến chính là tiền Quốc Cữu Trương Truyền Cát.

Tề Đan Yên thấy con ngựa đen mà Trương Truyền Cát cười có vài phần tương tự Hắc Tuấn của Hạng Tuế Chiêm, ánh mắt lóe lên vẻ yêu thích và ngưỡng mộ. Trương Truyền Cát thì đang cẩn thận quan sát nàng một lần, nhớ tới lời đồn nghe được lúc trước rằng Thái Hậu này còn là xử nữ, ánh mắt tăng thêm vài phần hạ lưu, thấy nàng cứ nhìn chằm chằm ngựa của mình, hẳn rất chi là thú vị, hùng hồn nói muốn tặng con ngựa đen đó cho nàng.

Trong nháy mắt Tề Đan Yên đã cười lên con ngựa đen của Trương Truyền Cát, nghiêng ngả chạy vào trong rừng cây.

Sau khi trời đã tối đen, Kính Hiên còn chưa đã trở về trong lều, ở cửa nghe thấy Tiểu Đông Tử lớn tiếng mắng Tử Ngư, còn muốn kéo nàng ra ngoài đánh. Hối ra mới biết Tử Ngư để lạc mất Thái Hậu, con ngựa chân ngắn thì tự nó chạy về, không ai biết Tề Đan Yên đi đâu.

Kính Hiên nóng ruột, gọi người mau chóng đi tìm. Có thể xác định là Tề Đan Yên còn chưa ra khỏi vòng vây, ban đêm nơi nơi tối tăm mù mịt, nhiệt độ lại giảm đột ngột, khả năng còn có dã thú nguy hiểm, tình hình không được lạc quan cho lắm.

Tin tức Thái Hậu mất tích truyền tới chỗ Hạng Tuế Chiêm, hắn lệnh cho quan binh thu nhỏ vòng vây một lần nữa, bản thân thì cười Hắc Tuấn phi thẳng hai mươi dặm tới nơi có người nói là vị trí Tề Đan Yên mất tích. Chó ngao của hắn không nhanh bằng Hắc Tuấn, nửa canh giờ sau mới tới. Mấy con chó săn vốn rất uy phong, vừa thấy chó ngao đã cúi đầu. Đám quan binh giờ cây đuốc tìm rất lâu cũng không thấy tin tức, Hạng Tuế Chiêm gọi Tử Ngư cầm quần áo của Tề Đan Yên tới, đặt trước mũi chó ngao, chó ngao ngửi ngửi rồi chạy vào trong rừng cây theo mùi còn lưu lại trong không khí và trong rừng.

Hạng Tuế Chiêm cười Hắc Tuấn đi theo một lúc, trong rừng không thích hợp để cưỡi ngựa, hắn xuống ngựa đi theo chó ngao vào trong, đi nửa canh giờ, chó ngao dừng lại ở một chỗ, sủa to vài tiếng. Hạng Tuế Chiêm giơ cây đuốc lên nhìn, áo choàng màu hoàng kim vô cùng bắt mắt. Người khoác áo choàng thì nằm úp ở đó, không biết sống hay chết, trên đầu còn có một con cú mèo đang đậu.

Chó ngao thấy chủ nhân theo tới lại sủa một tiếng, Tề Đan Yên đưa lưng về phía bọn họ bị giật mình, có vẻ hoảng sợ, bất chấp tất cả xoay người bấm nút trên oa cung, một mũi tên bắn “vù” ra. Hạng Tuế Chiêm phản ứng cực nhanh, nghiêng người tránh, không bị bắn trúng chỗ hiểm nhưng mũi tên bắn sát qua cánh tay hắn, cắm lên thân cây “phập” một tiếng, lông vũ cứng ở đuôi tên bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ.

“A!” Tề Đan Yên mở to hai mắt, thấy Hạng Tuế Chiêm ôm cánh tay. Nàng ném oa cung đi, lao đảo chạy tới, còn ngã một cái mới bò tới trước mặt Hạng Tuế Chiêm, vô cùng hoảng hốt hỏi: “A! Người có sao không?”

Có sao không? Bị người bắn trúng rồi, suýt chút nữa là toi rồi.

Con cú mèo vừa đậu trên đầu nàng vỗ cánh phành phạch bay đi, đậu lại trên cây, đôi mắt sáng quắc như hai cái bóng đèn.

Hạng Tuế Chiêm dù sao cũng chịu được đau, hắn ôm lấy Tề Đan Yên bằng một tay, nhin cảm giác đau trên tay, nhặt cây đuốc lên, nhấn mảy thật chặt, nghiêng răng chất vấn: “Sao người lại ở đây?”

“Ta cưỡi ngựa, kết quả là... là còn ngựa kia không nghe lời ta, cứ chạy, ta... ta kéo dây cương lại bị nó hất xuống, đầu... đụng phải... đụng phải cây.” Tề Đan Yên chỉ vào trán mình, ở đó sưng lên một cục, còn trầy da, “Có lẽ là ta lạc đường rồi... Tướng Quân, tay người đang chảy máu kìa.”

Vết thương nhỏ này đối với Hạng Tuế Chiêm chỉ là chuyện vặt, “Không sao. Sao người nói cứ áp a áp ứng thế?”

“Vừa rồi ta vấp ngã, không cẩn thận cán vào lưỡi...” Tề Đan Yên nhăn nhó chỉ vào miệng mình.

Đáng đời nhà người.

Tề Đan Yên như nàng dâu nhỏ dựa vào người Hạng Tuế Chiêm, chớp chớp mắt nhìn hắn, không ai gương cao thanh thế cho nàng, nàng tứ cố vô thân, ngược lại cảm thấy Hạng Tuế Chiêm trước nay luôn đại bất kính với nàng lại vô cùng có cảm giác an toàn. Lễ nào đây chính là hội chứng Stockholm? Hạng Tuế Chiêm thấy nàng như vậy không còn quan tâm đến lễ nghĩa nữa, “Con ngựa lùn ta đưa cho người trước giờ rất ngoan ngoãn, tuyệt đối sẽ không hất người xuống.”

“Ta không cười con ngựa kia.” Tề Đan Yên thành thật khai báo, ngọng nghịu nói. “...Ta gặp Quốc Cữu gia, à... Tiền Quốc Cữu mới đúng, hần rất tốt, tặng ngựa của hần cho ta.”

Hần rất tốt? Hạng Tuế Chiêm lạnh lùng nói: “Trương Truyền Cát suốt ngày ăn chơi đàng điếm, dung túng thuộc hạ nô bộc tìm kiếm nữ tử mỹ mạo trong dân gian cho hần, đùa bỡn xong lại vứt bỏ ở ven đường. Thái Hậu thân phận tôn quý, đừng làm bạn với loại người này thì hơn.”

“À.” Tề Đan Yên ngạc nhiên, chỉ biết gật đầu.

Hạng Tuế Chiêm bảo Tề Đan Yên cầm cây đuốc, hần thì tự mình xé một miếng vải trên áo quần chặt lên cánh tay để cầm máu, đi trước vài bước rồi quay đầu lại nói, “Đi theo ta.”

“Ta không muốn trở về.” Tề Đan Yên lại buông một câu kinh người.

“Thái Hậu muốn ở đây làm mồi cho sói?”

Tề Đan Yên nói năng khó khăn, dùng đầu lưỡi sưng phồng líu ríu nói, “Trở về rồi sẽ có rất nhiều người nhìn ta, ta muốn nói với người vài câu cũng phải chờ một, hai canh giờ, thông qua vài người mới gọi được người. Bây giờ ở đây rất tối, không ai nhìn thấy chúng ta, khó khăn lắm ta mới được ở một mình với người một lát. Ta! Không! Quay! Về!”

Rừng cây bỗng trở lên rất tĩnh lặng, chỉ còn lại tiếng đập cánh của con cú mèo đang xem trò vui và tiếng chó ngao sủa ồm ồm.

“...Thái Hậu quá lời.” Hạng Tuế Chiêm đứng phía trước, đưa lưng về phía nàng, vải quần trên cánh tay loang lổ vết máu, ngọn lửa bập bùng trên ngọn đuốc lằng lằng lay động. Về mặt hần mờ nhạt không rõ, giọng nói trầm thấp, bỗng nhiên bày ra quy củ quân thần trên dưới, “Vi thần thô thiển vũ phu, được Thái Hậu thưởng thức, ngượng ngùng không dám nhận.”

“Không biết chữ không có gì mất mặt, Hạng Tướng Quân đừng tự khinh thường bản thân chứ.” Tề Đan Yên đan tay vào nhau đặt trước ngực, tình chân ý thiết an ủi hần, “Cùng lắm thì sau này mời một tiên sinh dạy học, Tướng Quân vất vả học dăm ba năm, mặc dù không mong đọc hiểu tứ thư ngũ kinh, viết được tên mình hần không thành vấn đề.”

Lời Thái Hậu nói luôn khiến người ta không thể phản bác.

“... Đi thôi.” Hạng Tuế Chiêm thấp giọng nói, đi về phía trước, chó ngao phe phẩy đuôi đi theo.

“Hạng Tướng Quân...” Tề Đan Yên như bị đá kích rất lớn, giọng nói vừa yếu ớt vừa đáng thương.

Hạng Tuế Chiêm quay đầu nhìn nàng, thân hình nàng được bọc trong áo choàng màu hoàng kim, lạnh đến run rẩy. Hần bỗng nhớ tới, nàng mới đôi mươi, thân thể yếu đuối, không thông minh lanh lợi, bị người ta nhét vào trong cạm bẫy hoàng gia màu vàng rực rỡ này, nàng là một chiếc cầu độc mộc, một chiếc cầu cuối cùng sẽ bị người ta dỡ xuống. Đến lúc đó, mắt nàng không còn nhìn thấy, miệng nàng không còn nói được, cũng không còn hơi thở. Hiện giờ, nàng đang tràn đầy tin tưởng và quyến luyến nhìn hần, ánh mắt trong suốt, giống như Hạng Vũ được gửi nuôi dưới danh nghĩa của hần, khi thì tùy hứng, khi thì nghịch ngợm, lại luôn làm cho người ta khó có thể dứt bỏ.

“Thái Hậu, Hoàng Thượng chuẩn bị nướng thịt hươu, nói sẽ đợi ngài quay về doanh trường cùng ném thử.” Hần luôn biết dùng cái gì có thể thu hút sự chú ý của nàng.

“Vậy sao?” Tề Đan Yên quả nhiên nhảy bật lên, nhắc vạt áo choàng đi theo, “Chúng ta về nhanh đi... A!” Nàng lại bị rễ cây sẩy chân, che miệng, hình như lại cần phải lùi.

Hạng Tuế Chiêm quay lại vài bước, đứng trước mặt nàng.

Tề Đan Yên cười cười xấu hổ, ngẩng đầu muốn giải thích vài câu cho mình, đang há miệng thì thấy gương mặt người đối diện ngày một gần, đôi môi khô ráo ẩm áp cũng nhẹ nhàng đặt lên môi nàng.

10. Chương 10

Chương 10: Băng mật

Uy Viễn Tướng Quân động một tí là muốn huy động mười vạn quân diệt tộc người ta, vậy mà khi hôn lại vô cùng dịu dàng. Đôi môi ép chặt, đầu lưỡi cuốn vòng, vừa triển miên vừa kiều diễm.

Tề Đan Yên ghé mặt lên vai Hạng Tuế Chiêm, ngây ngất choáng váng, được hân công đi. Gương mặt nàng rất hồng, trái tim cũng đập rất nhanh, người thuộc nằm lòng chuyện Tây Môn Khánh thông đồng với Phan Kim Liên, Trương Sinh nửa đêm hẹn hò Thôi Oanh Oanh như nàng biết rằng, bọn họ vừa mới làm một chuyện cực kỳ ghê gớm.

Lưng hân rất cứng, không mềm mại như đôi môi hân. Hân không huân hương long tiên toàn thân như đám Vương Gia, mùi vị của vũ khí lạnh trên người hân vô cùng đặc biệt, giống như sắt lạnh, làm cho người ta có chút sợ hãi. Mấy sợi tóc của hân rủ xuống chọc lên mũi nàng ngứa ngứa, nàng muốn gãi, rồi lại không nỡ rời hai tay đang quấn lấy cổ hân.

Rất nhanh đã rời khỏi rừng rậm, có thể nhìn thấy lửa trại phía xa xa, Tề Đan Yên uốn éo nhảy xuống nhưng không chịu đi tiếp.

“Tướng Quân, ta lại... lại ở cùng người một lát nữa nhé.” Tề Đan Yên ôm cánh tay hân làm nũng.

Hạng Tuế Chiêm nhăn mày, nàng đè lên vết thương của hân...

Hạng Tuế Chiêm rút tay ra, ôm nàng vào trong lòng, nàng tựa vào ngực hân rất hạnh phúc, ngoan ngoãn như một con mèo con.

Một lát sau, Hạng Tuế Chiêm công nàng lên, đi về phía doanh địa.

“Thái Hậu đã trở về!”, “Thái Hậu!”, “Hoàng Thượng, Thái Hậu đã trở về!”, “A! Mẫu hậu, mẫu hậu đi đâu thế!”.

Tề Đan Yên được vây quanh đi về phía lều lớn ấm áp, cung nữ bên cạnh hết chuẩn bị nước nóng lại trải đệm mềm. Tề Đan Yên len lén quay đầu nhìn về phía sau, Hạng Tuế Chiêm quỳ một gối ở đó, làm đủ lễ nghi thần tử. Nàng nhận lấy lò sưởi tay nóng ran, lại luôn cảm thấy không ấm áp bằng vòng tay của Hạng Tuế Chiêm.

Sau này chắc chắn sẽ càng thêm nhớ hân.

Sau khi vào mùa đông, không biết Thịnh Kinh đã rơi mấy trận mưa tuyết. Tuyết trắng tinh trắng ngần, nhuộm trắng cả mái hiên đen, đọng dưới xà nhà như những búp măng, lấp lánh trong suốt. Từ cuộc săn trở về, Hạng Tuế Chiêm đi đóng quân ở biên cảnh Bắc Bộ, từ biệt liên mấy tháng. Ngày mừng tám tháng chạp, Kính Hiên thích tìm đường chết tổ chức đại yến quần thần, đồng thời bày lên món điểm tâm mà thăng nhóc mới phát minh – băng mật.

Đơn giản chính là đục mấy cục băng, rưới mật lên trên. Kính Hiên dùng vải cầm đoạn dưới của cây băng, mút chùn chụt rất hăng say, Vương Gia, thần tử bên dưới đều có biểu cảm không biết nói gì, may mắn không đụng tới đĩa băng trước mặt. Bọn họ không đành lòng nói với Kính Hiên, băng có khả năng còn bắn hơn nước lau nhà ba lần của hoàng cung.

Tề Đan Yên khoan thai tới muộn, nàng bị cảm lạnh, bây giờ còn đang ho khan, có vẻ tái nhợt. Sau khi ngồi vào chỗ của mình, nàng vô thức liếc nhìn về phía bàn tiệc bên phải của võ tướng, phát hiện Hạng Tuế Chiêm đã lâu không nhìn thấy đã trở về. Hân mặc một chiếc áo choàng thêu hạc bằng chỉ bạc, nhìn vẫn có vẻ uy phong mạnh mẽ như trước. Tề Đan Yên cảm thấy bệnh cảm lạnh của mình lập tức khỏi hẳn, sờ sờ tóc mai, chỉ sợ tóc mình rối loạn.

Nàng cứ ngơ ngác xuất thần nhìn chăm chăm người ta, Tử Ngư thầm thở dài một hơi, cố ý lớn tiếng nói: “Thái Hậu, uống thuốc trước đi, làm ấm cơ thể.”

Tề Đan Yên vui tươi hơn hởi uống một hơi cạn sạch bát thuốc đắng thường ngày chán ghét nhất, mang theo vài phần ngưỡng ngừng, vài phần vội vã, vài phần hạnh phúc đè nén, “Hạng Tướng Quân đã hồi kinh rồi đấy ư?”

Hạng Tuế Chiêm đứng dậy chấp tay: “Thưa Thái Hậu, hôm qua thần vừa hồi phủ.”

“Người trở về rất đúng lúc, mấy cái bánh mật này thưởng cho người ăn đi.” Dù sao Tề Đan Yên cũng không thể ăn mấy miếng bánh này, vừa vặn để thưởng cho Hạng Tuế Chiêm. Phương thức hoan nghênh quá dẫn của nàng làm đủ loại quan lại toát mồ hôi thay Hạng Tuế Chiêm, từ lâu đã nghe nói Thái Hậu vô cùng hợp ý hần, thậm chí yêu cầu hần tận tâm vào cung. Giờ thì hay rồi, Thái Hậu thưởng thứ kia cho hần ăn, có lẽ hần đang hồi hận không hồi kinh muộn vài ngày đây, oa ha ha!

Thứ mà Hoàng Thượng, Thái Hậu thưởng, hạ thần đều phải mang ơn ăn sạch. Hạng Tuế Chiêm nhìn ba miếng bánh lớn trước mặt, gương mặt nhìn Tề Đan Yên một cái, tạ ơn một cách vô cùng miễn cưỡng: “Tạ ơn... ân điển... của Thái Hậu.”

Tề Đan Yên còn đang mải trồng cây si, vội vàng cúi đầu ăn đồ ăn trước mặt. Còn Hạng Tuế Chiêm thì trước mắt bao người, chậm rãi ngậm cây bánh dính mật vào trong miệng. Đủ loại quan lại không hèn mà cùng đồng thanh một tiếng “khiếp” trong lòng.

Quá sáng khoái, thật không thể tin nổi...

“Hạng lão đệ, người quanh năm trấn thủ biên cảnh, đã qua tuổi con bé con bông vậy mà còn chưa có hôn phối, khiến người ta thật sự lo lắng.” Trung Thư Lệnh vuốt ria mép, ánh mắt có vẻ đồ kị lộ lộ, đây là sự bài xích giữa trưởng phòng hành chính và đội trưởng đội bảo vệ, chỉ vì chí hướng bất đồng phong cách không hợp. “Lần trước Khuyển Nhung phái sứ giả tới Thịnh kinh, ngoại trừ tới đưa bò, dê, ngựa, còn thể hiện sự khen ngợi đối với người, nhất là con gái của tộc trưởng Khuyển Nhung. Có người nói nàng ta từng nhìn thấy người một lần ngoài biên cảnh, khó có thể quên, nghe nói người chưa có chính thê, ngay cả thiếp thất cũng không có, nàng ta có vẻ vô cùng mừng rỡ.”

Kính Hiên nghe vậy ngoáy mũi nói, “Con gái ngoài biên cảnh làm sao xinh đẹp bằng cô nương Đại Kiền chúng ta được, theo cách mẫu hậu nói là, một người của chúng ta chấp mười người bọn họ.”

Trung Thư Lệnh cảm thấy lỗ ló, vội vàng nói: “Hoàng Thượng nói rất đúng, thiên tư của Thái Hậu như tiên nữ hạ phàm, nữ tử man di làm sao có thể so được.”

Thật không? Ta thật sự đẹp vậy sao... Trong lòng Tề Đan Yên rất thoải mái, cảm thấy mình đẹp quá chón, không khỏi lại thưởng: “Trung Thư Lệnh quá khen, cũng thưởng bằng mật.”

Hạng Tuế Chiêm liếc Trung Thư Lệnh một cái, ánh mắt rõ ràng đang nói – đáng đời nhà người, ai bảo lắm miệng.

Trung Thư Lệnh run run cầm một cây băng lên, rưng rưng nhét vào miệng, hàm răng bị lạnh đến tê tái.

Đủ loại quan lại bỗng yên lặng, Hạng Tuế Chiêm nghĩ, còn thưởng nữa có lẽ sẽ thưởng thêm cả lạc và trà hoa đậu đen.

Trong lúc ăn uống linh đình, có nhạc sĩ và vũ nữ vào trong điện trợ hứng, ống tay áo dài phấp phới, ca múa mừng cảnh thái bình. Hạng Tuế Chiêm ném bánh mật xuống dưới chân, để nó tan thành một bãi nước dính dính. Gương mặt, thấy Tề Đan Yên vẫn đang ngẩn ngơ nhìn hần.

Cuối cùng, ngay cả Kính Hiên cũng phát hiện sự khác thường của Tề Đan Yên, khó hiểu hỏi: “Mẫu hậu, ngài luôn nhìn Hạng Tướng Quân làm gì thế?”

Từ Ngự quỳ xuống nói: “Thưa Hoàng Thượng, từ ngày Thái Hậu bị cảm lạnh là cứ thế này, ngẩn người nhìn chăm chăm một chỗ, không thích cử động.”

“Ai nha, vậy thì đừng có bỏ cuộc chữa trị.” Kính Hiên lo lắng nói, “Mấy người các người có đủ để phân công không? Nếu không đủ người hầu hạ thì theo ý của mẫu hậu đi, bảo Hạng Tướng Quân mau chóng tận tâm tiến cung hầu hạ nhé. Hạng ái khanh, người thấy thế nào?”

Chén rượu trong tay Hạng Tuế Chiêm mém chút nữa rơi xuống đất, hắn đứng lên nghiêng rằng nói: “Thần sợ hãi.”

“Nếu không Trung Thư Lệnh tịnh thân vào cung cũng được!” Kính Hiên mở mồm là nói lung tung, rất không chịu trách nhiệm, trước nay thẳng thắn không biết cái gì gọi là quân vô hí ngôn.

“Thần có tội, hu hu hu...” Trung Thư Lệnh quỳ rạp xuống đất, khóc rống lên, nước mắt nước mũi thành dòng.

Tề Đan Yên ăn một chút đồ ăn, thân thể lại khó chịu, một ngọn gió thổi qua, nàng muốn hắt xì, nhin đã lâu rồi, cuối cùng cảm thấy nước mũi đang cuộn trào trong xoang mũi, vội vàng mượn cớ đi ra ngoài, rồi khỏi yến hội.

Gần như vừa đi ra ngoài điện Tề Đan Yên bắt đầu hắt xì không ngừng, đi hai ba bước hắt xì một cái, sắp hắt xì thành đồ ngốc luôn. Cẩm Tú lo lắng thân thể Thái Hậu không chịu được, khuyên nàng hồi cung nghỉ ngơi. Tề Đan Yên chảy hai hàng nước mũi, vẫn còn muốn quay lại tiếng tục trồng cây si Hạng Tuế Chiêm, bắt đắc dĩ vì trời đông giá rét nên đành ngồi kiệu quay về.

Tề Đan Yên không hiểu được đạo lý còn nhiều thời gian. Bởi vì thường xuyên không gặp được Hạng Tuế Chiêm nên nàng chỉ muốn nhìn nhiều hơn vài lần. Vào cung mấy năm, trước kia không hề có hy vọng, nay có Hạng Tuế Chiêm, giống như mấy viên thịt bò rơi nhầm vào trong bát cháo hoa, chậm rãi ăn, kiểu gì cũng ăn đến thịt. Nàng nằm trên giường, chiếc lò hương nho nhỏ trắng men hình rồng phượng trên bàn vuông bằng gỗ lim thả ra luồng khói trắng dài nhỏ thướt tha, trong phòng tràn ngập mùi hương an thần, nhưng nàng không ngủ thấy gì hết.

Uống một bát thuốc nữa, đang ngủ mơ màng thì nàng nghe tiếng Tử Ngư nói bên tai: “Thái Hậu, dậy đi... Tướng Quân đến thăm ngài...”

Tề Đan Yên bỗng bừng mở to hai mắt, dùng cả tay cả chân bò dậy muốn xuống giường.

Hạng Tuế Chiêm không được truyền triệu mà tự tiện vào hậu cung là vô cùng nguy hiểm, cũng may bây giờ trong đầu Hoàng Đế có đạn, rất dễ lừa gạt. Hắn mua được một ít đồ chơi mới mẻ từ tay mấy thương nhân đến từ nước La Mạn Nặc Phu, phía biên cảnh Bắc Bộ, dâng cho Hoàng Thượng một phần, một phần khác muốn đích thân mang đến cho Thái Hậu.

Tử Ngư khoác một chiếc áo choàng lông chồn lên vai Tề Đan Yên, nhắc nhở nàng: “Thái Hậu chỉ mặc đồ ngủ, không tiện gặp ngoại thần, nô tỳ buông màn xuống nhé.”

Rèm tơ lụa màu vàng ngăn cản tầm nhìn của Tề Đan Yên, nàng khoác áo choàng, tựa vào gối, nghe thấy Hạng Tuế Chiêm nói từ khoảng cách rất xa: “Thần Hạng Tuế Chiêm cung thỉnh Thái Hậu thánh an. Thần phòng thủ phương Bắc mấy tháng, mang về một số đồ của La Mạn quốc dâng cho Thái Hậu thưởng ngoạn, mong Thái Hậu không chê thô thiển.”

“Hạng Tướng Quân, ai gia sinh bệnh...” Tề Đan Yên vô cùng ảm ức nói, ngữ khí như trẻ con làm nũng, đáng thương cầu an ủi.

“Thái Hậu có trăm thần phù hộ, tin rằng rất nhanh sẽ bình phục như ban đầu.”

Tề Đan Yên hiểu, xung quanh lại có không biết bao nhiêu ánh mắt đang nhìn chăm chăm. Thế nhưng có thể nghe thấy giọng nói của hắn, biết hắn đang ở cùng mình dưới một mái nhà là nàng cảm thấy rất an tâm, rất thỏa mãn rồi. Tay nàng chậm rãi vươn vào trong đồ ngủ của mình, giống như đang đào bới tìm cái gì, “Hạng Tướng Quân từ biệt mấy tháng, đã lâu không đến thỉnh an, ai gia sắp quên tướng mạo của Tướng Quân đến nơi rồi. Nhưng mà Tướng Quân tận trung vì nước, không thể tự quyết định, ai gia vô cùng cảm động.”

“Khiến Thái Hậu quan tâm, thần có tội.”

“Tướng Quân quá khiêm tốn. Tử Ngư...” Tề Đan Yên cởi vòng ngọc trên tay xuống, gói bằng một miếng vải đỏ không biết lấy từ đâu ra, “Thưởng vòng tay này cho Tướng Quân.”

Hạng Tuế Chiêm quỳ, giơ tay hai nhận lấy, cung kính nói: “Tạ ơn Thái Hậu ban thưởng.” Vải và vòng ngọc còn mang theo nhiệt độ cơ thể của Tề Đan Yên, cầm trong tay có một cảm giác rất lạ. Cách rèm che, hoàn

toàn không nhìn rõ người trên giường, thái giám và cung nữ bốn phía cộng thêm bao nhiêu thị vệ đi vào theo hần, tất cả mọi người đang nhìn từng lời nói hành động của hần, không thể có một chút vô lễ bất kính.

Tề Đan Yên cảm thấy cực kỳ vô vị, không nhìn thấy người, còn phải nói với nhau những lời khách sáo, chẳng khác nào lãnh đạo thân mật gặp gỡ quần chúng. Chờ thêm vài ngày nữa sức khỏe nàng tốt hơn, gây ra một vài chuyện rồi lại gọi Hạng Tuế Chiêm vào cung mắng một trận cũng được.

“Ai gia mệt rồi, Tướng Quân đi trước đi.”

Hạng Tuế Chiêm dập đầu đứng dậy, ánh mắt đảo qua bóng người mờ mờ phía sau rèm che màu vàng hoàng kim, rồi khỏi điện. Trên xe ngựa hồi phủ, Hạng Tuế Chiêm mới lấy từ trong lòng ra chiếc vòng ngọc mà Tề Đan Yên vừa thưởng, nắm trong tay, chiếc vòng ngọc kia mịn màng xanh biếc, không chút tì vết nào, là phẩm thủy thượng phẩm. Trong lúc lơ đãng, Hạng Tuế Chiêm phát hiện miếng vải đỏ để gói cái vòng ngọc có phần kỳ quái, mở ra nhìn...

Đây rõ ràng là cái yếm mà Tề Đan Yên mặc trên người!

Hạng Tuế Chiêm nắm chặt cái yếm, trên cái yếm còn thoang thoảng mùi hương bách trạc, tựa như còn mang theo mấy phần mềm mại của thân thể phái nữ, nơi nào đó không nghe lời ngáng cao đầu, cứng như sắt, cứng thẳng từ hoàng cung đến phủ Uy Viễn Tướng Quân.

11. Chương 11

Chương 11: Nàng là Thái Hậu, hần là thần tử.

Tết âm lịch tới, trong ngoài hoàng cung giăng đèn kết hoa, tiếng pháo rộn rã. Hoàng cung rộng lớn là nhà của tất cả những người sinh sống và làm việc ở đó, có điều cái nhà này có chút uy nghiêm và cao quý hơn bình thường, cho nên gần như tất cả mọi người bắt đầu nhớ mong quê quán và người thân ở xa xa trăm dặm, nghìn dặm.

Kính Hiên cả ngày chơi bời lêu lổng, không biết nghe ai nói tới hôn sự mà mẹ ruột Trương Hoàng Hậu chỉ định cho mình, đối phương là Đại tiểu thư năm tuổi nhà họ Hạng. Từ trước đến nay, bé trai không thích chơi đùa với trẻ con nhỏ hơn mình, Kính Hiên cũng vậy. Trên tiệc tối mừng một đầu năm, Kính Hiên thì thầm hỏi Tề Đan Yên, đã gặp Hạng Vũ chưa, đối phương có thú vị không, đồng thời đưa ra các loại yêu cầu kỳ quái ví dụ như “hay là chúng ta len lén đi nhìn trộm nàng ta đi, không thú vị thì không cưới nữa”.

Lần lén xuất cung trước đó để lại bóng ma tâm lý trong lòng Tề Đan Yên, Hạng Tuế Chiêm từng đe dọa nàng, trong cung có rất nhiều hộ vệ cao thủ, ngoài cung hiểm ác đáng sợ, ra khỏi cung nhất định sẽ chết. Nên nàng lắc đầu như trống bỏi, nói: “Người truyền Hạng Vũ vào cung mà xem là được, xuất cung làm gì?”

“Chuyện này người không hiểu được đâu, đám đại thần âm hiểm một khi tiến cung sẽ đeo mặt nạ, nói năng nho nhã làm người ta nghe không hiểu rốt cuộc đang nói gì. Tám, chín phần mười Hạng Vũ cũng thế...” Kính Hiên khinh khỉnh nói, nếu nói đến âm hiểm, thật ra chính thằng nhóc chỉ hơn chứ không kém, “Chúng ta phải tập kích bất ngờ, khiến bọn họ trở tay không kịp, để bọn họ không có cả thời gian nghĩ từ đặt câu.”

Tề Đan Yên vẫn lắc đầu, “Xuất cung rất nguy hiểm, Hạng Tướng Quân nói không thể tùy tiện xuất cung.”

“Hừ! Rốt cuộc hần là Hoàng Thượng hay ta là Hoàng Thượng!” Kính Hiên phồng mồm trợn má.

“Người là...”

“Mẫu hậu chỉ cần ăn mặc bình thường một chút ~ Tiểu Thanh Tử, Tiểu Đông Tử, chuẩn bị cho tắm và Thái Hậu, chúng ta muốn cải trang vi hành!” Kính Hiên nói gió là mưa, chịu khó ra ngoài chơi hơn làm bài tập, với lại đây cũng là tính tình chung của tất cả trẻ con. “Chuẩn bị thêm vài cân lạc và trà hoa đậu đen, tắm đi tắm bạn cần phải mang ít lễ vật mới được.”

Lại là thứ độc một ngày mất mạng! Cách vận hành nào của tiểu Hoàng Đế Kính Hiên đáng để người đời sau từ từ ngâm cứu.

“Bẩm Tướng Quân, Thái Hậu và Hoàng Thượng lại lên xuất cung.” Tử Ngự thấy tình hình không ổn, dùng bồ câu đưa đi một phong thư.

Một chiếc xe ngựa màu đen do Tiểu Thanh Tử và Tiểu Đông Tử ăn mặc bình thường cầm lái, giò ngựa rời khỏi cửa cung, chạy về phía phủ Uy Viễn Tướng Quân ở ngoại ô phía bắc Thịnh kinh. Chỉ không khéo là, tới một nơi trống trải ở phía bắc thành đã bị người ta bao vây. Chưa đợi đến lúc triển khai hành động thì bên ngoài lại bị bao vây thêm vòng nữa.

“Tình hình gì thế, bao vây hai tầng?” Tiểu Đông Tử sợ tới mức mặt mày tái mét, kéo ống tay áo Tiểu Thanh Tử không buông. Tiểu Thanh Tử cũng sợ đến run rẩy, nhìn đám áo đen vòng bên trong, lại nhìn đám người vạm vỡ vòng bên ngoài, càng hoang mang càng run như cây sậy.

Kính Hiên thò đầu ra khỏi xe ngựa, tò mò hỏi: “Sao không đi nữa?”

“Hoàng... Hoàng công tử, ngài... ngài xem!” Tiểu Đông Tử chỉ về phía trước, hai mắt rưng rưng.

“Vì sao trăm cứ lên xuất cung là bị người xấu bao vây thế!” Kính Hiên che mắt kêu to.

Lời này nói đúng trọng tâm rồi. Đúng thế, vì sao người cứ lên xuất cung là lại bị bao vây?

Điều khiến người ta giật mình là hai vòng người không công kích xe ngựa mà bắt đầu hự hự đánh nhau, bởi vì người vòng ngoài cao lớn hơn, số lượng lại đông hơn, sát thủ vòng trong có tên thì bị tử hình ngay tại chỗ, có tên thì bị bắt sống.

Hắc Tuấn từ xa chạy tới, Hạng Tuế Chiêm mặc một bộ áo bào ngắn màu đen nhảy từ trên ngựa xuống, “Thần đến hộ giá, Hoàng Thượng, Thái Hậu vạn an.”

“Hạng Tướng Quân! Hạng Tướng Quân ~~” Tề Đan Yên nghe thấy giọng hân, hưng phấn thò đầu ra khỏi cửa sổ, vẫy tay điên cuồng như rất sợ người ta không biết nàng thích Hạng Tuế Chiêm vậy.

Cho dù trong lòng đang nhét một cái yếm, Hạng Tuế Chiêm vẫn bình tĩnh kiểm chế hơn nàng, ánh mắt có vẻ tàn khốc, bỗng chỉ vào phía trước xe ngựa, “Bắt, không để hân chạy thoát!”

Kính Hiên và Tề Đan Yên đều ngây người, tình huống này là thế nào? Chỉ thấy thuộc hạ của Hạng Tuế Chiêm ào ào đến, ngay khi Kính Hiên sắp cho rằng Hạng Tuế Chiêm muốn hành thích vua thì Tiểu Thanh Tử hét lên một tiếng thảm thiết, bị quan binh mặc thường phục kéo xuống khỏi xe ngựa, ấn xuống đất.

“Hoàng Thượng, cướp nhà khó phòng. Tiểu Thanh Tử có ý đồ khác đã lâu, không thể giữ lại.” Hạng Tuế Chiêm không chút nề tình đá Tiểu Thanh Tử tới một bên, đứng cách xe ngựa tầm ba mét, bấm báo, “Tên súc sinh này là nội ứng của Cung Thân Vương, liên tục thông báo tin tức, giúp Cung Thân Vương sát hại Hoàng Thượng. Thần tra ra, tên súc sinh này ẩn núp bên cạnh Hoàng Thượng nhiều năm, từ khi Hoàng Thượng kế vị bắt đầu làm hại Hoàng Thượng. Trà hoa đậu đen tiến cống vào cung hàng năm đã trải qua tay Cung Thân Vương rồi mới dâng cho Hoàng Thượng, khi Hoàng Thượng kế vị, trà hoa đậu đen trong cung đã dùng hết, Cung Thân Vương lại đưa vào thêm mười cân, Tiểu Thanh Tử dụ dỗ Hoàng Thượng yêu thích trà hoa đậu đen, cố ý đưa lên sau khi Hoàng Thượng và Thái Hậu vừa ăn lạc xong, mưu toan hành thích vua mà không ai hay biết.”

Kính Hiên ngây dại, đây là đả kích lớn nhất mà thẳng nhóc gặp phải từ khi lên làm Hoàng Đế tới nay. Tề Đan Yên ôm Kính Hiên, cũng mang vẻ mặt sợ hãi nghe Hạng Tuế Chiêm kể tội Tiểu Thanh Tử.

“Thần ở biên cảnh dâng một mật thư cho Hoàng Thượng, thỉnh cầu tăng binh, trên đường đã bị kẻ khác tráo đổi. Gần đây thần luôn điều tra việc này, phát hiện quyển tấu chương này trước khi tiến cung không bị kẻ khác đánh tráo, chỉ tới Ngự Thư Phòng của Hoàng Thượng mới bị đổi thành một phong thư khác. Tiểu Thanh Tử đã nhìn lên tấu chương của thần, thông đồng với kẻ gian, treo đầu dê bán thịt chó, dẫn Hoàng Thượng xuất cung, khiến Hoàng Thượng suýt chút nữa rơi vào tuyệt cảnh. Hôm nay, Hoàng Thượng lần thứ hai cải trang vi hành, Tiểu Thanh Tử lần thứ hai mật báo, Cung Thân Vương phái sát thủ, vọng tưởng hành thích vua. Trong tay thần đã có một số chứng cứ chính xác buộc tội Cung Thân Vương cố ý hành thích vua soán vị, những người này, thần dẫn về nghiêm hình tra tấn, hân sẽ hỏi được một vài chuyện nữa.”

Khi Hạng Tuế Chiêm đang nói, thuộc hạ của hắn đã trói chặt toàn bộ sát thủ, “Thần đã điều binh bao vây phủ Cung Thân Vương, nay xin Hoàng Thượng hạ chỉ, thần phụng mệnh bao vây Thịnh kinh lòng bất phản tặc.”

Kính Hiên bị đả kích, trở nên vô cùng yếu đuối, ánh mắt ngây dại, chỉ biết gật đầu, tâm trạng vô cùng không tốt, chán nản ngồi trong xe ngựa. Hạng Tuế Chiêm giương mắt nhìn Tề Đan Yên một cái, “Nơi này không hợp ở lâu, mong Hoàng Thượng, Thái Hậu cùng thần hồi phủ trấn an.”

“Hạng Tướng Quân chuẩn bị sẵn một ít đồ ăn, trẫm sợ đến mức đói thất cả bụng.” Kính Hiên yếu đuối nói.
“... Thần tuân chỉ.”

Một lúc sau.

Tề Đan Yên lần đầu tiên đến nhà Hạng Tuế Chiêm, còn có chút ngượng ngùng, e ngại ngồi trên ghế chính cùng Kính Hiên. Kính Hiên thì hoàn toàn không thấy vẻ chán nản vừa rồi, tay trái cầm đùi gà, tay phải cầm bánh thịt bò, ăn đến mức trán vã mồ hôi, miệng đầy dầu mỡ, “A ~~ Phòng bếp của phủ Hạng Tướng Quân chỉ hơn chứ không có kém Ngự Thiện Phòng chút nào! Miếng bánh thịt bò này có thể nói là ngoài cháy trong mềm, nhẹ nhàng cắn một miếng là nước thịt chảy ra, ngon không gì sánh được! Thịt bò là bò Nhật Bản, thịt ba chỉ béo ngậy, thớ thịt như phiến đá cẩm thạch, đây là món quà của thiên nhiên, cộng thêm tài nghệ giữ lửa của đầu bếp, sau một cuộc điều hòa sắc hương vị mới chế thành miếng bánh-thịt-bò như thế này!”

Tất cả người của Hạng phủ quỳ gối bên ngoài phòng, nghe thấy Hoàng Đế nói vậy đều tỏ vẻ rất vui mừng. Tiểu Hoàng Đế thật sự không có tài năng gì khác, chỉ ở phương diện ăn uống là có thể xưng thiên cổ đệ nhất ham ăn.

Là Hoàng Hậu tương lai, Hạng Vũ xấu hổ trốn phía sau Hạng Tuế Chiêm, không dám đối diện với người lạ, Tề Đan Yên cầm kẹo kéo đùa con bé, con bé cũng không muốn tiến lên, ôm eo Hạng Tuế Chiêm luôn miệng gọi, “Cha, Tiểu Vũ muốn đắp người tuyết ~~” Thấy hai đứa bé không bắn được điện cho nhau, Hạng Tuế Chiêm sai vú em bế Hạng Vũ ra phía sau viện nghịch tuyết, mình thì ở lại đại sảnh cùng Hoàng Thượng và Thái Hậu. Kính Hiên còn chưa trưởng thành, một khi vui vẻ là muốn uống rượu, cho dù Hạng Tuế Chiêm đã sai người lấy rượu nếp nồng độ thấp nhất ra, Kính Hiên có vẻ cố tình tác hợp cho Tề Đan Yên và Hạng Tuế Chiêm phát triển gian tình, vừa ăn thịt vừa uống rượu, hoàn toàn tự chuốc say bản thân.

Thằng cu không tự ngấm lại xem, chỉ cần Hạng Tuế Chiêm có một chút ý đồ không thần phục, mà nó thì nhiều lần ban thưởng độc được một ngày chết người, một khi Hạng Tuế Chiêm bốc hỏa lên, bóp chết nó chỉ là chuyện giây lát thôi. Vậy mà Kính Hiên không có nửa điểm cảnh giác nào với Hạng Tuế Chiêm, khiến người ta không khỏi nhớ tới Doanh Chính ban đầu cũng không cảnh giác gì với Lã Bất Vi.

Phủ Tướng Quân nhiều người lắm chuyện, bọn họ tuân thủ nghiêm khắc lễ nghi quân thần, không ai dám làm càn. Sắc trời dần tối, đám nha hoàn đốt lò sưởi trong phòng ngủ tạm thời của Thái Hậu, chuẩn bị cả bình nước nóng, hầu hạ Tề Đan Yên nằm xuống rồi mới quỳ lui ra ngoài. Những năm này, đây là lần đầu tiên Hoàng Thượng và Thái Hậu giá lâm, đây là vinh quang nhiều lắm, đám nha hoàn hầu hạ không dám lơ là.

Hạng Tuế Chiêm thấp nén hương cho phụ thân và huynh trưởng đã mất theo thường lệ, rồi đi đường vòng tới biệt viện sắp xếp cho Tề Đan Yên. Nền trong phòng đã tắt, hoàn toàn tối om, người bên trong có lẽ đã ngủ. Hắn đứng ngoài cửa một lát, bông tuyết nho nhỏ bay vào hàng hiên, dính lên đuôi tóc hắn, dần dần tan chảy. Giữa Tề Đan Yên và hắn chỉ cách một cánh cửa bằng gỗ đàn mà thôi. Hắn đặt tay lên cánh cửa, sờ hoa văn hoa sen tinh xảo phía trên, chậm rãi chưa dùng sức đẩy cánh cửa ra.

Hắn biết, một khi mình đẩy cửa vào sẽ có ý nghĩa gì, sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng bốn bề vắng lặng, Thái Hậu giá lâm phủ Tướng Quân, cả đời có lẽ chỉ có một lần này thôi.

Hai người chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, gặp nhau trên triều phải cách một bức rèm che, ánh mắt cũng không dễ dàng chạm vào nhau.

Hạng Tuế Chiêm buông tay xuống, xoay người bỏ đi, nhưng vừa đi vài bước lại quay về rất nhanh, đi thông thả tới cửa, đẩy vào trong...

Vậy mà lại đẩy không ra. -_-|||

Bên trong đã bị Tề Đan Yên cài then.

Có thể dùng mắt thường nhìn thấy ba đường kẻ đen thẳng hàng chảy xuống từ trên trán Hạng Tuế Chiêm. Thái Hậu quả là có lòng đề phòng người khác quá đi, làm như trong phủ Tướng Quân của hắn có trộm ấy.

Hạng Tuế Chiêm không nói gì, cười tự giễu ra khỏi biệt viện, trở về phòng ngủ của mình. Đám nha hoàn đã đốt đèn, trải giường, khi đi vào, trong phòng rất ấm áp. Hắn cũng cài then cửa, còn chưa xoay người thì chợt nghe mặt đất phát ra một tiếng “keng”, giống như có vật nặng rơi xuống, lăn tới bên chân hắn.

Trộm?

Thiên quân vạn mã còn không sợ, nói gì đến một kẻ trộm nho nhỏ. Hạng Tuế Chiêm nghiêng đầu nhìn lại, một thỏi kim nguyên bảo sáng lấp lánh nằm chình ịch trên mặt đất, mơ hồ còn có một luồng hương khí chậm rãi tỏa ra từ phía sau. Hạng Tuế Chiêm cảm thấy cổ họng khô khốc, mặt không biểu cảm.

Ta đã bảo sao cửa lại khóa, thì ra len lén bò ra từ cửa sổ, chạy tới đây.

“Tướng Quân ~” Phía sau có tiếng nói cố tình bóp mũi cho biến điệu, nhưng thấy hắn đứng bất động tại chỗ một lúc lâu nàng lại nóng vội, “Kim nguyên bảo của người rơi kia ~”

May mà không phải rơi tiền hay rơi xà phòng, nếu không Hạng Tuế Chiêm thật sự không dám khom lưng.

“Là kim nguyên bảo của người.” Hạng Tuế Chiêm đùa nàng.

“Của người! Của người!” Thái Hậu giàu sổi nôn nóng nhắc nhở.

Kim nguyên bảo là của người, còn người là của ta.

Hạng Tuế Chiêm xoay người, thấy bên dưới bình phong lộ ra một góc váy ngủ bằng gấm hoa đoàn tụ. Lạnh thế này, áo choàng cũng không biết khoác vào, cứ thế chạy đến. Trong lòng Hạng Tuế Chiêm trăm bề cảm xúc, phía sau bình phong là Dục Quý Tần của Đôn Hiếu Đế tiền triều, là nữ tử tôn quý nhất của Đại Kiền, là mẫu thân trên danh nghĩa của đương kim Hoàng Thượng, là vật hy sinh chính trị mà một ngày nào đó sẽ bị tử mật chỉ trên tay hắn ban cho cái chết.

Nàng là hậu phi, hắn là thần tử; nàng là Thái Hậu, hắn vẫn là thần tử.

Bất kể thế nào, đều có phần quá cảm kị...

12. Chương 12

Chương 12: Thần thú nhóm lửa nấu cơm

Phía sau bình phong, Tề Đan Yên thò ra cái đầu nhìn hắn như đang chui chuồng chó, rồi lại vội vàng thụt về như con chuột thấy con mèo rình ngoài cửa hang. Đôi mắt nàng không tốt, chỉ có thể thấy rõ người kia quả thật là Hạng Tuế Chiêm.

Hạng Tuế Chiêm vòng tới phía sau bình phong, thấy nàng quỳ tứ chi dưới đất ở đó như đang quỳ chờ hắn, hắn kéo tay nàng, vừa bắt đắc dĩ vừa hơi giận tím nàng lên: “Được rồi, đại lễ này thần không dám nhận.”

“Tướng Quân, ta nhớ người muốn chết!” Tề Đan Yên vui quá hóa Phùng Phùng (1), nhảy về phía trước, giang hai tay ôm cổ hắn không buông, trong lòng biết tai vách mạch rừng nên không dám lớn tiếng, chỉ mềm oặt dựa vào lòng hắn như tiểu yêu tinh, gương mặt không biết vì lò sưởi trong phòng hay tự mình xấu hổ mà đỏ bừng bừng.

(1) Phùng Phùng (), là ông này đây:

Có lẽ tôn sư Thái Hậu của nàng có được quá dễ dàng cho nên mới không biết quý trọng.

Hạng Tuế Chiêm ôm eo nàng, cảm thấy cảm xúc dưới tay vừa thơm vừa mềm, dịu dàng ôm chặt, cách một lớp gấm vân mỏng manh dường như có thể cảm nhận được làn da mượt mà non mềm trên thắt lưng nàng, tựa như ngọc dương chi thượng hạng nhất, ấm áp trơn nhẵn, xúc cảm khó quên. Hắn ôm nàng ngồi xuống bên bàn, nàng giống như Hạng Vũ, thích ngồi trong lòng hắn, ngón tay còn không ngừng cuộn tròn nghịch đuôi tóc hắn.

Trên giá nền bát phương cắm một cây nến đỏ, ánh lửa chập chờn chiếu cái bóng của hai người lên tường, đặc biệt thân thiết.

Rặng mây hồng trên mặt Tề Đan Yên chưa tan hết, “Khi Tướng Quân canh giữ phương bắc có nhớ tới ta không?”

“Khi chỉ có hai chúng ta thì miễn chức quan đi. Thái Hậu gọi ta Tuế Chiêm là được, hoặc gọi tên chữ là Kịch Vọng.”

“Không ngờ người còn có tên chữ!” Tề Đan Yên kinh ngạc nói, bắt đầu lên cơn ngốc như bình thường, “Chỉ người đọc sách mới có tên chữ thôi, giống như cha ta, đại ca của ta, nhị ca và cả đệ đệ của ta nữa... Người tập võ từ nhỏ, không biết chữ, ta cứ tưởng người chỉ có nhũ danh như Cún Con, Đồ Ngốc, Cứt Chó gì đó, thế nên mới không dám hỏi người, sợ người ngượng không dám nói.”

Mợ nhà người mới gọi là Cứt Chó ấy! Có thể trò chuyện vui vẻ bình thường hay không hả trời?

Hạng Tuế Chiêm giật giật khoe miệng, gân xanh trên trán nổi lên, “Đa tạ Thái Hậu thông cảm...”

“Ta cũng có tên chữ!” Tề Đan Yên làm như đang khoe khoang, “Ta viết cho người xem.” Nói xong, nàng làm lại trò cũ, đút ngón trỏ vào miệng, mút ướm rồi viết lên bàn, chưa viết xong một chữ nước bọt đã khô mất rồi.

Hạng Tuế Chiêm bắt đắc dĩ đứng dậy đi lấy giấy và bút mực, mài mực, đưa bút lông cho nàng. Nàng ngạc nhiên như gặp phải sự phụ, lăm bằm cái gì “người mà cũng có giấy mực cơ á”, rồi chấm mực, viết xuống hai chữ trên giấy Tuyên Thành...

Thoán Long.

(o)

Nói thật, Hạng Tuế Chiêm thật sự không biết hai chữ này.

Lần này, hắn thật lòng thỉnh giáo: “Thần học thức nông cạn, mong Thái Hậu chỉ giáo.”

“Đọc là “Thoán Long”.” Tề Đan Yên nói một cách vô cùng đắc ý, “Khi đặt tên chữ, cha nghĩ rất nhiều tên cho ta, ta cảm thấy tên chữ của con gái là phải đặt thật cẩn thận, lúc đọc cũng phải lanh lảnh dễ thuộc, còn phải thể hiện kiến thức uyên bác. Vì thế ta vào trong thư phòng của cha, tìm ra hai chữ khó viết nhất, dùng làm tên chữ của ta.”

Sau này, Hạng Tuế Chiêm cố tình tìm hiểu ý nghĩa của hai chữ này, “Thoán” nghĩa là “nhóm lửa nấu cơm”, “Long” ở trong “Sơn Hải Kinh” để chỉ một vị thần thú thượng cổ. Ghép lại ý nghĩa chính là “Thần thú nhóm lửa nấu cơm”. Chuyện này là nói sau.

(2) Thật ra cách đọc của bạn Tề chỉ là đồng âm khác chữ thôi, chữ bạn ấy đọc là “ ” (cuànlong), nghĩa là con rồng chạy tán loạn. Còn tên chữ của bạn ấy thật ra viết như thế này “ ”, siêu cấp nhiều nét luôn (=)))))). Để thể hiện học thức của bản thân nên bạn ấy cố tình tìm chữ nhiều nét nhất trong cả cái thư phòng của cha bạn ấy, mà kể ra nhớ được hết nét của 2 cái chữ kia thì cũng tài thật :v

Tề thần thú ở bên này vẫy bút lông đắc ý, Hạng Tuế Chiêm ở bên kia hết chỗ nói.

Đợi đến khi thần thú chịu yên lặng, nền đỏ đã cháy mất một phần ba. “Bao giờ chung bóng song tây. Còn bao nhiêu chuyện núi này mưa đêm.(3)” Nàng thương cảm, cúi xuống bàn, hai tay chống cằm, “Hôm nay vì Hoàng Thượng muốn xuất cung ta mới có cơ hội đến phủ Tướng Quân làm khách, lần tiếp theo muốn nhìn thấy người không biết phải đợi tới khi nào.”

(3) Trích 2 câu cuối bài Dạ Vũ Ký Bắc của Lý Thương Ẩn, bản dịch của Tương Như.

Hạng Tuế Chiêm thấy nàng như vậy, không đành lòng khê nhần mảy, “... Ngày mai vào triều người lại nhìn thấy ta.”

Thật ra, rất không công bằng. Khi vào triều nàng có thể xuyên qua bức rèm nhìn về phía hấn, hấn lại không thể luôn ngẩng đầu quang minh chính đại nhìn về phía sau rèm.

“Không được, không được.” Tề Đan Yên lắc đầu, ánh mắt bỗng sáng lên, nhướn mày thấp giọng thương lượng với hấn: “Hay là người đồng ý tịnh thân tiến cung đi! Ta ngoại lệ phong người là thái giám chính nhị phẩm, tổng quản cung Từ Ninh. Nếu thế, người còn lớn hơn cả Tiểu Đông Tử, người khác nhìn thấy người đều phải cung kính gọi người một tiếng Tuế công công.”

Hạng Tuế Chiêm biến sắc, “Tề Đan Yên, người lại khiêu chiến cực hạn của ta.”

“À.” Tề Đan Yên thất vọng gục đầu xuống, miệng lải nhải, “Thiên một tí cũng có làm sao, hay là... thiên một nửa?”

“Một tác cũng không được!”

“Vậy nửa tác?” Đây là đang mua vải ngoài chợ hay sao, còn cò kè mặc cả?

Hạng Tuế Chiêm ôm ngang lấy nàng đi về phía chiếc giường gỗ tử đàn, thả nàng lên cái chăn gấm màu tím nhạt, xoay người đè lên, nhìn thẳng vào mắt nàng, trong đôi mắt lạnh lùng nghiêm nghị như có một đám lửa cháy lan đồng cỏ, “Lát nữa người sẽ biết nguyên nhân ta không chịu tịnh thân!”

Màn giường hoa văn đoàn thọ chậm rãi buông xuống, che đi tất cả kiều diễm. Nén đỏ trên bàn vẫn đập chồm sáng, giường gỗ tử đàn nhẹ nhàng rung động, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cọt kẹt.

Sau nửa đêm, hai bóng người khoác áo choàng đen đi về phía biệt viện. Một lát sau, người cao hơn công người thấp hơn lên lưng, ngay sau đó là tiếng nói cổ họng hạ thấp của Tề Đan Yên: “Ta tự đi được...”

“Bệnh mắt của người khỏi rồi?”

“Chưa khỏi...”

“Nhanh thế đã hết đau rồi?”

“... Còn đau.”

“Ta không biết thì ra người là...”

“Cái gì?”

“...”

Chết người rồi, chết người rồi, người gặm nhấm xử nữ rồi, người phải chịu trách nhiệm rồi

Tới cửa phòng ngủ, Tề Đan Yên trả áo choàng cho Hạng Tuế Chiêm, nhón tay nhón chân bò vào từ cửa sổ, tiện thể vẩy vẩy tay coi như hẹn gặp lại.

Gặp lại? Chẳng biết đợi đến ngày tháng năm nào mới được gặp lại.

Tề Đan Yên hiểu rằng mình và Hạng Tuế Chiêm đã thật sự giống như Phan Kim Liên và Tây Môn Khánh, cũng cảm nhận được cảm giác tình cảm bất tri bất giác đã sâu đậm giữa tài tử và giai nhân trong kịch nói. Nàng mười bốn tuổi đã tiến cung, chưa bao giờ được Hoàng Đế lâm hạnh, vừa rồi trải qua mây mưa với Hạng Tuế Chiêm mới biết mùi vị. Hạng Tuế Chiêm càng giống một cây xước mang rô, đâm vào trong trái tim nàng, muốn nhổ cũng không nhổ ra được. Về phần hôm sau hồi cung, Cẩm Tú hỏi vì sao trên quần trong của nàng lại có vết máu, nàng chỉ có thể điềm nhiên như không bốc phét là nguyệt sự đột nhiên tới.

Cung Thân Vương bị diệt trừ tận gốc, chính quyền của tiểu Hoàng Đế Kính Hiên tạm thời được củng cố. Tề Đan Yên vẫn buông rèm chấp chính, rất nhiều chính lệnh đã được Trung Thư Tỉnh viết sẵn, giao cho Trung Thư Lệnh sửa chữa, Kính Hiên chỉ cần cầm ngọc tỷ đập bộp cái lên trên, thế là thành thánh chỉ. Tề Đan Yên ngóng trông ngày Kính Hiên tự mình chấp chính, nàng nghĩ, đến lúc đó nàng có thể lặng lẽ ở trong

hậu cung thêu hoa, ví dụ như làm một cái túi thơm hay áo choàng gì đó, rồi tìm cái có thưởng cho Hạng Tuế Chiêm.

Tâm lý của Tề Đan Yên thuộc về điển hình con gái mới lớn, trong lúc cung đấu thăm thiết thì nàng chỉ nghĩ bo bo giữ mình, sau khi ngồi lên địa vị cao thì nghĩ giúp chồng dạy con, nàng không thích hợp làm Thái Hậu, lúc trước nếu ở Thục sớm có một cuộc hôn phối môn đăng hộ đối thì nàng cũng sẽ giống như tất cả tiểu thư khác, gả chồng rồi nhàn nhạt bình thản sống đến hết đời.

Khi vào triều nàng sẽ gặp được Hạng Tuế Chiêm, si mê ngây ngốc nhìn hấn một lúc, khi bãi triều dù rất ai oán nhưng không thể không hồi cung. Có khi nàng cũng rất có tâm kế mà giật dây Kính Hiên ra cung chơi nữa, thế nhưng tiểu Hoàng Đế hay gây chuyện gần đây đang say mê chơi trò đánh trận giả dưới đường hầm – không biết nó nghe từ đâu là trong hoàng cung chắc chắn có đường hầm bí mật, chẳng may mà mất nước, Hoàng Đế có thể chạy trốn bằng đường hầm bí mật, chờ ngày sau ngóc đầu trở lại. Kết quả là, Kính Hiên mới tròn chín tuổi phấn khích tìm đường hầm trong hoàng cung, ngay cả hang chuột cũng phải đào ra xem, bởi vậy khiến bao nhiêu con chuột trôi giạt khắp nơi, vợ con ly tán.

Thỉnh thoảng khi nàng cùng đọc tấu chương với Kính Hiên, gặp Hạng Tuế Chiêm có chuyện bẩm báo, hai người có thể nhìn thấy nhau một lần. Có điều, khi đó còn có Kính Hiên và các đại thần, thái giám khác ở đây, chỉ có thể tuân thủ lễ nghi, một người ngồi trên, một người luôn cúi đầu nhìn dưới đất. Dùng “Thần khấu thỉnh ngô hoàng vạn tuế, Thái Hậu thiên tuế” để mở đầu, và “thần xin cáo lui” để kết thúc. Không ai biết rằng, Uy Viễn Tướng Quân vừa tiến lên quỳ hành lễ và Thái Hậu nương nương từng lêu lổng với nhau, bộ phận không thể miêu tả còn đánh dấu cấm trẻ vị thành niên kia kìa, ha ha ha

Bởi vậy, Kính Hiên có phần giống bạn nhỏ Doanh Chính năm đó.

So với Doanh Chính, Kính Hiên không đốt sách chôn nho, ngược lại còn đặc biệt tôn trọng văn nhân, thường xuyên khiêm tốn thỉnh giáo quan văn trong triều những vấn đề giàu tính nhân văn và nội hàm triết học như “vật chất và ý thức cái nào quyết định cái nào”, “bánh trung thu ngon hay bánh mặt trăng ngon”, “trứng có trước hay gà có trước”, làm cho quan văn, đặc biệt là thầy giáo của Hoàng Đế vô đầu bứt tai, khổ sở suy tư vẫn không lý giải được, đều khen tiểu Hoàng Đế thông minh trí tuệ.

Một ngày nọ, khi vào triều, các quan lại bàn luận với nhau xoay quanh đề tài thi hương ba năm một lần, hục hặc tranh nhau phái quan viên liên quan đến đơn vị của mình vào nam ra bắc làm quan tuần khảo, bản thân thì nghĩ cách tranh đoạt chức quan chủ khảo của kỳ thi hội vào tháng ba năm sau, vơ vét của cải một phen. Còn Kính Hiên nghĩ tới khi yết bạng là lúc hoa quế nở, lại có bánh hoa quế ăn, sung sướng cực kỳ, ha ha ha ~

Vì vậy, Kính Hiên tâm hồn treo ngược cành cây quế bắt đầu ăn nói lung tung: “Giám khảo là phải tài trí hơn người, học phú ngũ xe mới được, các người thích phái ai đi là phái chắc? Như vậy đi, trước khi thi hương, các người cũng tổ chức một cuộc thi, ai làm bài tốt hơn thì người đấy là quan chủ khảo.”

Đủ loại quan lại nhìn nhau, cảm thấy ý kiến này công bằng chính nghĩa như ánh mặt trời.

Tề Đan Yên trước nay trợ Trụ vi ngược, cảm thấy ý kiến này cực kỳ hay ho, “Các vị đại nhân thường ngày bận rộn, có lẽ không có thời gian chuẩn bị sách luận, vậy thì thi viết thơ đi. Ba ngày sau, mỗi người nộp một bài thơ thất ngôn tứ tuyệt, không giới hạn đề tài, chủ đề cao vời vợi, ủng hộ nguyên tác, xin miễn sao chép.”

“Thái Hậu thánh minh!” Các quan quỳ xuống đất tạ ơn.

Kính Hiên hứng trí bùng bùng, “Các vị ở đây phải viết cho giỏi đấy, thơ của ai hợp khẩu vị của trẫm nhất, người đấy là quan chủ khảo của kỳ thi hội sang năm.”

Hợp khẩu vị của người? Rắc thêm ít vùng là được.

Sau khi hồi triều, nhóm võ tướng có vẻ cô đơn, nhóm quan văn thì ngược lại, lòng tin tràn trề. Thường ngày hai phái đã nhìn nhau không vừa mắt. Phải biết rằng, ngoại trừ con cháu của mấy cán bộ cấp cao, có ai không trải qua thi hương, thi hội, thậm chí thi đình mới được bước vào điện Kim Loan, nhiều năm qua không có kỳ thi, vừa lúc mượn cơ hội này để chứng minh bản thân. Bọn họ hoàn toàn không để đám võ tướng vào mắt, cho nên nhìn đám võ tướng có vẻ cô đơn bọn họ lại cảm thấy thoải mái.

Chúng ta đầu óc ngu si tứ chi phát triển đầy, có giỏi thì luận võ đi!

Ba ngày sau, các quan giao bài thơ của mình cho thái giám chấp bút mà Hoàng Thượng chỉ định, thái giám chấp bút dùng số thứ tự thay thế tên họ trên bài thi, sao chép lại một lần, đóng thành sách rồi dâng lên cho Kính Hiên và Tề Đan Yên đọc.

Kính Hiên và Tề Đan Yên mượn cơ hội này giải cơn nghiện muốn được làm giáo viên chấm bài thi đại học.

Đương nhiên, thật ra trình độ của hai người có hạn, cho nên tìm Đế Sư, Đại Học Sĩ Nội Các Phó Nhã Trì, người chưa từng nghĩ tới sẽ làm chủ khảo của kỳ thi hội, cùng tham gia bình phẩm, coi như tìm được một người chân chính hiểu việc.

13. Chương 13

Chương 13: Viết thơ cho người

Lịch sử dân tộc Trung Hoa lâu dài, gần như tất cả các hình thức văn học đều bắt đầu từ Tiên Tần, thơ ca thì bắt đầu từ “Kinh Thi” tiến vào thời đại phồn vinh và phát triển, vẫn luôn lưu hành hưng thịnh trong giới sĩ phu, có thể viết thơ hay không, có thể viết thơ hay hay không, trở thành tiêu chuẩn thể hiện kiến thức của một văn nhân.

Tề Đan Yên vừa đọc thơ vừa đoán xem bài nào là của Hạng Tuế Chiêm viết, lật rồi lại lật, giở rồi lại giở. Thơ mọi người viết đều tương đối tinh tế, vẫn trắc hợp với thể thơ, vì vậy nàng đặc biệt tìm bài thơ nào xoàng xoàng, vẫn trắc không đúng, nếu có bài nào miêu tả phong cảnh biên cương còn đặc biệt lưu ý.

Phó Nhã Trì thường xuyên phát ra những câu như “không bằng con chó” hoặc “thơ hay, thơ hay”, Kính Hiên thì vừa cắn hạt dưa vừa đọc, bỗng nhiên bĩu môi nói: “Mẫu hậu thông cảm cho bọn họ, bảo bọn họ viết thơ, thế mà thơ chẳng có ý nghĩa gì cả. Thật ra ta thích tiểu thuyết Liêu Trai hoặc kịch nói hơn, ví dụ như Nữ Oa bị Khoa Phụ truy nhậm, Chu Du nhìn Tiểu Kiều lưu thủy gì đấy*.”

*Há há há, tôi đến chết mất thôi. “Khoa Phụ truy nhậm” là 1 câu thành ngữ của Trung Quốc, bắt đầu từ một điển cố về 1 người đàn ông tên Khoa Phụ đuổi theo mặt trời, sau này câu thành ngữ này dùng để ví những người có quyết tâm lớn, hoặc chỉ những người không biết tự lượng sức mình. “Tiểu kiều lưu thủy” là 1 câu thành ngữ để miêu tả về phong cảnh miền sông nước Giang Nam, kiểu như nước róc rách chảy dưới một chiếc cầu nho nhỏ. Nhưng hiển nhiên bạn Kính Hiên không phải đang dùng thành ngữ, mà câu bạn ấy nói có thể hiểu thành “những ngày Nữ Oa được Khoa Phụ theo đuổi”, và “Chu Du nhìn Tiểu Kiều chảy nước”, nước ở chỗ nào thì yêu cầu suy nghĩ đen tối một chút =))))))

Chòm râu bạc của Phó Nhã Trì run run, có một cảm giác muốn chảy máu mũi. Làm thầy giáo của người ta, truyền dạy kiến thức và giải thích nghi hoặc, ông ta không nhận được muốn sửa chữa tam quan của tiểu Hoàng Đế, chỉ vào một tác phẩm hay mà nói: “Hoàng Thượng, thơ mới là vật quý của tổ tông, trong hai mươi tám chữ tuyệt cú ngắn ngủi có thể mang hàm ý sâu xa. Hoàng Thượng, ngài xem bài này - “Trúc xanh bóng rợp hồ xanh, Tương tư cách trở nghìn thành xa xôi. Chiều sương trắng bóng mây trời, Mùa sen tàn dưới mưa rơi lạnh lùng.”. Tác giả ở trong một không gian tĩnh mịch, suy nghĩ lại như mọt cánh bay lên, bay qua trở ngại trùng trùng, biểu đạt nỗi tương tư của hắn. Nhưng nhớ mà không gặp được, tác giả rất cô đơn mòn mỏi. Không ngờ trong triều ta còn có người có tình nghĩa thế này, thật sự muốn biết đó là ai.”

(Tác giả: Bài thơ này là của Lý Thương Ẩn, trích dẫn ở đây làm bộ là người khác viết. Sâu: Tôi dùng bản dịch thơ của bài này cho dễ hiểu nhé, bản gốc là thất ngôn tứ tuyệt, bản dịch thành thơ lục bát).

“Tình tình ái ái, ta còn nhỏ, không hiểu.” Kính Hiên khinh thường, không hiểu nổi một thẳng cu “không hiểu” tình tình ái ái như nó làm sao lại thích nghe chuyện “Chu Du nhìn Tiểu Kiều lưu thủy” được không biết.

Tề Đan Yên còn đang chăm chú tìm bài thơ tả biên cương hư hư thực thực của Hạng Tuế Chiêm, ấy thế mà thật sự tìm được một bài...

Mặt trăng to như quả dưa hấu, treo ở trên trời giống quả dưa, chặt đầu tựa như bổ dưa hấu, có máu chảy ra đỏ bừng bừng.

Trình độ thấp, không hề có chủ đề, hai câu sau còn rất lỗ mãng. Đây nhất định là do Hạng Tuế Chiêm viết! Tề Đan Yên vô cùng vui vẻ, cầm lấy bài thơ kia đọc đi đọc lại, càng đọc càng thích, tiện thể nói với Phó Nhã Trì: “Phó ái khanh, người xem bài thơ này...”

“Tuân mệnh.” Phó Nhã Trì nhận lấy, mới đọc thoáng qua đã muốn nôn mửa, nhưng người trà trộn quan trường nhiều năm đến thành tình như ông ta vẫn rất thận trọng hỏi: “Thần cả gan thỉnh giáo, Thái Hậu thấy thế nào?”

“Câu nào cũng gieo vần, đọc lên lạnh lẽo dễ thuộc. Dùng dưa hấu để ví với mặt trăng, mặt trăng là thứ khiến người ta nhớ tới quê nhà, sau đó tác giả lại liên tưởng tới chặt đầu, đây là một phương pháp so sánh rất kinh điển, thể hiện...” Trong đầu Tề Đan Yên hiện lên dáng vẻ hung dữ ác độc khi giết địch trên chiến trường của Hạng Tuế Chiêm, lại tà ác nhớ tới một đêm xa xôi nào đó, cơ bụng sáu mũi của hắn, trái tim không khỏi đập loạn lên, “Thể hiện sự tàn khốc của cái chết và nỗi nhớ mong quê nhà, và cả nỗi hận sâu sắc đối với chiến tranh, hướng tới hòa bình, có tinh thần nhân văn hào hùng, đây là một bài thơ về biên cảnh rất điển hình, rất thành công mà!”

“Thái Hậu cao kiến!” Phó Nhã Trì quỳ xuống đất không dậy nổi.

Trải qua vài ngày bình luận, chọn được mười lăm bài thơ tương đối tốt, sắp xếp theo trình độ biên tập thành sách, phát cho quần thần đọc trong một buổi chiều sáng. Phó Nhã Trì nể mặt Thái Hậu cũng ghi bài thơ dưa hấu kia vào, còn đứng trong top mười. Ông quyết định không lâu sau sẽ từ quan quy ẩn, bởi vì... quá là mất mặt rồi!

Tề Đan Yên quan sát biểu cảm của Hạng Tuế Chiêm qua bức rèm, hắn mở tập thơ ra đọc một lượt, khoe môi khê khàng nhếch lên. Hắn rất ít khi cười, đây đã có thể coi như một nụ cười vô cùng hiếm thấy. Tề Đan Yên rất vui mừng, nhất định là hắn thấy bài thơ dưa hấu của mình xếp hạng mười, cảm thấy được khích lệ.

Lúc này, một người râu xồm rất giống Trương Phi trong số võ tướng cao giọng hô một câu, “A! Có thơ của ta này!” Nói xong còn ngửa mặt lên trời cười to như trúng cử, chỉ vào bài thơ dưa hấu kia cho mọi người xem: “Nhìn đi! Nhìn đi! Đây là ta làm! Là ta viết!”

Đây là điển hình thất nghi trước mặt vua, mấy thị vệ xoạch xoạch đi lên, kéo gã xuống chờ xử lý.

Tề Đan Yên hoa mắt, sững sờ ngồi đó, trong lòng thầm nghĩ - Cái gì? Bài thơ dưa hấu không phải do Hạng Tuế Chiêm viết? Nhưng thật sự không tìm thấy bài nào tệ hại hơn bài thơ dưa hấu này nữa!

“Các ái khanh tự mình nhận bài đi, theo trình tự nói xem thơ của mình xếp hạng mấy.” Kính Hiên nói một cách hững hờ.

“Thần bất tài, thơ thần làm ngẫu nhiên đứng đầu bảng ~” Thượng Thư bộ Lễ Tô Sát mang vẻ mặt đắc ý, hai hàng lông mày rung rung như đang nhảy Rumba.

Các quan văn khác khinh thường lườm một cái.

Lúc này, Hạng Tuế Chiêm bước ra một bước, dáng người cao ngất như bạch dương, nhanh nhẹn như báo, “Thần bất tài, bài thơ thứ hai là tác phẩm kém cỏi của thần.”

“Hạng Tướng Quân thật là tài hoa!”, “Không ngờ Hạng lão đệ dụng binh như thần, văn thải cũng xuất sắc như thế, quả là rường cột của Đại Kiến!”, “Hạng Tướng Quân xuất thân võ tướng lại ôm ấp tình cảm phong nhã thế này, không biết nữ tử được mong nhớ trong thơ là tiểu thư nhà nào?”

Trong tiếng khen ào ào, Tề Đan Yên ngạc nhiên, vội vàng mở tập thơ ra, bài thơ xếp hạng thứ hai chẳng phải là bài được Phó Nhã Trì lấy ra làm ví dụ “Trúc xanh bóng rợp hồ xanh, Tương tư cách trở nghìn thành xa xôi. Chiều sương trắng bóng mây trời, Mùa sen tàn dưới mưa rơi lạnh lùng” hay sao? Hắn viết bài thơ này ý là... Hắn nhớ nàng?

Ồ? Sao lại có giai điệu quen thuộc vang lên – Vì em viết thơ, vì em mà yên lặng ~ Vì em mà làm những chuyện không thể làm ~ Vì em anh học đánh đàn viết ca từ ~ Vì em mà mất đi lý trí ~ Vì em viết thơ, vì em mà yên lặng ~ Vì em mà làm những chuyện không thể làm ~ Vì em anh đánh tất cả những bài tình ca ~ Anh quên chưa nói ~ Điều đẹp đẽ nhất chính là tên của em ~ (^ ^)

(**) Bài Vì em viết thơ của Ngô Khắc Quân. Link đây: [s:// .youtube.com/watch?v=QDJbb7fYtvQ](https://www.youtube.com/watch?v=QDJbb7fYtvQ)

Nhưng mà, vì sao hần lại biết viết thơ?

Thơ của Trung Thư Lệnh đứng hàng thứ ba, thân là chủ nhiệm văn phòng thư ký của Hoàng Thượng, hần tỏ vẻ đồ kị rõ ràng rành rành với đội trưởng đội bảo vệ một lần nữa, âm hiểm phỏng đoán: “Nhất định là Hạng lão đệ nhớ mãi không quên con gái tộc trưởng Khuyển Nhung nên mới mượn bài thơ này bộc lộ rồi! Các vị đồng nghiệp nhìn xem, “Tương tự cách trở nghìn thành xa xôi”, bay qua thành trì trùng điệp, chẳng phải chính là bay đến biên cảnh đấy sao?”

“Hoàng Thượng, Thái Hậu minh giám.” Hạng Tuế Chiêm mặt không chút biểu cảm, có điều hai chữ “Thái Hậu” hơi gần giọng một chút, “Thần chỉ tùy tiện vẩy mực mà thôi, không có ý gì khác.”

Kính Hiên nói một cách mong chờ: “Ái khanh thích ai cứ việc nói với trẫm, trẫm rất vui lòng tứ hôn cho người, đến lúc đó lại tới quý phủ của người ăn bánh thịt bò ~”

Người chỉ có tí tẹo tiền đồ vậy thôi! Hần thích Thái Hậu, người sẽ thưởng Thái Hậu cho hần?

Tề Đan Yên cầm tập thơ, cảm xúc dâng trào, một là cảm động vì hần dùng phương thức này biểu đạt tương tư với nàng, hai là vì hần dám mạo hiểm phạm tội khi quân, không biết tìm ai giúp hần viết một bài thơ thế này. (Ngay cả Thái Hậu hần còn dám ngủ, phạm tội không chỉ có khi quân đâu).

Cho dù hoang mang như lạc vào sương mù, Tề Đan Yên vẫn có cảm giác hạnh phúc nho nhỏ màu hồng phấn. Nàng nặng tình nhìn Hạng Tuế Chiêm, vì bị cận thị nên không nhìn rõ lắm, chỉ thấy một bóng người mờ mờ, cho nên nàng rút được một điều – thị lực là phải bảo vệ từ khi còn bé.

Bởi thế, quan chủ khảo, phó chủ khảo vốn nên do Đại Học Sĩ Nội Các đảm nhiệm, lần này biến thành bốn người đứng đầu trong cuộc thi viết thơ là Thượng Thư bộ Lễ Tô Sát, Uy Viễn Tướng Quân Hạng Tuế Chiêm, Trung Thư Lệnh Trịnh Mai Khê, Biên Soạn Hàn Lâm Viện Thường Quân. Bởi vì thi hội vốn đã do bộ Lễ chủ sự nên Thượng Thư bộ Lễ Tô Sát trở thành chủ khảo, Hạng Tuế Chiêm xưng mình là một võ quan, không thích hợp đảm nhiệm chức quan chủ khảo kỳ thi mùa xuân nên nhường cho Trung Thư Lệnh Trịnh Mai Khê thành một chủ khảo nữa, Hạng Tuế Chiêm và Thường Quân thành phó chủ khảo.

Mọi người vốn đang thảo luận quan tuần khảo kỳ thi hương, giờ bỗng nhiên xác định luôn cả chủ khảo kỳ thi mùa xuân, hiệu suất này phải nói là nhanh đến chóng mặt.

Sau kỳ thi hương, cử nhân của các tỉnh và học sinh Quốc Tử Giám đều dốc lòng chuẩn bị, cuối cùng cũng nghênh đón kỳ thi mùa xuân đủ để thay đổi cả số phận bọn họ. Hội trường thi hội bố trí tại trường thi phía đông nam Thịnh kinh, cuộc thi được chia làm nhiều bài, dài đến chín ngày, thí sinh bị soát người xong, bước chân vào trường thi rồi không được phép ra ngoài, ăn uống ngủ nghỉ đều ở trong đó, cho đến khi cuộc thi kết thúc. Cuộc thi này còn mệt hơn cả kỳ thi đại học, chỉ không hiểu, nếu không cần làm bài toán học thì vì sao còn phải thi những chín ngày?

Kính Hiên từ khi lên làm Hoàng Đế tới nay lần đầu tiên gặp kỳ thi mùa xuân, ở trong cung vô đầu bút tại một lúc rồi bật ra một chủ ý thiêu thối – trẫm muốn mạo danh đi tham gia kỳ thi mùa xuân!

Phó Nhã Trì kiến nghị vô cùng đúng trọng tâm: “Hoàng Thượng ngày ngày bận rộn, tốt nhất đừng có phí sức như thế làm gì.” Ý chính là, tiểu Hoàng Đế thường ngày không thích đọc sách đứng đắn, tham gia kỳ thi mùa xuân cái rắm.

Chủ ý thiêu thối của Kính Hiên được Tề Đan Yên ủng hộ, Phó Nhã Trì bất đắc dĩ, đành đồng ý. Dặn dò bên dưới một phen, khi thi hội bắt đầu, Kính Hiên cải trang trà trộn vào đám cử nhân và học sinh Quốc Tử Giám, nhận ba ngọn nến, vào một căn phòng nhỏ rộng chưa tới ba mét vuông để tham gia cuộc thi. Kính Hiên nhất định sẽ hối hận với quyết định của mình, bởi vì mới vào thi được một ngày nó đã không ngồi yên được, như bị mọc trĩ, hơn nữa còn vô cùng muốn ăn thịt.

Trong cung không còn Hoàng Đế hư hỏng Cừu Kính Hiên, bọn chuột tạm thời an cư lạc nghiệp, Tề Đan Yên ở cung Từ Ninh thì lại thấy cô đơn vô cùng. May mà hiện giờ nàng đang buông rèm chấp chính, trong tay còn một ít quyền hỏi thăm và tham gia chính sự. Nàng mượn cơ quan tâm kỳ thi mùa xuân, đi thăm Kính Hiên, mặc một bộ váy áo mới, bãi giá tới trường thi.

Thái Hậu giá lâm trường thi, quan chủ khảo, phó chủ khảo đều ra nghênh tiếp, đồng thời báo cáo tình hình trường thi trong ba ngày qua.

Tề Đan Yên mỉm cười liếc nhìn trường thi một lượt, tua cái phượng hoàng giường cánh khảm phỉ thúy trên búi tóc kinh hồng lắc lư theo động tác của nàng, tỏa ra ánh sáng diễm lệ chói mắt dưới ánh mặt trời. Người đẹp nhờ lụa, đám quan giám khảo đi theo phía sau nàng dù không dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào Thái Hậu nhưng đều cảm thấy cô gái trẻ mặc áo bào bằng gấm ngũ sắc đẹp đẽ quý giá đi phía trước hôm nay rất có phong thái.

Dò xét một vòng, Tề Đan yên sai người đưa chân dê nướng, thịt hươu khô, bánh đậu thúy ngọc và tổ yến nấu đường phèn tới căn phòng nhỏ của Kính Hiên, tiện thể giả mù sa mưa nói: “Chúng ái khanh vất vả.”

Nhân viên công tác ở trường thi đều quỳ xuống tạ ơn, đồng thanh hô: “Vì Đại Kiền phục vụ!”

Tề Đan Yên lặng lẽ nhìn Hạng Tuế Chiêm một cái, có chút luyến tiếc hồi cung, nhưng nhiều con mắt nhìn chằm chằm thế này không thể nói thêm một câu với hắn được, đành vừa rưng rưng đáng thương vừa chờ mong nhìn hắn một lúc mới để bọn họ bình thân, oan ức cho cẳng tay cẳng chân của một vài giám khảo già.

Kính Hiên đang ra sức tọng đồ ăn vào họng trong căn phòng nhỏ, mùi thịt, mùi bánh ngọt thoang thoảng bay ra, làm hại những thí sinh xung quanh, bọn họ đều chỉ mang ít lương khô mà thôi, hiện giờ đang chảy nước miếng ròng ròng.

Phượng giá hồi cung, các thị vệ và cung nữ đều chờ bên ngoài trường thi, xe ngựa treo rèm vàng dừng ngoài cửa lớn. Tề Đan Yên vịn tay Từ Ngự chậm rãi bước lên, nghĩ tới lát nữa ngồi trong xe cũng buồn chán liền bảo Từ Ngự đi mua ít hạt dẻ rang đường. Từ Ngự vén màn cho Thái Hậu, liếc nhìn vào trong theo thường lệ, không biết vì sao bỗng sốt ngẩn người, sau đó lấy lại vẻ mặt bình thường, biểu cảm có chút kỳ quái đỡ Tề Đan Yên lên xe.

Tề Đan Yên vừa bước vào cũng bỗng sốt, Hạng Tuế Chiêm đang ngồi trong một góc xe ngựa chờ nàng.

Nói mới thấy Hạng Tuế Chiêm quả là to gan, dám chui vào phượng giá hồi cung của Tề Đan Yên, không biết làm thế nào mà chui vào được, giống như bất kể khe cửa nhà người hẹp thế nào, cống thoát nước kín làm sao, con gián vẫn có thể thoải mái chui vào. Cái này gọi là ôm cây đợi thỏ hay bắt ba ba trong rọ, tạm thời chưa nói đến, nói chung, đối với Tề Đan Yên mà nói, đây là một sự ngạc nhiên đầy vui mừng!

14. Chương 14

Chương 14: Thái Hậu, ngài có hỉ

Đẹp đường! Cẩm đường! Xe ngựa vô cùng quấy nhiễu dân chúng chạy trên đường cái.

Từ Ngự hốt hoảng đi bên cạnh xe, nàng đã đoán được có lẽ Tướng Quân có tình cảm không bình thường với Thái Hậu từ trước, nhưng không nghĩ tới sẽ phát triển tới tình trạng này. Nàng vừa ngạc nhiên về sự gan dạ hơn người của Hạng Tuế Chiêm, đồng thời cũng lo lắng cho tiền đồ của hắn. Xưa nay nam tử lém phếng với người khác không đáng sợ, đáng sợ là người lại dám cầu thả với đương kim Thái Hậu, chẳng phải thành Lao Ái phiên bản sống hay sao?

Kết cục của Lao Ái là, bị Doanh Chính ngu mã phanh thây.

Từ Ngự nhớ tới tết âm lịch năm ngoái, Thái Hậu và Hoàng Thượng ngủ lại ở phủ Uy Viễn Tướng Quân, ngày hôm sau Thái Hậu đi đứng có vẻ không bình thường, nguyệt sự cũng bỗng dừng tới một ngày, sau đó đột nhiên lại sạch sẽ. Hiện giờ Từ Ngự không dám nghĩ tới đêm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nữa.

Trong xe ngựa rất rộng rãi, Tề Đan Yên yêu kiều mềm mại tựa trong lòng Hạng Tuế Chiêm, cuộn tròn như một con mèo Ba Tư, có phần lo lắng hỏi: “Tử Ngư nhìn thấy rồi, người có thể dừng giết nàng ta diệt khẩu không? Nàng ta hầu hạ rất tốt, tính cách cẩn thận tỉ mỉ, hay là người uy hiếp nàng ta một chút là được rồi.”

“Tử Ngư là nữ tử ta đã cứu nhiều năm trước, nuôi dưỡng trong phủ.” Hạng Tuế Chiêm nghịch chiếc ngọc bội viên vàng đề trên váy lụa bách hoa của Tề Đan Yên, kể về lai lịch của Tử Ngư cho nàng nghe, càng nói, bàn tay sờ ngọc bội chậm rãi thò vào trong váy, đầu tiên là nhẹ nhàng xoa mát cá chân nàng, sau đó dần dần hướng lên trên.

Tề Đan Yên bị hấn sờ nhột, thân thể cuộn tròn như nhím. “Người học làm thơ từ khi nào thế? Vì sao ta không biết? Bài thơ của người rất cuộc viết cho ai?”

“Người nói xem?” Hạng Tuế Chiêm đã đề nửa người lên người nàng, giọng nói trầm thấp mang theo chút khàn khàn.

“Ta đoán là viết cho con gái tộc trưởng Khuyển Nhung.” Tề Đan Yên trả lời một cách rất không sợ chết.

“Ngay cả con gái lão ta còn chưa từng nhìn thấy, nói không chừng còn xấu hơn cả người.”

Tề Đan Yên kinh ngạc, tức giận hừ một tiếng.

Trong xe ngựa vang lên vài tiếng sột soạt, Tề Đan Yên còn nói: “Người đi coi thi sao vẫn không tháo kiếm xuống, chuôi kiếm chọc vào bụng ta khó chịu quá.”

“Thái Hậu đã không còn là hoàng hoa khuê nữ, còn giả vờ thuần khiết cái gì?”

“À.” Tề Đan Yên giả vờ thuần khiết bị vạch trần, xấu hổ nhắm mắt lại, hoa diên dãn giữa trán có chút hồng hồng.

Xe ngựa đang chạy yên lành bỗng lay động có tiết tấu, thị vệ, thái giám và người dắt ngựa phía trước đều ngạc nhiên ngừng lại. Tử Ngư đỏ mặt, ho khan một tiếng, giả bộ bình tĩnh nói: “Hắn là trên đường quá nhiều đá con, vô cùng xóc nảy, các người đi chậm một chút, đừng quấy nhiễu Thái Hậu.”

Mọi người nhìn mặt đất lộ ra vẻ mặt khó hiểu, nhưng vẫn nghe lời Tử Ngư, chậm tốc độ lại.

Mấy con muỗi vốn trốn trong góc xe ngựa vừa chảy máu mũi vừa bay ra từ khe cửa, chúng nó đều tỏ vẻ, cao tuổi rồi, thật sự không chịu nổi đôi cầu nam nữ bên trong điên loạn đảo phượng, không phân biệt được ta người.

Tử Ngư kiên trì đi bên cạnh xe ngựa, nghĩ thầm, Tướng Quân à, ta van ngài đấy, nhanh chút đi, trước khi vào cửa Vĩnh Ninh mau mau xong việc rồi trốn đi cho nhờ!

Nhưng Uy Viễn Tướng Quân hiển nhiên không thuộc hàng xong việc nhanh, trong chốc lát thật sự xong không được. Từ trường thi tới Tử Cẩm Thành đi mất nửa canh giờ, bên trong dường như còn chưa ngừng trống lui binh, qua cửa Vĩnh Ninh coi như đã vào hoàng cung, rồi lại qua cửa Đông Tư Mã chính là hậu cung nơi các hậu phi ở, lúc này, đám thị vệ không được phép vào nữa. Khi xe ngựa qua cửa Đông Tư Mã, thị vệ giải tán lùi lại, Tử Ngư mượn cơ Thái Hậu cảm thấy khó chịu, đuổi hết những người không liên quan đi. Thừa dịp này, Hạng Tuế Chiêm xuống xe, áo mũ chỉnh tề, như chưa từng có chuyện gì xảy ra, gật đầu với Tử Ngư một cái rồi chậm rãi rời đi.

Tử Ngư thò đầu nhìn vào trong xe, được lắm, váy bách hoa, thắt lưng, cái yếm tơ lụa, áo trong áo ngoài rơi lả tả khắp nơi, Tề Đan Yên không một mảnh vải đang nhắm mắt dưỡng thần, trên người đắp áo bào gấm, lộ ra bắp vai và hai cái chân nhỏ, xung quanh xương quai xanh và bộ phận không thể miêu tả ở ngực còn có vết hôn hồng hồng, búi tóc kinh hồng buổi sáng mới chải chỉnh tề giờ đã rối tung, mái tóc đen như thác nước phủ trên đệm gấm mềm mại.

Nói chung là một bộ được người ta ngủ rất sáng khoái.

Tử Ngư sợ hãi – Tướng Quân à, ngài thô bạo trực tiếp tuyên bố với ta ngài vừa ngủ Thái Hậu thế này, có khả năng còn không chỉ một lần, có phải quá không coi ta là người ngoài hay không? Ta từng rất thích ngài đấy, Tướng Quân à, hu hu hu

Tiểu cô nương Tử Ngư lay Tề Đan Yên tỉnh dậy, hầu hạ nàng mặc váy áo, đỡ nàng hồi cung rửa mặt.

Có lẽ yêu một người chính là muốn thời thời khắc khắc quấn lấy nhau.

Sau khi kỳ thi hội kết thúc, Kính Hiên như chó đói sống chuồng, về cung tọng đồ ăn ba ngày, bởi rượu chè ăn uống quá độ mà ngã bệnh, nhóm Thái Y bận rộn không ngừng, đám chuột thì nhìn mà há hê. Sau đó yết bảng, không biết Kính Hiên xếp hạng bao nhiêu, đây là nói sau.

Đi đêm lắm cũng có ngày gặp ma. Sau khi kỳ thi mùa xuân kết thúc tầm hai tháng, khẩu vị của Tề Đan Yên có phần không được tốt, đôi khi ăn quá nhiều còn nôn ra, lại chỉ thích ăn những món chua chua ngọt ngọt như cháo sơn tra, bánh thủy tinh táo chua, cá chép nấu dấm chua. Tử Ngư cẩn thận tỉ mỉ phát hiện nguyệt sự của Thái Hậu đã muộn hơn một tháng, trong lòng kêu to, thôi toi rồi.

Chính Tề Đan Yên cũng phát hiện, bất đắc dĩ là không thể mời Thái Y. Tử Ngư từng tập võ nên cũng học qua một ít thuật kỳ hoàng, bắt mạch cho Tề Đan Yên một lúc, tuy trong lòng không xác định lắm nhưng vẫn cho rằng có lẽ Thái Hậu có hỉ rồi.

Tề Đan Yên nghe Tử Ngư nói xong, đầu tiên ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ một lúc lâu, rồi tiện thể hoang mang hỏi: “Không biết Tướng Quân thích con trai hay con gái nhỉ?”

Đầu tiên, ngài phải hiểu cho rõ, vấn đề hiện nay không phải Hạng Tuế Chiêm thích con trai hay con gái, mà là ông xã chính quy của ngài là Đôn Hiếu Đế đã ngổm hai, ba năm rồi, bây giờ một quả phụ có địa vị cao nhất Đại Kiền là ngài đây vậy mà lại có thai.

Chuyện này rõ ràng là dẫm vào vết xe đổ của Triệu Cơ và Lao Ái mà.

Đây là chuyện rất lớn. Thời gian đầu mang thai thì không có gì, Cẩm Tú và Tiểu Đông Tử đều là người một nhà, khiến bọn họ ngậm miệng rất dễ, nhưng khi to bụng rồi thì làm sao bây giờ? Đám Thái Phi, Thái Tàn đều không phải đèn cạn dầu, năm đó người đá vào bụng ta, ta cho người ngửi xạ hương, ai mang thai, mang thai bao lâu đều không lừa được đôi mắt sắc bén của bọn họ. Bị bọn họ phát hiện Thái Hậu có thai, nhất định sẽ xôn xao dư luận, đến khi Tề Đan Yên bị tru di cửu tộc mới thôi.

Tử Ngư thả bồ câu ra ngoài, viết hai chữ – có chuyện.

Tướng Quân đại nhân cũng rất là bận rộn, ngày đi phòng thủ phương bắc sắp đến, một ngày nọ khi Hạng Tuế Chiêm bẩm báo với Kính Hiên ngày xuất phát, được ân chuẩn tới cung Từ Ninh từ biệt.

“Khẩu thỉnh Thái Hậu thánh an.” Uy Viễn Tướng Quân mặc áo giáp mềm, bước tới theo lễ nghi, “Thần nghe nói phương thể của Thái Hậu bất an, trước khi đi phòng thủ phương bắc đặc biệt tới thỉnh an.”

Hắn lại đi phòng thủ phương bắc? Hắn cứ đi là phải một, hai năm, thậm chí ba, năm năm, lại một thời gian dài không nhìn thấy hắn. Sắc mặt của Tề Đan Yên rất thối, phụ nữ có thai tâm trạng thay đổi nhanh như gió, khóe miệng nàng bĩu xuống, mắt trợn lên, “Không được đi!”

Thái giám, cung nữ ở đây không biết phải nói gì, Tướng Quân phòng thủ biên cương cũng vì bảo vệ quốc gia, vậy mà còn không cho người ta đi. Mọi người nhìn Hạng Tuế Chiêm, thấy nét mặt của hắn rất bình thản, không hề có vẻ nôn nóng, nghĩ thầm, Hạng Tướng quân trước mặt người khác uy vũ thế nào đi chăng nữa cũng có lúc khó địch nổi Thái Hậu ngang ngược.

Cảm giác ánh mắt Hạng Tuế Chiêm liếc tới mình, Tử Ngư lặng lẽ chỉ chỉ bụng mình, rồi nhướn mày liếc về phía Tề Đan Yên. Hạng Tuế Chiêm lập tức sáng tỏ, lông mày nhướn lên, ánh mắt sáng lên vẻ ngạc nhiên mừng rỡ, nhưng sự vui mừng này chỉ thoáng qua rồi biến mất. Hắn im lặng một lát rồi nói: “Thần liệu chết bẩm báo, phòng thủ biên cương là chức trách của thần, mong Thái Hậu ân chuẩn. Gần đây thời tiết dần nóng lên, phương thể của Thái Hậu bất an cũng có liên quan đến thời tiết nắng nóng. Thần nghe nói cung Linh Hoa ở Đồng Xuyên khí hậu mát mẻ, là thắng địa nghỉ hè, thời tiết nóng dần đến, nếu Thái Hậu muốn tới cung Linh Hoa nghỉ hè, thần hộ tống Thái Hậu đến đó.”

Cung Linh Hoa ở Đồng Xuyên... Đồng Xuyên cách nơi hắn đóng quân phòng thủ phía bắc chỉ năm mươi dặm, ngụ ý là bảo nàng chuyển tới nơi yên tĩnh hơn để sinh con, đồng thời cách hắn cũng gần.

Tề Đan Yên nghĩ đi nghĩ lại, đúng nhỉ, so với ở trong cung chờ lớn bụng, chẳng bằng xuất cung tới hành cung nghỉ hè, ở đó ít người, không khí sạch sẽ, lại gần Thụy Triệu, quả là thắng địa để chờ sinh mà.

Ngày tiếp theo, Tề Đan Yên cần nhả nhả nói mình sắp bị cảm nắng, muốn tới hành cung nghỉ hè. Kính Hiên còn chưa nói cũng muốn đi đã có người bỗng nhiên nhảy ra, xung phong nhận việc đưa nàng đi, người này chính là tiền Quốc Cữu Trương Truyền Cát. Hắn ta vốn đã có ý với Tề Đan Yên, cảm thấy cô nàng này ngơ ngác dễ lừa gạt, thế nên hôm nay mới đứng trước mặt các quan lại Đại Kiển, dùng ngôn từ vô cùng hoa lệ trau chuốt nói ra kiến nghị này, làm như đường tới cung Linh Hoa ở Đồng Xuyên là lên núi đao xuống biển lửa không bằng.

Hạng Tuế Chiêm còn ghi thù trong lòng vụ Trương Truyền Cát cho Tề Đan Yên mượn ngựa, hại nàng ngã từ trên ngựa xuống, mất tích mấy canh giờ liền; lại nói tới, từ trước đến nay Trương Truyền Cát không hề có lòng thần phục, chăm chăm chèn ép ấu để làm con rối, tính đi tính lại đều là một tai họa ngầm cho quyền lực trung ương. Hiện nay tiểu Hoàng Đế mới tròn mười tuổi, Trương Truyền Cát chưa đạt được mục đích là nhờ có Hạng Tuế Chiêm chèn ép; một lý do khác là vì Kính Hiên rất có vận cốt chớ, tuy con đường chính trị rất gian nan hiểm trở thì Kính Hiên luôn có thể gặp dữ hóa lành, không thể không nói, đây quả là một bằng chứng của hoàng quyền do ông trời chỉ định.

“Ta cũng muốn đi.” Kính Hiên và Tề Đan Yên là cái đuôi của nhau, một người thấy đối phương muốn đi đâu, người còn lại phải theo bằng được. Các quan thì quỳ xuống khóc lóc cầu xin, nói Thái Hậu dù sao cũng là nữ tính, Hoàng Thượng là nam tử, không thể yếu ớt như thế. Kính Hiên bĩu môi cong như cái móc treo quần áo, “Hạng ái khanh, người thấy thế nào?”

Hỏi đúng người rồi.

Hạng Tuế Chiêm cúi đầu nói: “Thần cho rằng không thể. Nước không thể một ngày không có vua, nếu Thái Hậu đi nghỉ hè thì quốc gia chính sự phải do thánh thượng định đoạt mới được. Ngô Hoàng sớm muộn gì cũng sẽ tự mình chấp chính, thử sức trước cũng tốt.”

Kính Hiên có thể gọi là bị chúng bạn xa lánh, một mình hờn dỗi, liếc tiền Quốc Cữu một cái rồi nói: “Vậy làm phiền Quốc Cữu hộ tống mẫu hậu tới cung Linh Hoa. Hạng ái khanh phải đi phòng thủ phương bắc, vừa lúc cùng đường, cùng nhau đi đi.”

“Thần tuân chỉ.” Trương Truyền Cát và Hạng Tuế Chiêm cung kính nghe lời, về mặt Hạng Tuế Chiêm không có gì khác thường, ngược lại Trương Truyền Cát hưng phấn đến mức lông mày nhướng lên liên tục, về nhà lập tức sai gia đình chuẩn bị quần áo trang phục đẹp để quý giá nhất, mua thêm rất nhiều trâm cài vòng tay, chuẩn bị dọc đường hiến ân cần.

Tiểu lâu la nhà hắn ta không nhận được phải nhắc nhở: “Đại nhân, nghe nói Uy Viễn Tướng Quân cũng đi cùng, dọc đường e là bất tiện đấy.”

“Một tên vũ phu thô鄙 như hắn không giống với hoàng thân quốc thích như ta, không dễ dàng nhìn thấy phượng nhan của Thái Hậu. Trên đường phải dựa vào lão tử đây chăm sóc, hắn cùng lắm chỉ được coi là đầu lĩnh thị vệ thôi.” Trương Truyền Cát nói một cách rất tự tin.

Quốc Cữu gia còn không biết, trong bụng Thái Hậu là bánh bao nhỏ nhà tên vũ phu thô鄙 kia, lần này ra ngoài một vì muốn đi nghỉ hè, hai là cần sinh bánh bao đấy ạ.

15. Chương 15

Chương 15: Trốn đi sinh baby thôi

Từ Thịnh kinh tới cung Linh Hoa ở Đồng Xuyên phải đi xe ít nhất một tháng. Trên đường đi khi thì có rừng trúc um tùm, khi thì có cỏ thụ che trời, không khí thoang thoảng mùi cỏ cây thơm ngát.

Hạng Tuế Chiêm cười Hắc Tuấn đi ven cạnh xe ngựa, mỗi ngày nghe Trương Truyền Cát quỳ gối trước xe ngựa nhả nhả nói mấy câu – “Thỉnh an Thái Hậu nương nương!”, “Thần khấu thỉnh Thái Hậu nương nương đi nghỉ sớm”, “Thần khấu thỉnh Thái Hậu nương nương uống nhiều nước ấm”.

“Ô, vì sao Quốc Cữu cứ bảo ta uống nước ấm thế? Hôm nay khí trời oi bức, ta cảm thấy uống nước ô mai ướp lạnh sáng khoái hơn.” Tề Đan Yên cầm một bát chè tổ yến, khó hiểu hỏi Tử Ngư.

Tử Ngư trợn mắt một cái, tỏ vẻ mình cũng không hiểu.

Xe ngựa đi rất ổn định yên bình, Hạng Tuế Chiêm lệnh cho Tử Ngư thay cho Tề Đan Yên một bộ váy áo màu xanh bình thường, chải búi tóc tròn bình thường, chỉ cài một chiếc trâm gỗ, ban đêm lạng lẽ chuồn từ phủ đệ dừng chân tới một nhà dân cách đó không xa, trong nhà chỉ có một bà lão mù. Hạng Tuế Chiêm nói với bà lão: “Bà lão à, ta và phu nhân đi ngang qua nơi đây, phu nhân cảm thấy không khỏe, muốn mượn chỗ của ngài nghỉ ngơi một lát, mời đại phu tới xem bệnh, không biết có tiện hay không?”

Tề Đan Yên nghe đến từ “phu nhân”, trái tim như nảy lên một cái.

Bà lão mù vô cùng lương thiện, không chỉ đồng ý mà còn run rẩy muốn đi rót trà nóng cho hai vị đi xa tha hương. Hạng Tuế Chiêm chủ động nhận lấy ấm trà, rót vài chén. Tề Đan Yên nhìn bóng người cao lớn dưới ánh nến mờ nhạt, đáy lòng ấm áp. Đại phu bắt mạch xong chấp tay nói với Hạng Tuế Chiêm: “Chúc mừng, chúc mừng, phu nhân có thai rồi! Theo mạch tượng thì đã hơn hai tháng, thai vô cùng ổn định! Ta mở một phương thuốc an thai, cứ theo đó mà uống là được.”

Hạng Tuế Chiêm nắm chặt tay Tề Đan Yên, cho đại phu và bà lão mù mỗi người một thỏi bạc rồi lại đỡ nàng lên xe ngựa.

“Chàng nói xem ~ sau này phải đặt tên gì cho đứa bé mới tỏ vẻ cha mẹ bé là người rất có văn hóa?” Trong xe ngựa, Tề Đan Yên lại bắt đầu bở não, đang mưu tính tương lai, không biết rằng đứa bé này có thể thuận lợi chào đời hay không còn là một vấn đề. “Theo ta thấy nên tra cứu trong sách, tìm một chữ khó nhất...”

Hạng Tuế Chiêm mang vẻ mặt cứng nhắc, “... Hạng Thoán Thoán?”

“Ý kiến này rất tốt!” Tề Đan Yên vui vẻ vỗ tay.

Trở lại phủ, Tề Đan Yên lén lén lút lút chui qua rừng trúc nhỏ, chui vào phòng mình, Tử Ngư đã chờ ở trong, thấy nàng về vội vàng hỏi kết quả chẩn đoán của đại phu, nghe nói thật sự là có thai, Tử Ngư thâm nghĩ, ừm, tương lai ta đến tuổi được xuất cung, có thể mở y quán, coi như tự lực cánh sinh.

Hạng Tuế Chiêm đứng cách một con đường nhỏ nhìn theo Tề Đan Yên vào phòng, đứng thêm một lát nữa mới xoay người. Bỗng dừng, hần dừng bước, thấy tiền Quốc Cữu Trương Truyền Cát đang đứng ở chỗ cửa tròn, vẻ mặt có vẻ khiếp sợ, nghi hoặc và phẫn nộ, gương mặt vốn có vài phần tuấn tú cũng méo mó theo. Hần ta vươn tay, ngón trở chỉ thẳng vào Hạng Tuế Chiêm, rồi lại không dám lớn tiếng.

“Quốc Cữu gia có nhã hứng.” Sắc mặt Hạng Tuế Chiêm vẫn như thường, chậm rãi ung dung đi tới trước mặt Trương Truyền Cát, giả vờ bắt chuyện một tiếng rồi định đi ra ngoài.

“Hạng Tuế Chiêm, người đứng lại!” Trương Truyền Cát thẹn quá hóa giận, bỏ qua lễ nghĩa và khôn khéo chốn quan trường, gọi thẳng tên cúng cơm, tiến lên một bước chặn đường Hạng Tuế Chiêm, “Vừa rồi ta thấy người lén lút đỡ một nữ tử vào biệt viện của Thái Hậu, giờ còn đứng ngoài ngóng nhìn rất lâu không đi. Người thật to gan! Ngoại thân tư thông với cung nữ, người muốn bị đày đi đâu? Quỳnh Châu ở phía nam hay Lôi Tích ở phía tây?”

“Cho dù ta tư thông với Thái Hậu thì cũng liên quan gì tới tiền Quốc Cữu?”

Hạng Tuế Chiêm vốn đã muốn giết chết Trương Truyền Cát, thứ nhất vì sự tồn tại của Trương Truyền Cát uy hiếp tới hoàng quyền của Kính Hiên, vốn nên trở thành mục tiêu tiếp theo bị tiêu diệt sau Cung Thân Vương; thứ hai, “đi nghỉ sớm” và “uống nhiều nước ấm” trong mười mấy ngày nay đã mài mòn hết lòng kiên nhẫn của Hạng Tuế Chiêm, ngược lại sinh ra rất nhiều ghen tuông.

“Người... người... người miệng đầy lời nói xấu xa, dám vũ nhục Thái Hậu nương nương!” Trương Truyền Cát thật sự sắp bị Hạng Tuế Chiêm dọa tè ra quần, trước đó từng nghe nói Uy Viễn Tướng Quân này thừa kế sự tác phong tàn bạo, vô nhân đạo của nhà họ Hạng, khi tác chiến dung túng thuộc hạ đánh giết cướp bóc, làm cho ai ai cũng muốn làm thuộc hạ của hắn. Không ngờ hôm nay thật sự được mở rộng tầm mắt, Hạng Tuế Chiêm không chỉ không quý xuống đất xin tha, mà còn ngang nhiên không biết xấu hổ nói ra lời này!

Hạng Tuế Chiêm rút kiếm bên hông, dưới ánh trăng chỉ thấy ánh sáng bạc lóe lên, bóng kiếm lạnh lẽo chiếu vào mặt Trương Truyền Cát. Từ trước đến nay, tình yêu oanh oanh liệt liệt không phải ngoại tình thì cũng là trộm tình, con đường tư thông luôn tràn ngập gian nan hiểm trở, khi cần thiết là phải giết một, hai kẻ vướng bận và biết chuyện, nếu không Võ Đại Lang làm sao mà chết?

Hạng Tuế Chiêm giết địch vô số trên sa trường, giết một người thuận tay chẳng khác gì đầu bếp thái thịt bò, đáng thương cho Trương Truyền Cát, ngay cả hô cứu mạng cũng không kịp đã bị kiếm của Hạng Tuế Chiêm vẽ một đường trên cổ, máu phun ra phì phì như suối sô-cô-la, chết không nhắm mắt. Kiếm của Hạng Tuế Chiêm không dính một giọt máu, múa vài cái trên không trung vẽ ra vài đường kiếm, làm tan đi hơi máu rồi thu lại ngang hông.

“Người đâu!” Hạng Tuế Chiêm trầm giọng hô.

Rất nhiều quan binh dân tụ tập quanh biệt viện, nhưng chưa ai dám bước qua cửa trong.

“Tội thần Trương Truyền Cát nửa đêm xâm nhập biệt viện của Thái Hậu, ý đồ bất chính, quấy nhiễu Thái Hậu, ta phụng mệnh xử chém ngay tại chỗ.”

Đám quan binh nghĩ tới dáng vẻ ân cần của Trương Truyền Cát trên đường đi, cảm thấy hắn ta làm như thế cũng là đoán trước được, Thái Hậu tuy còn trẻ đã thủ tiết nhưng không thể để nam nhân ngang nhiên xâm sớ được.

Hạng Tuế Chiêm đạp một cái lên xác của Trương Truyền Cát, thấy hắn ta đã chết hắn mới sai người nâng thi thể đi, thuận tiện rửa sạch hiện trường hung án.

Mọi người ì ạch khiêng thi thể đi, Hạng Tuế Chiêm bước nhanh tới trước cửa phòng ngủ của Tề Đan Yên, quỳ xuống bẩm báo: “Thưa Thái Hậu, thần Hạng Tuế Chiêm đã tử hình tội thần Trương Truyền Cát. Thần hộ vệ không chu đáo, khiến Thái Hậu hoảng sợ, quỳ xin Thái Hậu giáng tội.”

Tề Đan Yên ở trong phòng nghe mà không hiểu ra sao, Tử Ngư chớp chớp mắt với nàng, nàng vô thức đáp lại: “Không sao, người lui đi.”

“Thần khấu tạ Thái Hậu khoan dung độ lượng, thần xin cáo lui.”

Trương Truyền Cát chết mất mở trường trường bị người ta khiêng đi, nếu bộ não của hắn ta còn hoạt động thì trong đó nhất định là – Con mọt nó! Diễn xuất kia là định đi tranh giải Oscar hay sao?

Tin tức tiền Quốc Cữu Trương Truyền Cát vì quấy nhiễu Thái Hậu mà bị giết thoáng chốc đã truyền ra, lên đầu đề câu chuyện của Đại Kiền. Chính thể và mấy tiểu thiếp trong nhà hắn ta sợ đến tái mặt, cường X Thái Hậu không thành, đây là cái khái niệm gì? Rõ ràng là muốn làm cha già của Hoàng Đế mà, tưởng bản thân là Lã Bất Vi hay sao?

Tề Đan Yên vừa đi, Kính Hiên đang lo không ai chơi đùa với mình, nay nghe nói Trương Truyền Cát lại dám cưỡng X Thái Hậu, mặt rộng giận dữ, nói với thái giám Tiểu Ca Tử mới tới: “Hạng Tướng Quân còn chưa kịp ra tay kia kìa, Trương Truyền Cát đã không chịu nổi, hắn ta tưởng mình là ai cơ chứ?”

Tiểu Ca Tử hoàn toàn không ngờ Kính Hiên sẽ nói ra lời nói kinh người như thế, vội vàng bịt tai giả làm người điếc. Cũng chính khi đó, Tiểu Ca Tử cảm thấy thật ra tiểu Hoàng Đế không phải kẻ tầm thường.

Xuất phát một tháng rưỡi, xe ngựa của Thái Hậu đến cung Linh Hoa. Cung Linh Hoa xây dựng giữa sườn núi Tiên Đài của Đồng Xuyên, suốt ngày mây mù vờn quanh, tựa như tiên cảnh. Tề Đan Yên ở lại đó, Hạng Tuế Chiêm tiếp tục đi về phương bắc.

Những ngày kế tiếp, Tề Đan Yên làm ổ trong điện Lăng Tiêu, cửa lớn không ra cửa nhỏ không bước, bụng dần dần nổi lên, không tiện gặp cung nữ, thái giám phục vụ và thị vệ tuần tra ngoài điện. Tử Ngư chuẩn bị cho nàng váy dài kiểu quây ngực, vừa mát mẻ thoát mồ hôi, vừa che được bụng.

Các quan viên ở Thịnh kinh nghe nói Thái Hậu tới cung Linh Hoa đã biến thành trạch nữ đều vô cùng khen ngợi, có người còn viết vài bài văn ca tụng công đức của Thái Hậu, nói nàng vì rèn luyện tiểu Hoàng Đế mà tự giác rời khỏi triều đình, đi nghỉ hè cũng an phận thủ thường, vừa không chỉ điểm chính sự vừa không kết giao người không nên kết giao.

An phận thủ thường?

Hạng Tuế Chiêm mỗi tháng đều cười Hắc Tuấn tới chân núi Tiên Đài, nửa đêm vượt qua tầng tầng thị vệ, dễ dàng chui vào điện Lăng Tiêu. Lúc này, Tử Ngư sẽ vô cùng tự giác rời khỏi điện, để tránh nghe được tiếng động gì đó không nên nghe thấy.

Tề Đan Yên vác cái bụng to như quả bóng, tính tình nóng nảy hơn trước đây gấp nhiều lần, hơn nữa ngày càng có xu hướng cố tính gây sự. Cầm cái yếm nhỏ trong tay, đường kim không ngừng, thị lực càng ngày càng kém, miệng còn lải nhải, “Hạng Tuế Chiêm, bụng của ta càng ngày càng lớn, ngay cả cắt móng chân cũng không xong, đều tại chàng.”

“Nói cứ như từ trước đến nay nàng đều tự cắt móng chân ấy.” Hạng Tuế Chiêm ngồi đối diện Tề Đan Yên, cầm chiếc kéo nhỏ trong tay, đôi chân nhỏ của nàng thì gác lên đầu gối hắn. Chân nàng đã hơi sưng phù mà vẫn cong lên phối hợp với động tác cắt móng của hắn. Hắn nhẹ nhàng cầm chân nàng, chậm rãi sửa móng chân cho nàng từng chút một, thỉnh thoảng còn dùng ngón út gãi lòng bàn chân nàng một cái khiến nàng cười lên ha hả, đập hắn.

Bỗng nhiên, Tề Đan Yên neho mắt rồi thở phào một hơi, xoa xoa bụng mách tội: “Đứa bé lại đá ta! Tối hôm qua đá ta tỉnh dậy vài lần đấy.”

Hạng Tuế Chiêm không hay cười, lúc này trên mặt lại xuất hiện nụ cười khê, càng thêm tuần tú, “Con cái Hạng gia đều bắt đầu luyện võ từ trong bụng mẹ.”

“À, nếu là con gái thì không được cho con bé luyện võ, đánh đánh giết giết sợ là không ai thềm lấy. Còn con trai à, rèn luyện thân thể cũng được, nhưng chủ yếu vẫn phải học văn hóa, tham gia khoa cử kiếm công danh đi.”

“Nếu con có một nửa giống nàng thì kiếm công danh rất khó.”

“Chẳng phải còn một nửa giống chàng à?”

“Trình độ quá chênh lệch, một nửa của ta cũng không bù lại được.”

“To gan!” Thái Hậu nương nương nổi bão, vút cái yếm xuống đâm vài cái lên vai Hạng Tuế Chiêm, lần nào cũng như đâm vào đá, cuối cùng thành ra đau tay mình.

Hạng Tuế Chiêm xoa bàn tay nàng, “Thần biết tội.”

“Không sinh nữa, không sinh nữa ~” Tề thần thú được đằng chân nâng đằng đầu, chỉ vào bụng nói: “Con chờ ba năm nữa hẳn ra.”

“Nàng định sinh Na Tra cho ta đấy à?”

Tề Đan Yên trợn mắt, “Sinh cái búa sắt.”

Hai người kia xem ra đã quên ông xã chính quy của Tề Đan Yên là ai, Đôn Hiếu Đế chôn trong hoàng lăng có lẽ đã tức giận đến xì khói – Ai bảo người kéo Hoàng Hậu chôn cùng làm chi, cho nên con thần thú này vớ bở.

Nói đến cũng thấy gia phong nhà Hạng Tuế Chiêm thật sự khác thường, nếu chuyện hắn hàng tháng tới cung Linh Hoa gặp Thái Hậu bị những người khác ngoài Tử Ngư biết, cách làm của hắn rất trực tiếp, thô bạo, đó chính là – giết. Cũng may trời xanh có đức, cho đến ngày Thái Hậu lâm bồn cũng không ai phát hiện Hạng Tuế Chiêm hoạt động bí mật.

Biết Tử Ngư nhất định không lo liệu hết được nên Hạng Tuế Chiêm đã tìm vài bác gái có kinh nghiệm đỡ đẻ hoặc từng sinh sản từ trước, ví dụ như mẹ của Hạng Thanh Phong, tỷ tỷ của Hạng Siêu Thắng, bà xã của Hạng Nhất Lô gì đấy, cải trang thành cung nữ trà trộn vào điện Lăng Tiêu. Đây là chỗ lợi hại khi nhà họ Hạng dùng người không khách quan, đều là châu chấu trên cùng một sợi dây, một khi tru di cử tộc thì mọi người cùng chết, ai dám kể chuyện Hạng Tuế Chiêm và Thái Hậu tạo ra một đứa bé ra ngoài?

16. Chương 16

Chương 16: Thần thú bay lượn

Ngày Tề Đan Yên lâm bồn vô cùng nguy hiểm. Điện Lăng Tiêu đã được giải tán, tiếng kêu thảm của Tề Đan Yên không dứt bên tai, bởi vì thần thú ăn quá bạo mạng nên thai nhi quá lớn, đau một ngày một đêm còn không thò đầu ra được. Hạng Tuế Chiêm chờ ngoài cửa, nghe tiếng Tề Đan Yên khóc hô trực tiếp phá cửa xông vào, để tay mình bị móng vuốt thần thú cào cho máu me đầm đìa, nhìn thần thú đau đến khóc lóc điên cuồng còn không sinh được, Tướng Quân đại nhân của chúng ta cũng đỏ hoe mắt, trong mắt đầy tơ máu. Mỗi một lần nâng dùng sức hắt đều nín thở chờ đợi, mỗi một lần nâng ngất đi hẳn là người đầu tiên ấn nhân trung nâng, chờ nâng tỉnh lại hẳn ôm chặt nâng vào lòng, tàn khóc nói với mấy người phụ nữ giúp đỡ để, “Trong trường hợp bất đắc dĩ, bỏ con, giữ mẹ!”

Thần thú sợ chết nghe vậy cũng yếu ớt gật đầu phụ họa: “Đúng, đúng... Bỏ cha, giữ ta, giữ ta!”

Mấy người phụ nữ giúp đỡ từ khi nghe về gian tình giữa Tướng Quân và Thái Hậu đã khiếp sợ như đội tuyển bóng đá quốc gia đoạt được cúp thế giới, giờ nhìn Tướng Quân và Thái Hậu tình cảm thế này, không hề giống trai lơ và nữ vương, đều không nhận được lau hai hàng nước mắt —

Lần đầu tiên trong đời nghe nói khi sinh con có thể bỏ cha giữ mẹ đấy...

Cuối cùng, một bé trai nặng tới bốn cân chào đời vào bốn giờ sáng ngày hôm sau, Tề Đan Yên hôn mê bất tỉnh trong tình trạng kiệt sức, cũng may không xuất huyết nhiều sau sinh. Mẹ của Hạng Thanh Phong và mấy người giúp đỡ để cảm động nói, mẹ tròn con vuông, đây là kỳ tích trong kỳ tích.

Phụ nữ cổ đại sinh con là đi dạo qua quỷ môn quan một vòng, Hạng Tuế Chiêm tận mắt thấy nỗi khổ của Tề Đan Yên khi sinh con, trong khi nâng mẹ man vẫn luôn canh giữ bên giường, nắm lấy bàn tay tái nhợt lại hơi ướt mồ hôi của nâng. Tờ mặt chỉ kia, bất kể thế nào hẳn cũng không cho phép nó lại nhìn thấy ánh mặt trời, một nửa khác rốt cuộc ở chỗ ai? Ánh mắt Hạng Tuế Chiêm lóe lên tia sáng lạnh, trước khi tiểu Hoàng Đế tự mình chấp chính, hẳn nhất định phải diệt trừ người cầm trong tay một nửa tấm mặt chỉ đó.

Bốn tháng sau, Hạng Tuế Chiêm đang phòng thủ phương bắc xin nghỉ, trở về phủ Tướng Quân một chuyến, mang về một đứa bé đang khóc than đòi thực phẩm và hai vú em, nói với người ta đây là đứa bé mồ côi nhặt được ở biên cảnh, nhận làm con nuôi, sau này làm đệ đệ của Hạng Vũ, đặt tên là Hạng Chúc Quý.

Chứ, bay lượn; Quý, một thần thú khác trong Sơn Hải Kinh, gần giống rồng.

Được rồi, thần thú bay lượn quả thật khá hơn thần thú nhóm lửa nấu cơm một chút. Có điều, Thái Hậu nương nương tự nhận đọc rất nhiều sách, thật ra chỉ đọc mỗi quyển “Sơn Hải Kinh” phải không?

Nương (nia) nương (nia) ~ Chim to sợ sóng gió.

* Chơi chữ, nương nương trong Thái Hậu nương nương đọc là /niáng · niang/, còn /nia/ ở đây nghĩa là nương, 1 cách gọi mẹ của nông thôn TQ.

Tề thần thú ở cung Linh Hoa liền ba năm, khi trở về như cách mấy đời. Thịnh kinh cuối hè phồn hoa hơn nhiều so với khi nâng đi, trên cây trái đầy nụ hoa xích luyến sắp nở, từng bông một trắng hàng như đèn lồng tiểu cung nữ đốt mỗi đêm.

Xe ngựa chậm rãi đi qua cửa Vĩnh Ninh, trên khoảng sân rộng trước điện, văn võ bá quan quỳ nghênh đón. Gái một con Tề Đan Yên lại thường được mây mưa tắm bổ có vẻ béo tốt hơn trước kia nhiều, trong bộ váy lụa Hàng Châu đỏ thắm thêu hoa mẫu đơn, áo khác viền vàng thêu chim công, đầu đội mũ phượng, cài một chiếc trâm phượng vàng, càng có vẻ ung dung quý giá vô cùng.

Một bóng người màu vàng hoàng kim cao gầy đứng phía trước đủ loại quan viên khiến Tề Đan Yên giật cả mình. Mấy năm không gặp, Kính Hiên đã cao lớn hơn nhiều thế này, đứa bé trước kia chỉ cao đến vai nâng nay như ẩn nhằm thuốc kích thích tăng trưởng, vùn vụt tăng cao hơn nâng nửa cái đầu, gương mặt trẻ con béo mồm mồm biến thành cằm cái dùi như nhân vật nam trong tranh biếm họa, đôi mắt cũng mất đi không ít vẻ non nớt, thâm sâu hơn nhiều, cười rộ lên còn có chút yêu nghiệt. Cũng đúng, năm nay Kính Hiên cả tuổi mụ đã mười bốn tuổi, trước khi tự mình chấp chính hẳn phải đại hôn, cưới Hạng Vũ mà Trương Hoàng Hậu đã chỉ hôn sẵn.

“Mẫu hậu đi là đi liền ba năm, để lại một mình trẫm ở trong cung chịu khổ chịu tội, không có ai chơi cùng!” Kính Hiên vừa nhìn thấy Tề Đan Yên lập tức bước lên, cúi chào một cái là lại bắt đầu không biết giữ mồm giữ miệng gì, “Hôm nay mẫu hậu đã trở về, đến lượt trẫm đi cung Linh Hoa chơi ba năm! Hay là ngày mai trẫm xuất phát luôn đi!”

Các quan lại vội vàng quỳ xuống, hô to Hoàng Thượng suy nghĩ!

Mọi người vây quanh Tề Đan Yên trở về cung Từ Ninh, Cẩm Tú và Tiểu Đông Tử bị bỏ lại trong cung, khóc một lúc xong bắt đầu buôn chuyện với nàng, cái gì mà Chiêu Thái Phi lại cướp gấm Tứ Xuyên của Hi Thái Tàn; con chó Bắc Kinh của Duệ Thái Tàn cưỡng X con mèo Ba Tư mà Đức Thái Phi nuôi, kết quả là kẹt ở trong không rút ra được; Triệu Đại Học Sĩ thường xuyên khen cháu gái mình đẹp như thiên tiên, tài năng nhất Thịnh kinh, phỏng chừng muốn để cháu gái vào cung làm vợ bé cho Hoàng Đế; tin tức bùng phát nhất là tiểu Hoàng Đế Kính Hiên đã khai trai, một năm sau khi Thái Hậu tới cung Linh Hoa đã có cô cô trong cung dạy hán chuyện không thể miêu tả, còn chọn ra tám nữ quan tư tẩm tướng mạo đoan chính để hán lâm hạnh. Tề Đan Yên vắn hai tay thâm nghĩ, ôi, ta đã bảo sao tự nhiên lớn lên như thành người khác thế kia, thì ra đã thành người đàn ông chân chính thật.

Nghe Tiểu Đông Tử nói, nam tử nhà phú quý ở Đại Kiền khoảng mười bốn, mười lăm tuổi trong nhà sẽ có nha hoàn thông phòng khai trai. Bỗng nhiên, Tề Đan Yên liên tưởng tới một vấn đề vô cùng nghiêm trọng – khi Hạng Tuế Chiêm thông đồng với nàng đã đến tuổi thành cha thành chú, trước đây hẳn có... Lúc Tề Đan Yên đang trôi vào cõi thần tiên thì Kính Hiên vất chân lên cổ chạy tới, kéo nàng khóc rống chảy nước mắt ròng ròng, nói hôm nay mình bị đại thần này khuyên can, mắng thành đồ gỗ; ngày mai lại phải làm người hòa giải giữa hai phái đại thần không có cùng ý kiến; buổi tối rõ ràng không muốn lâm hạnh tư tẩm thì lại bị đám nữ nhân đó hoài nghi công năng X có vấn đề; đôi lúc thật sự muốn chui qua đường hầm bí mật hẳn thật sự tìm được khi gây họa cho bao nhiêu con chuột, xuất cung tìm nàng chơi.

“Đường hầm bí mật?” Tề Đan Yên chớp mắt mấy cái, hỏi một cách rất có tâm cơ: “Ở đâu?”

“Đã là đường hầm bí mật đương nhiên chỉ có một mình ta được biết, ha ha ha ha!!!” Kính Hiên chống nạnh cười to một cách rất đáng khinh, khoe khoang một lúc như một con cáo biết vẩy đuôi.

Tề Đan Yên trở về mấy tháng, Kính Hiên muốn tổ chức sinh nhật lần thứ hai mươi sáu cho nàng. Hạng Tuế Chiêm không biết có phải cố ý hay không mà vừa hay lúc đó trở về từ biên cảnh phía bắc, mặc một bộ nhung trang, áo choàng gấm khảm lông cáo đỏ tươi uy vũ pháp phối phía sau, trên mặt có thêm vài phần phong sương những vẫn không bớt vẻ đẹp trai, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị càng thêm dọa người, chỉ khi nhìn về phía bóng người mờ mờ phía sau rèm che mới ấm áp hơn một chút.

Ngày sinh nhật theo thường lệ là phải mở tiệc chiêu đãi quần thần, các quan gặp được Hạng Tuế Chiêm khó tránh khỏi lại nhắc tới vấn đề cá nhân của hắn, dù sao hiện nay hắn đã ba mươi tư tuổi rồi, ngoại trừ dân chúng nghèo khổ bởi thân thể có chỗ thiếu hụt mà không tìm được bà xã, ở Đại Kiền hắn được coi là trai ế siêu cấp.

“Năm nay Tướng Quân tuổi không còn nhỏ, đã có ý trung nhân chưa?”, “Ta biết một bà mối rất mát tay, ít nhất ba trăm vụ hôn nhân qua tay bà ta, có cần ta giới thiệu cho Tướng Quân không?”, “Có phải Tướng Quân sợ mình lại phải phòng thủ biên cảnh lần nữa, vắng vẻ kiêu thê nên mới không muốn thành thân không? Hoàng Thượng, Thái Hậu coi trọng Tướng Quân như vậy, cầu xin ân chỉ để ở lại Thịnh kinh cũng được mà.”, “Bất hiếu có ba, vô hậu lớn nhất. Hạng Tướng Quân là rường cột nước nhà, phải đời đời bảo vệ Đại Kiền ta mới đúng.”...

Chó độc thân lớn tuổi từ trước đến nay là kẻ địch của toàn dân, từ cổ đến kim đều như nhau. Hừ, đám người địa cầu ngu xuẩn này, tiểu nghiệt chủng Hạng Chú Quỳnh của Hạng Tướng Quân người ta với Thái Hậu năm nay đã hơn hai tuổi rồi, còn rất lạnh lợi đấy, ha ha ha

Có điều, các quan liên tiếp bức hôn, có nghĩ tới cảm nhận của Thái Hậu chúng ta hay không?

Tề Đan Y mặc một bộ y phục long trọng nghe một lát, trong lòng chưa loét, cuối cùng mở miệng một cách vô cùng bụng dạ hẹp hòi: “Tôn Ngộ Không bị đè năm trăm năm mới bắt đầu đi lấy kinh, Bạch Nương Tử tu luyện một nghìn năm mới xuống núi gả cho Hứa Tiên, Hạng Tướng Quân mới hơn ba mươi, cưới vợ vẫn còn sớm.”

Nói cứ như Hạng Tuế Chiêm có thể sống mấy trăm, mấy nghìn năm tuổi như yêu tinh vậy.

“Thái Hậu nói phải.” Hạng Tuế Chiêm đứng dậy chấp tay, “Trong lòng thần không có chuyện gì khác, chỉ mong tận trung cho Ngô Hoàng, cho Thái Hậu, xưa nay trung hiếu không thể song toàn, thần nguyện hết lòng bảo vệ Hoàng Thượng, Thái Hậu.”

Các quan lại cảm thấy buồn nôn, thật ra bọn họ đều cảm thấy Hạng Tuế Chiêm có điều gì khó nói mới không kết hôn, đang ngả theo khuynh hướng – đừng nhìn hấn bề ngoài thần võ, nói không chừng vì không thể làm chuyện không thể miêu tả ấy mà, ha ha ha

Đương nhiên, cũng có một số người thì khuynh hướng – hay là Hạng Tướng quân không thích phụ nữ?

“Ái khanh chẳng phải có con trai rồi sao?” Kính Hiên cầm chân gà nướng trong tay đang nhét vào miệng, môi dính dầu béo ngậy, “Trẫm nghe nói ái khanh nhặt một đứa bé bị vứt bỏ về nhà nuôi, coi như con trai ruột, ngay cả Hạng lão phu nhân cũng nói đứa bé kia càng lớn càng giống Tướng Quân lúc còn nhỏ. Aizz, trẫm nuôi vài con chó con mèo rồi mà không thấy con nào lớn lên giống trẫm.”

Các quan hô to – “Ngô Hoàng mặt rồng, sao có thể so với chó mèo!”

“Ha ha ha...” Kính Hiên lúng túng nói, “Con nuôi của Tướng Quân tên là gì?”

Đang lúc không nên ra mặt, Tề Đan Yên nhớ con nóng ruột, cộng thêm cảm thấy tên mình đặt đặc biệt uy vũ, không nhịn được nhanh mồm nhanh miệng trả lời: “Hạng Chử Quy!”

Kính Hiên cười tủm tỉm nhìn Tề Đan Yên, “Trí nhớ của mẫu hậu thật là tốt.”

Hạng Tuế Chiêm thấp giọng khụ một tiếng, ý bảo Tề Đan Yên đừng nói nhiều.

“Khi Hạng ái khanh bảo vệ quốc gia còn làm việc thiện nhận đứa bé bị bỏ rơi làm con nuôi, nhân vật gây cảm động nhất Đại Kiền năm nay chính là người!” Kính Hiên vút xương gà xuống, hưng phấn tuyên bố, “Trung Thư Lệnh, người chịu trách nhiệm viết bài tuyên truyền cho Hạng ái khanh, phải miêu tả kỹ càng sự tích của hấn, tốt nhất có thể khiến người nghe nghe xong sẽ không nhịn được chảy nước mắt cảm động.”

“Thánh thượng anh minh!” Trung Thư Lệnh cực kỳ khó chịu tiếp nhận nhiệm vụ này.

Kính Hiên kiến nghị: “Hạng ái khanh rảnh rồi thì dẫn con trai tới chỗ trẫm chơi, trẫm có nhiều ưu điểm sáng ngời ngời thế này thẳng thóc có thể học theo một ít, đối với tương lai chỉ có trăm lợi mà không có một hại.”

Học người? Cho xin đi.

Hạng Tuế Chiêm đứng dậy từ chối: “Hoàng Thượng bận rộn trăm việc, con trai thần không hiểu chuyện đời, chỉ sợ mất lễ nghi trước mặt Hoàng Thượng.”

Tề Đan Yên vừa nghe Hoàng Thượng bảo Hạng Tuế Chiêm dẫn con trai vào cung, trong lòng rất mong đợi, vội vàng nói: “Hạng ái khanh suy nghĩ rất chu đáo. Có điều ai gia và tiên hoàng chưa từng có con nối dòng, rất thích trẻ con, cứ làm như Hoàng Thượng nói đi, có thời gian rảnh thì dẫn Hạng Vũ và Chử Quy vào cung chơi một chút.”

Hạng Vũ... Kính Hiên nghe cái tên này có chút đỏ mặt mắt tự nhiên, quay đầu sang chỗ khác. Sau khi hấn được cô cô trong cung dạy việc không thể miêu tả rồi luôn luôn bị nữ quan tư tẩm lớn hơn mình năm, sáu tuổi luân phiên cưỡng X, dụ X, nay đã hiểu chuyện người lớn, nghĩ tới ngày đại hôn mình sẽ phải dụ X Hạng Vũ nhỏ hơn mình ba tuổi, trong lòng tràn ngập thông cảm với nàng.

Hạng Tuế Chiêm không ngẩng đầu, chỉ chấp tay nói: “Thái Hậu nương nương thiện tâm yêu mến, thần sẽ chọn ngày tốt dẫn Tiểu Vũ và Chử Quy tới bái kiến Thái Hậu, Hoàng Thượng.”

17. Chương 17

Chương 17: Mưa gió sắp tới

Kể cũng kỳ, Hạng Tuế Chiêm thật sự chọn một ngày đẹp trời dẫn Hạng Vũ và Chử Quỷ tiến cung diện thánh. Hạng Vũ đã mười tuổi, Vệ Tử Phu người ta mười tuổi đã biết hẹn hò với Lưu Triệt trong WC, lăn lộn lên làm Hoàng Hậu. Hạng Vũ thì ngược lại, thừa kế bản mặt không cảm xúc của thúc thúc Hạng Tuế Chiêm của nàng, tuy tuổi còn nhỏ đã có tố chất mỹ nhân, nhưng trên mặt không có nổi một nụ cười. Dập đầu một cái rồi lẳng lặng ngồi bên nhìn Tề Đan Yên ôm Chử Quỷ không buông tay như ôm bảo bối.

Thần thú nhỏ biết bay là một bé trai rất xinh xắn, được vú em và nha hoàn trong phủ Tướng Quân nuôi cho béo trắng béo tròn, trời sinh phúc tướng. Thằng bé còn nhỏ, rất ngốc, còn chưa biết người ôm nó hôn tới tấp là mẹ ruột của nó, chỉ biết ôm một quả phật thủ thật to chơi một mình.

Hạng Vũ lớn lên bên cạnh Hạng Tuế Chiêm, vốn đã bình tĩnh trưởng thành hơn bạn cùng lứa, nàng đã sớm đoán ra thần thú nhỏ là con của ai, nhưng còn chưa biết mẹ ruột của thằng bé là người nào. Hôm nay nhìn thấy Thái Hậu, nàng có một suy đoán đáng sợ, tâm trạng vô cùng phức tạp, vì vậy càng có vẻ không cảm xúc.

Kính Hiên dùng ánh mắt soi mói nhìn Hạng Vũ, nàng dám dập đầu xong rồi không để ý tới hần nữa, điều này làm cho lòng tự trọng của hần bị đả kích rất lớn, vì vậy hóa ra loại tâm lý tổng giám đốc bá đạo nhất định phải chinh phục cô bé lọ lem không ngó ngang gì đến mình.

Tề Đan Yên muốn ôm Chử Quỷ tới Ngự Hoa Viên chơi, Hạng Tuế Chiêm đi theo làm bạn. Trong điện chỉ còn Kính Hiên và Hạng Vũ, giống một đôi nam nữ xem mắt bị bà mối mượn cớ bỏ đi, mắt to trừng mắt nhỏ, có vẻ không thể nào bắn điện cho nhau được.

Hạng Vũ đứng lên: “Nếu Hoàng Thượng không còn chuyện gì khác, thần nữ cũng tới Ngự Hoa Viên làm bạn với Thái Hậu, chăm sóc đệ đệ.”

“Đệ đệ của người không thiếu người chăm sóc.” Kính Hiên ngoáy mũi xong lại cầm lấy bánh sữa củ ấu, làm cho Hạng Vũ khinh bỉ. Hần chậm rì rì ném bánh ngọt vào miệng, giương mắt nhìn Hạng Vũ như lưu manh, ánh mắt trở nên thâm sâu hơn bình thường nhiều, nói, “Cha ruột nó dẫn nó đi chơi rồi, một đứa con ghê như người đi theo làm chi, không sợ thừa thãi à?”

Hạng Vũ biến sắc, lập tức quỳ xuống: “Thần nữ liều chết bầm báo, đệ đệ Quỷ Nhi không phải con ruột của thúc thúc, cha mẹ ruột của thằng bé không biết là ai.”

“À, ý của trẫm là, Hạng ái khanh coi nó như con ruột, sẽ không để nó gặp chuyện không may. Hơn nữa chẳng phải còn có mẫu hậu hay sao?” Kính Hiên ung dung nói, đi tới đỡ cánh tay nàng để nàng đứng lên, cảm thấy rất rõ ràng nha đầu này ghét bỏ tránh tay hần. Hần cười một cái, “Hạng ái khanh nhớ mong mẫu hậu không phải một ngày hai ngày, khó khăn lắm mới có thể giới của hai người, người chen vào làm gì?”

Hạng Vũ nghe vậy lại quỳ xuống, “Hoàng Thượng, thúc thúc đối với Thái Hậu nương nương tuyệt đối không có lòng không thần phục, hoàn toàn xuất phát từ lòng trung thành với Hoàng Thượng và Thái Hậu mà thôi.”

Kính Hiên thấy thế lại bảo nàng bình thân, nàng vừa đứng lên hần lại nói: “Hạng ái khanh rốt cuộc là trung với Thái Hậu hay trung với trẫm còn phải bàn bạc kỹ hơn.”

Hạng Vũ nặng nề quỳ xuống, đầu gối chạm vào sàn nhà “bịch” một tiếng, nàng lớn tiếng nói mang theo vài phần phẫn uất: “Hoàng Thượng minh giám! Lòng trung thành của thúc thúc đối với triều đình có trời xanh chứng giám, diệt Cung Thân Vương, trừ tiền Quốc Cữu, đánh lui Khuyển Nhung, dẹp yên dịch bệnh, thúc thúc cúc cung tận tụy vì Hoàng Thượng, Hoàng Thượng minh giám!”

Kính Hiên thấy nàng quỳ vài lần liên tục, trong lòng vô cùng sáng khoái, cười hì hì vài tiếng, vỗ mông bỏ đi. Còn lại một mình Hạng Vũ ở trong điện, trong lòng run sợ, người người đều nói đầu tiểu Hoàng Đế có đạn, nhưng hôm nay mới thấy rõ ràng Hoàng Thượng rất sắc sảo, hiểu rõ tất cả, giống như tấm ngấm tấm ngấm mà đâm chết voi. Những lời Hoàng Thượng vừa nói rốt cuộc có mấy phần thật mấy phần đùa, nàng

còn nhỏ, không nhận biết hết được, nghĩ tới mình sẽ phải gả cho hắc nàng lại cảm thấy vạn lần không tình nguyện.

Lại nói tới trong Ngự Hoa Viên, Chử Quỳnh chấp chững chạy khắp nơi, bắt bướm hái hoa, Tề Đan Yên cười ha hả chạy theo thằng bé, đùa một vòng, hai người thở hổn hển, mồ hôi đầm đìa.

Hạng Tuế Chiêm đứng xa xa, nhìn hai mẹ con chơi đùa, vẻ nghiêm nghị lạnh lùng trong mắt hoàn toàn biến mất, chỉ còn vẻ dịu dàng của người làm cha. Ai không muốn một nhà ba người chung sống vui vẻ, nhưng trước mặt người khác, ba bọn họ không thể cùng nhau chơi đùa, nhưng chỉ cần Tề Đan Yên và Chử Quỳnh chơi vui vẻ, Hạng Tuế Chiêm ở một bên đứng nhìn là thấy đủ rồi.

Cầm Tú và Tử Ngư bưng cháo bách hợp đậu xanh đến cho hai mẹ con chơi mệt rồi, đang ngồi nghỉ ngơi.

Tề Đan Yên không kịp ăn, cầm thìa gỗ dứt cho Chử Quỳnh.

Hạng Tuế Chiêm dù sao cũng không thể ở lâu trong hậu cung, sắc trời dần tối, hắc phải dẫn Chử Quỳnh về phủ. Tề Đan Yên rưng rưng nước mắt, ôm Chử Quỳnh không chịu buông tay, tiễn đến tận cổng Đông Tư Mã. “Con nuôi của Tướng Quân vô cùng lanh lợi đáng yêu, nhất định là rất giống mẹ thằng bé đúng không?” Tề Đan Yên lau nước mắt hỏi.

“Thần cho rằng, Quỳnh Nhi lanh lợi giống cha thằng bé hơn.” Hạng Tuế Chiêm đi phía sau Tề Đan Yên, nghiêm nghị trả lời.

“Không, ai gia nghe nói con trai giống mẹ, con gái mới giống cha.” Tề Đan Yên trợn mắt, cãi lại một cách rất ngang ngược.

Hạng Tuế Chiêm nhận lấy Chử Quỳnh đã ngủ gật, cẩn thận ôm vào trong lòng, “Thái Hậu nói phải, nếu vậy, thần ngóng trông có thể có một bé gái giống mình.”

Gương mặt Tề Đan Yên hơi ửng hồng, thấp giọng nói: “À.”

Hai người kia ngang nhiên chim chuột nhau, cao minh đến mức chỉ có bọn họ hiểu được.

Cầm Tú hầu hạ bên cạnh Thái Hậu từ khi nàng mới chỉ là Quý Nhân, trong lòng vô cùng khổ sở, trở về đồ vảnh mắt nói với Tử Ngư và Tiểu Đông Tử: “Từ khi tiến cung Thái Hậu chưa từng được tiên hoàng yêu mến, cũng không có con cái gì. Thấy Thái Hậu chơi với con trai Hạng Tướng Quân vui vẻ như vậy, ta nghĩ, Thái Hậu nhất định rất thích trẻ con. Chỉ là, cả đời này Thái Hậu không thể nào có con, ta cảm thấy khổ sở thay cho Thái Hậu.”

Tiểu Đông Tử nay đã trở thành Đông gia gia nhớ về những ngày tháng bị người ta ức hiếp, không khỏi thở dài thườn thượt.

Tử Ngư như có chút suy nghĩ, thấp giọng nói: “Nếu Thái Hậu thích Quỳnh Nhi như thế, sau này Hạng Tướng Quân thường xuyên dẫn Quỳnh Nhi vào cung làm bạn với Thái Hậu là được.”

Tiểu Đông Tử biến sắc, nói: “Chử Quỳnh nhìn rất đáng yêu, đừng để Thái Hậu chú ý, chẳng may Thái Hậu lại muốn thằng bé tịnh thân tiến cung hầu hạ, Hạng Tướng Quân không khổ não đến chết mới là lạ.”

Tiểu Đông Tử, người yên tâm, Thái Hậu sẽ không để Chử Quỳnh làm thái giám đâu.

Kính Hiên ngày một cao lớn, vóc dáng tăng lên vù vù, ngũ quan hoàn toàn nảy nở, cực kỳ tuần tú. Đám cung nữ vốn coi hắc là thằng nhóc xấu xa nào tàn nay thấy hắc đều đỏ mặt, trong phạm vi cung quy cho phép hết sức ăn mặc tươi tắn một chút, chỉ ngóng trông một ngày nào đó vào mắt Kính Hiên, kiếm cái chức tiểu chủ làm chơi. Khi Kính Hiên tròn mười sáu tuổi, cuối cùng cũng tới ngày đại hôn, Hạng Vũ mười ba tuổi tuy một vạn lần không muốn nhưng vẫn phải đội mũ phượng, gả vào cung theo lễ nghi Hoàng Hậu, sau này đứng đầu hậu cung, chiếm giữ cung Phượng Ý.

Khắp Thịnh kinh có lẽ chỉ có Hạng Vũ cảm thấy Cầu Kính Hiên là một kẻ vô cùng âm hiểm, vì thế nàng từng nhiều lần ám chỉ Hạng Tuế Chiêm, bắt đặc dĩ không có bút ghi âm hay camera, không thể quay hành động và lời nói lẫn trước của Kính Hiên về cho hắc xem.

Nếu Hoàng Thượng đã đại hôn, quần thần bắt đầu dâng tấu mời Hoàng Thượng tự mình chấp chính. Tề Đan Yên không biết Kính Hiên tự mình chấp chính nghĩa là thế nào, cũng liên tục thúc giục hẳn. Nàng nghĩ thầm, Kính Hiên tự mình chấp chính rồi mình sẽ nhàn, có thể trốn trong cung Từ Ninh thêu hoa, làm quần áo cho Quý Nhi.

Đến nay Hạng Tuế Chiêm vẫn chưa điều tra ra một nửa mật chỉ khác của Trương Hoàng Hậu nằm trong tay ai, hẳn đã điều tra thái giám chính tứ phẩm Tiểu Đức Tử từng hầu hạ Trương Hoàng Hậu, Tổng Biên Soạn Hàn Lâm Viện Lý Tổ Hoài, nhất phẩm cáo mệnh phu nhân Hạ Lan Hủy, cho ra kết luận là không ai trong số bọn họ tiếp xúc với Trương Hoàng Hậu trước khi bà thất cổ. Ngoại trừ Tiểu Đức Tử, những người khác đều không biết lý do cái chết của Trương Hoàng Hậu. Hạng Tuế Chiêm nghe lời ám chỉ của Hạng Vũ cũng từng hoài nghi một nửa mật chỉ nằm trong tay Kính Hiên, nhưng nghĩ tới những lời nói và hành động của Kính Hiên sau khi trở thành Hoàng Đế, thật sự không giống một người âm thầm cầm mật chỉ trong tay, tương lai sẽ giết Thái Hậu để tự mình chấp chính.

Kính Hiên ở trên triều được các quan thối phòng một trận cũng tự cảm thấy mình có khả năng, vỗ bàn nói: “Tự mình chấp chính thì tự mình chấp chính! Các ngươi đừng có léo nhéo nói một đồng đạo lý với trẫm nữa, sớm muộn gì trẫm cũng tự mình xử lý chính sự, nếu không bắt đầu tự mình chấp chính luôn ngày mai đi!”

“Hoàng Thượng, thần cho rằng nên chọn một ngày tốt để cử hành đại điển tự chấp chính thì thỏa đáng hơn.” Hạng Tuế Chiêm tiến lên một bước nói.

“Đúng vậy, Hoàng Thượng, đại điển tự chấp chính không phải trò đùa, nhất định phải chọn một ngày tốt mới được.” Trung Thư Lệnh nhân nhó nói, nếu không phải Đại Kiền trước nay là mười sáu tuổi đại hôn, tự mình chấp chính, hẳn thật sự lo lắng một thằng nhãi thích chơi đùa tìm đường chết thế này nắm toàn bộ chính sự.

Ngoại trừ chuyện tự mình chấp chính, các quan thấy hậu cung chỉ có một mình Hoàng Hậu liền gợi ý muốn chọn thêm một số cô gái mỹ mạo, phẩm cấp tao nhã từ quý tộc, thế gia để thêm vào hậu cung, cả đám tiến cử cháu gái nhà này, con gái nhà kia, cả em gái người nào đó như bà mối.

Kính Hiên từ nhỏ bị Tề Đan Yên tẩy não bằng chuyện Tây Môn Khánh thông đồng Phan Kim Liên, Trương Sinh nửa đêm hẹn hò Thôi Oanh Oanh thế mà lại một mực từ chối việc này, “Trẫm đại hôn chưa bao lâu, còn chưa nói với Hoàng Hậu được mấy câu, các ngươi chốc lát nhét nhiều nữ nhân cho trẫm như thế, làm như trẫm có thể lực lắm ấy.” Xem ra, bóng ma thời trẻ bị nữ quan tư tẩm luân phiên dụ X đã in sâu vào lòng Kính Hiên, một Hoàng Đế mà lại thừa nhận mình không khống chế được quá nhiều nữ nhân trước mặt các quan.

Chúng ta chỉ nghĩ tới Hoàng Đế vì lao lực quá độ mới không thể trường thọ, chưa ai nghĩ tới một mình Hoàng Đế phải thỏa mãn ba nghìn nữ nhân hậu cung, rõ ràng là ngược thân mà!

Sau khi bãi triều, Kính Hiên không duyệt tấu chương mà ngoáy mũi đi dạo khắp Tử Cấm Thành, con chuột trong cung thấy hẳn đến nay còn chạy trốn khắp nơi. Đối với chúng nó mà nói, cái đứa từng cầm cuốc xẻng đào quê nhà của chúng nó còn đáng sợ hơn cả mèo hoang xuất quỷ nhập thần. Tối giữa trưa, Kính Hiên nói muốn tới chỗ Thái Hậu dùng cơm trưa, gọi Tiểu Ca Tử truyền chỉ tới Ngự Thiện Phòng, điểm danh muốn ăn sư tử đầu thịt cua, thịt ngỗng khô, trứng cút chiên, đậu phụ nhất phẩm, măng xào dương xỉ, cả cháo hoa hồng gì đó, còn gọi một bình rượu hoa lê.

Tề Đan Yên đang thêu túi thơm, thấy Kính Hiên tới là biết hẳn lại tìm nàng ăn cơm, gọi Cẩm Tú lấy nước bạc hà cho hẳn rửa tay.

“Oa! Mẫu hậu thêu con hổ nhìn sống động quá.” Kính Hiên không biết nghiêm túc là gì, hai tay còn ướt dướt đã túm lấy túi thơm ướm thử lên hồng mình, “Đây là quà cho ta à?”

Túi thơm này là thêu cho Chữ Quý của ta, không phải cho người đâu ~ Tề Đan Yên bị Kính Hiên nâng mắt không biết bao nhiêu túi thơm lấm bầm trong lòng một cách vô cùng hẹp hòi, ấp úng có phần không nói dối được, “À... Đúng thế... Là thêu cho người.”

“Trước kia mẫu hậu đều thêu kim long cho ta, hôm nay lại thêu con hổ.” Kính Hiên ghét bỏ nói, “Cái này không hợp với khí chất cao quý lạnh lùng của ta thì phải...”

“Vậy thì không đưa cho người nữa, lần sau thêu con rồng khác.” Tề Đan Yên rất nghe lời, hớn hờ lấy lại túi thêu.

“Mẫu hậu vốn không phải thêu cho ta, hừ!” Kính Hiên hếch lỗ mũi lên trời, tiện đà cười gian nói: “Muốn tặng cho Hạng Tướng Quân phải không?”

“Không phải đâu!” Lần này Tề Đan Yên không nói dối, trả lời rất chắc chắn.

“Nói cho ngài một tin tức tốt, ta sắp tự mình chấp chính!” Kính Hiên vui vẻ nói, đúng lúc Ngự Thiện Phòng đưa đồ ăn rượu ngon tới cung Từ Ninh, đang đặt lên bàn Kính Hiên đã gấp một quả trứng cút bắt đầu ăn, “Ngẫm lại từ khi ta đăng cơ đến nay đã sắp chín năm, có đại thần khi phụ tá ta tóc còn đen, đến nay đã thành tóc muối tiêu, xem ra ta khiến bọn họ đau đầu đau không ít.”

Tự người biết là tốt rồi.

Tề Đan Yên gật đầu, ngơ ngác nhìn túi thêu, nàng năm nay cũng đã ba mươi, từ vài năm trước sinh Chú Quỳnh xong không còn mang thai nữa, nói đến mới thấy, sau khi hồi cung không bí mật hẹn hò Hạng Tuế Chiêm được mấy lần, vốn muốn sinh một bé gái nữa cho Hạng Tuế Chiêm thì...

“Mẫu hậu, nhớ khi ta còn là hoàng tử, con trai Nghi Phi rất được sủng ái, rất được ủng hộ lập làm Thái Tử. Nghi Phi hẳn cũng muốn thế, cuối cùng có một ngày ra tay với ta, sai thái giám tâm phúc Tiểu Mạn Tử đẩy ta vào hồ nước trong Ngự Hoa Viên. Mẫu hậu, khi đó ngài còn là Dục Tần, luôn nhân lúc hoàng hôn vắng vẻ tới Ngự Hoa Viên tản bộ, bởi vì có tật về mắt nên không nhìn rõ, cho rằng thái giám Tiểu Mạn Tử mặc bộ quần áo màu vàng đất đang len lén đi theo ta là tiên hoàng, từ xa đã quỳ xuống lạy, nói Hoàng Thượng vạn tuế, khiến ta giật cả mình, suýt chút nữa rơi vào trong ao, cũng may đứng vững được, thấy Tiểu Mạn Tử chạy mất dạng. Ngài không nhìn rõ là ta, nhưng ta nhận ra ngài. Dù thế nào ngài cũng đã cứu ta một lần...” Kính Hiên vô cùng tang thương nói, không biết vì sao bỗng ôn lại chuyện cũ, trứng cút chiên cũng không ăn nữa, đưa mắt nhìn về phía xa.

“Vậy sao? Ta thật sự cho rằng đó là tiên hoàng đấy.” Tề Đan Yên vô cùng giật mình, xem ra đến giờ nàng còn chưa biết lúc đó mình quỳ sai người.

Kính Hiên gật đầu, “Ta nhớ ơn của ngài, cho dù nhiều năm qua ngài noi theo Triệu Cơ thời Tần, tư thông với Hạng Tuế Chiêm, còn sinh ra con trai Hạng Chữ Mạch... ta cũng làm như không biết. Nay ta phải tự mình chấp chính, vì bộ mặt hoàng gia, không thể không làm rõ.”

Tề Đan Yên nghiêng đầu chớp mắt vài cái, cây châm song phượng hàm châu trên búi tóc nguyên bảo cũng lay động theo, nàng vẫn chưa đổi được tật cũ nghe người ta nói chuyện không bắt được trọng điểm, rất nghiêm túc sửa sai cho hẳn — “Không phải Hạng Chữ Mạch, là Hạng Chữ Quỳnh.”

Kính Hiên mặt mày đen thui, “...Đúng, Hạng Chữ Quỳnh.”

18. Chương 18

Chương 18: Đói bụng không? Ăn bát mì đi.

Một con yểng nuôi trong lồng sắt lúc này nhảy nhặng lên, bỗng mở miệng léo nhéo, “A ~ Đồ ngốc ~ A ~ Đồ ngốc ~”

“A!” Tề Đan Yên phản ứng lại giật mình hô một tiếng, “Ai nói với người! Nói bậy! Ta và Hạng Tuế Chiêm...”

“Giải thích chính là che giấu.” Kính Hiên ngồi xuống cạnh bàn, sắc mặt như bình thường, bắt đầu ăn cơm. Tề Đan Yên đứng ở đối diện hắn, da đầu tê rần, cảm thấy Kính Hiên trước mặt mình vô cùng xa lạ, giống như bị hồ ly tinh nhập thân, nàng không nhận ra nữa rồi.

Lại thấy Kính Hiên giương mắt nhìn nàng, “Mẫu hậu, làm người ấy mà, quan trọng nhất là vui vẻ. Năm đó ta còn nhỏ, Cung Thân Vương cũng vậy, Quốc Cữu cũng vậy, thậm chí cả Uy Viễn Tướng Quân Hạng

Tuế Chiêm cũng vậy, chỉ cần có lòng không phục đều có thể giết ta chiếm chỗ, ta không thể không giả ngu. Mấy năm qua ta vô cùng vui vẻ, Hạng Tuế Chiêm giúp ta diệt trừ Cung Thân Vương, vì tiền Quốc Cữu quá nhiệt tình với ngài, hấn sinh lòng ghen tuông nên giết luôn Quốc Cữu. Hấn phía bắc trấn thủ biên cảnh, phía nam diệt trừ Ma Lão, chỉ vì để ngài buông rèm chấp chính, ngồi vững giang sơn, vô ưu vô lo. Hấn thích ngài, vì đảm bảo ngài ngồi vững vị trí Thái Hậu nên không thể không đảm bảo ta ngồi ổn ngôi vị Hoàng Đế, quả là làm khó cho hấn, ha ha. Đúng rồi, mẫu hậu, ngài có đói bụng không, ngồi xuống ăn bát mì trước đã.”

Là người khác thời điểm này chắc chẳng còn tâm trí đâu mà ăn cơm, cổ tình Tề Đan Yên còn “ừ” một tiếng bước tới, người ta bảo nàng ăn mì, nàng thật sự múc một bát mì gà phủ thủy bạch ngọc, ngồi xuống đối diện Kính Hiên ăn, nghĩ thầm, Tuế Chiêm vì ta thật sự khó xử. Nếu có thể sinh một bé gái cho chàng thì tốt quá ~

“Ban đầu ta cũng lo lắng hấn có ý đồ bất chính hay không, nghĩ ra rất nhiều biện pháp thử hấn.” Kính Hiên gấp một miếng thịt ngỗng khô cho Tề Đan Yên, đôi mẹ con hờ hững vui vẻ hòa thuận như trước, giống như chỉ đang trò chuyện việc nhà, “Trà hoa đậu đen rất hiếm, trong cung gần như không ai biết dùng nó với lạc sẽ trí mạng, năm đó Nghi Phi, người luôn muốn hại chết ta, được phụ hoàng ban thưởng rất nhiều trà hoa đậu đen. Ta biết trà hoa đậu đen mình không có mà uống, thằng nhóc xấu xa kia lại thường xuyên được uống. Trong cung yển, ta nói muốn ăn lạc luộc ô mai, làm Hoàng Tử, con trai Nghi Phi cũng có phần. Quả nhiên, khi trở về có lẽ nó đã uống trà hoa đậu đen giải khát, ngày hôm sau lăn ra chết. Không còn con trai, Nghi Phi dựa vào cái gì tranh với mẫu hậu của ta? Con trai đã chết, bà ta điên điên khùng khùng, cuối cùng toi đời trong lãnh cung, làm ta vui hết biết.”

Quả nhiên mỗi đứa bé có thể lên làm Hoàng Đế đều không phải hạng xoàng. Mới bảy tuổi đã tắm ngâm tắm ngâm giết chết Hoàng Tử được sủng ái đang tranh vị trí Thái Tử với mình, Kính Hiên trưởng thành sớm, có tâm cơ, thật sự kinh khủng như Hạng Vũ đã phát hiện.

Trước khi người xấu muốn hại diễn viên chính đều thích thành thật kể một lượt những chuyện xấu xa mình từng làm.

Tề Đan Yên nghe hấn nói vậy ngăn cả người, tò mò hỏi: “Lạc luộc ô mai có ngon không?”

“Ngon lắm, chua chua ngọt ngọt, do một đầu bếp Hàng Châu ở Ngự Thiện Phòng làm đấy ~ Tiểu Ca Tử!” Kính Hiên hô to: “Gọi Ngự Thiện Phòng làm một đĩa lạc luộc ô mai đưa tới.”

Tiểu Ca Tử bên ngoài tuân lệnh, bước nhanh đi.

“Hạng Tướng Quân quả là trung dũng, bất kể ta thử thế nào, xuất cung cũng vậy, dung túng Tiểu Thanh Tử làm gián điệp cũng vậy, hấn đều giúp ta giải quyết. Quả là rường cột nước nhà.” Kính Hiên múc một thìa cháo hoa hồng, say mê hít một hơi, “Nhưng dù trí tuệ trung dũng thế nào, có tư tình với đương kim Thái Hậu cũng là đại nghịch bất đạo. Hấn làm nhục tôn nghiêm hoàng gia thì thôi, còn để ngài mang thai con hấn, mượn cơ tuần tra biên cảnh phía bắc đưa ngài tới hành cung nghỉ hè để sinh con, quá to gan lớn mật rồi. Thật sự khiến ta nhìn gia tộc họ Hạng bọn họ với cặp mắt khác xưa.”

“Người tha cho hấn đi, hấn...” Cuối cùng Tề Đan Yên cũng bắt được trọng điểm, mím môi mở to mắt nhìn Kính Hiên, “Hấn chưa từng có ý định hại người mà.”

“Hấn đương nhiên không dám hại ta, bởi vì dù sao ngài cũng là “mẫu hậu” của ta.” Kính Hiên thở ra một hơi, tiếp tục nói: “Nay ta sắp tự mình chấp chính, mẹ ruột ta để lại nửa tờ mật chỉ, một nửa khác ở trong tay hấn, cả thượng phương bảo kiếm nữa, ta thấy hiện giờ hấn sẽ không giao ra đâu.”

“Hấn sẽ giao!” Tề Đan Yên tràn đầy tự tin nói, “Người mở miệng đòi hấn, sao hấn lại không cho được.”

“Hấn sẽ không cho ta.” Kính Hiên ngay trước mặt Tề Đan Yên lấy ra một bao giấy trong tay áo, đổ thuốc bột vào trong bình rượu, rót rượu đầy chén, chuyển qua trước mặt nàng, vô cùng hiền lành nói: “Mật chỉ mà mẹ ruột ta để lại là – chờ ta tự mình chấp chính, nhất định phải ban chết cho ngài. Mẫu hậu ơi là mẫu hậu, ngài đứng đầu hậu cung nhiều năm như thế, tốt xấu gì ta cũng gọi ngài “mẫu hậu” nhiều năm như thế, một Quý Tần nho nhỏ như ngài cũng nên thỏa mãn rồi. Hoàng gia chính là thế này, chỉ có máu thịt, không có tình cảm, kiếp sau ngài nhất định phải xấu như Đông Thi, đừng có tới Tử Cấm Thành này mà chịu tội nhé.”

“Cầu Kính Hiên! Người...!” Tề Đan Yên luống cuống, lùi về sau vài bước, ghé đập mạnh xuống đất, Tử Ngư, Cẩm Tú và Tiểu Đông Tử bên ngoài hầu hạ nghe động tĩnh muốn mở miệng hỏi thì dường như bị người ta bịt miệng, giữ tay, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân và tiếng binh khí hỗn loạn, thị vệ đại nội vây quanh cung Từ Ninh.

“Bắt lấy cung nữ Tử Ngư kia cho trẫm!” Kính Hiên ra lệnh, lại quay đầu cười với Tề Đan Yên, “Nàng ta là người Hạng Tuế Chiêm phái vào cung giúp hai người cầu thả, trẫm đã biết từ lâu rồi, nếu không ngài đi hành cung nghỉ hè hai, ba năm, vì sao chỉ có mình Tử Ngư đi theo ngài?”

Tề Đan Yên như chim sẻ sợ cành cong, ngồi bệt dưới đất, nhất thời nói không ra lời. Nụ cười của Kính Hiên hôm nay tràn ngập sát khí, khiến người ta sợ hãi. Nàng không thể nào ngờ rằng tiểu Hoàng Đế thường ngày cười ngốc nghếch, không ngừng tìm đường chết lại hạ một bàn cờ lớn đến thế, lợi dụng tình cảm của Hạng Tuế Chiêm với nàng, kiềm chế Hạng Tuế Chiêm tay cầm binh quyền, danh tiếng trong quân vang dội, khiến Hạng Tuế Chiêm không ngừng ra chết vào sống cho mình, diệt trừ đối lập, đến khi có thể bình an tự mình chấp chính thì qua sông đoạn cầu.

“Mấy người chớ trách ta vô tình. Dù sao ngài cũng là mẫu hậu trên danh nghĩa của ta, Hạng Tuế Chiêm lại dám không để ý mặt mũi của ta xằng bậy với ngài, cho dù hần hộ quốc hộ chủ có công cũng không thể lấy công chuộc tội. Hần chẳng khác gì Lao Ái, Lã Bất Vi triều Tần, khinh ta còn nhỏ mà lừa dối, dâm loạn hậu cung, đáng chết từ lâu rồi.” Kính Hiên cắn răng, phẫn hận ném chiếc đũa trong tay xuống, chỉ vào Tề Đan Yên, “Cả ngài nữa! Cho dù ngài có tình với Hạng Tuế Chiêm nhưng dù sao ngài cũng là phi tần của phụ hoàng ta, là đương kim Thái Hậu, sao có thể tư thông với thần tử? Ngài để phụ hoàng ta ở đâu? Để ta... ở đâu?”

Giờ phút này Tề Đan Yên mới như chợt nhớ ra ông xã nhà mình là Đôn Hiếu Đế đã qua đời. “Phụ hoàng người... Phụ hoàng người ngay cả ta là ai, mặt mũi tròn méo thế nào cũng chẳng biết.” Tề Đan Yên nhớ tới những ngày mình vào cung, nàng sống an nhàn sung sướng đã quen bỗng cảm thấy khi đó rất đáng rất khổ, cho dù lên làm Thái Hậu, nếu không có Hạng Tuế Chiêm, năm tháng trong hậu cung cũng sẽ quạnh quẽ buồn tẻ như trước đây.

“Ngài thịnh sủng cũng được, thất sủng cũng được, đều không thay đổi được sự thật ngài đã ở hậu cung. Hậu cung ba nghìn sắc đẹp, nếu ai ai cũng như ngài, vì thất sủng mà tư thông với ngoại thần, thì cung quy của tổ tông chẳng phải thành thùng rỗng kêu to, hậu cung này chẳng phải thành nơi trăng hoa rồi à!” Kính Hiên vỗ bàn thật mạnh, chén rượu chấn động đổ ra, hần “ôi mợ nó” một tiếng, nâng chén rượu lên lại rót đầy, mang theo vài phần cơn giận còn sót lại, vài phần xấu hổ nói: “Mẫu hậu uống chén rượu này đi, giữ lại chút thể diện hoàng gia. Trẫm sẽ an táng ngài vào hoàng lăng dựa theo nghi thức Thái Hậu, còn sai người sáng tác truyền kỳ của ngài.”

“Rượu kia có độc đấy à...” Tề Đan Yên nhát gan vô cùng hoảng sợ.

“Đương nhiên là có độc rồi.” Kính Hiên nhíu mày, “Hay là mẫu hậu muốn lựa trắng?”

“Ta...” Tề Đan Yên liều mạng lắc đầu, âm ức đến mức nước mắt chảy ròng ròng. o(> <)o tuế=“” chiêm,=“” cứu=“” ta=“” với,=“” hu=“” hu=“” hu=“” ~~=“”>

“Người đâu, rót rượu cho Thái Hậu!” Kính Hiên phất ống tay áo, gọi mấy thị vệ vào, Mấy anh chàng cao to tuân lệnh, một người xách Tề Đan Yên lên, hai người khác cầm chén rượu, bóp miệng nàng mở ra đổ vào trong, còn có một người nâng bầu rượu, bổ sung bất cứ lúc nào.

Rượu độc cay xè rót vào từ miệng mũi Tề Đan Yên, nàng phản kháng một lúc lâu cuối cùng vẫn bị ép uống vào. Rượu này vô cùng độc, mới vừa vào bụng đã nóng rực lên, trong lúc hoang mang nàng nghe thấy Kính Hiên dặn thị vệ không được tiết lộ chuyện hôm nay, ai nói ra ngoài một chữ sẽ tịch thu tài sản, giết cả nhà.

Xem ra lần này Kính Hiên làm thật.

Bụng Tề Đan Yên quặn đau, còn đau hơn cả khi sinh con, nàng bỗng cảm thấy buồn nôn, vừa há miệng nôn là nôn ra một bãi máu đen, phun ra đầy đất. Nàng há miệng muốn thở, thể nhưng không cách nào thở nổi, nàng ôm cổ họng giống như muốn xé ra một cái lỗ để thở, nhưng tay chân đã không còn sức lực, chỉ có thể chần nản ngã xuống, không ngừng co quắp trên mặt đất.

Kính Hiên lạnh mặt, nhìn nàng không ngừng giãy dựa dưới đất, gân xanh trên huyết thái dương nổi lên, lẩm bẩm: “Đồn là rượu độc uống vào chết ngay, mất mạng trong nháy mắt, không hề đau đớn, nay xem ra chẳng phải. A! Còn chưa cho Thái Hậu ăn lạc luộc ô mai nữa, tiếc quá...”

Tề Đan Yên giãy dựa một lúc rồi lè lưỡi chết, đám thị vệ thấy mặt nàng đầy máu đen, vô cùng sợ hãi.

“Thả ba người hầu của Thái Hậu ra, để bọn họ vào.” Kính Hiên lạnh nhạt nói, trong mắt không hề có độ ấm.

Cầm Tú, Tử Ngư và Tiểu Đông Tử đều mang vẻ mặt sợ hãi và bi thương, tiến vào nhìn thấy thảm trạng này vừa hoảng vừa sợ, quỳ rạp xuống đất, nằm rạp trên mặt đất, chỉ có Tử Ngư không quỳ, nàng cảm tức nhìn Kính Hiên, nghiến răng, ánh mắt tràn đầy khiếp sợ và đau đớn. Nàng không ngờ rằng Hoàng Thượng trước giờ đầu óc có đạn bỗng nhiên lại phá hoại chuyện của Tướng Quân và Thái Hậu, hạ sát thủ trong chớp mắt, nàng còn chưa kịp gửi thư cho Hạng Tuế Chiêm!

Tử Ngư ngồi xổm xuống, lắc lắc Tề Đan Yên, chỉ thấy Tề Đan Yên mở mắt trừng trừng, đã hoàn toàn tắt thở. “Thái Hậu!” Tử Ngư khóc lên, ôm lấy thi thể Tề Đan Yên, nức nở gọi nàng, đáng tiếc nàng không còn ngơ ngác đáp lại một câu “Hả?” như xưa nữa.

“Ba người các người hầu hạ Thái Hậu đã lâu, nay cho các người chút thời gian cuối cùng. Tắm rửa cho Thái Hậu, tiện cho khâm niệm nhập quan.” Sắc mặt Kính Hiên có vẻ âm u, “Các người đều là đầy tớ trung thành, chờ thu xếp dung nhan cho Thái Hậu xong thì cũng đi theo nàng đi.”

Tử Ngư hận đến mức siết chặt tay, nàng không sợ chết, điều nàng không thể chấp nhận là Tề Đan Yên cứ thế bị Kính Hiên độc chết, nàng không dám tưởng tượng biểu cảm của Tướng Quân khi biết tin này, nàng thậm chí còn không dám xác định Tướng Quân có thể sống một mình hay không. Tử Ngư giương mắt, thấy ý cười ẩn giấu trên mặt Kính Hiên, nàng đột nhiên hiểu ra, tiểu Hoàng Đế âm hiểm này nhiều năm ngày trang thành đồ ngọc, đại khái vì muốn mượn tay Hạng thị diệt trừ đối lập, cuối cùng dùng tội danh tư thông Thái Hậu diệt trừ toàn bộ Hạng thị!

“Thái Hậu đột nhiên mắc bệnh hiểm nghèo qua đời, trăm rất khổ sở.” Kính Hiên trầm giọng nói, “Dời ngày tự mình chấp chính tới sau tang lễ của Thái Hậu. Đánh chuông tang, báo cho các quan và bách tính thiên hạ.”

Tử Ngư ôm chặt thân thể dần lạnh xuống của Tề Đan Yên, móng tay đã bấm nát lòng bàn tay, máu đỏ thấm chảy xuống từ lòng bàn tay, nhỏ vào máu đen mà Tề Đan Yên nôn ra, cũng dần dần biến thành màu đen.

19. Chương 19

Chương 19: Cầu Kính Hiên

Chuông tang vang vọng Thịnh kinh.

Đại Kiền từ khi khai quốc đến nay đã hai trăm năm, theo nghi chế tổ tông ấn định, Hoàng Đế băng hà đánh tám mươi một tiếng chuông tang, Đế Hậu băng hà đánh bảy mươi hai tiếng. Tin Thái Hậu qua đời như lửa cháy lan đồng cỏ, bắt đầu từ Tử Cầm Thanh truyền tới từng ngõ ngách Thịnh Kinh, lại dần dần truyền ra toàn quốc. Truyền tới phủ Uy Viễn Tướng Quân chỉ mất chưa tới một canh giờ.

Khi đó, Hạng Tuế Chiêm đang dạy Chữ Quỷ viết chữ, bàn tay to nắm lấy bàn tay nhỏ, bút lông sói chấm mực đen viết “đệ tử quy” trên giấy tuyên thành trắng muốt. Tiếng chuông xa xôi như sấm sét đâm ngang không khí mà đến, như hoàng hà cuộn cuộn, nháy mắt đã nuốt trọn toàn thân hắn. Tay Hạng Tuế Chiêm thoáng dừng, một giọt mực nhỏ lên giấy, hình thành một điểm đen chói mắt.

“Cha?” Chữ Quỷ ngẩng gương mặt nhỏ lên, từ góc độ của bé chỉ nhìn thấy cái cằm và cái mũi cao thẳng của phụ thân.

Chuông tang vang lên từng hồi, vang đúng bảy mươi hai lần rồi văng vẳng dừng lại.

Sau tiếng chuông, gia phó Hạng phủ khẩn cấp chạy vào thư phòng, không kịp quỳ đã hô to: “Tướng Quân! Không xong rồi! Công công trong cung đến báo tang! Thái Hậu qua đời rồi! Các quan mặc đồ tang, phủ đệ để tang, bất cứ hỉ thọ đều không được tổ chức!”

Chứ Quỳ nhiều lần tiến cung chơi đùa với Tề Đan Yên sưng sốt, bé còn nhỏ, không hiểu bọn họ đang nói gì, chỉ cảm thấy phụ thân chưa bao giờ thất thần thế này, một lúc lâu không thể nói ra một câu, bàn tay đặt trên vai bé bỗng siết chặt, bóp bé đau nhức. Đứa bé này rất ngoan, không dám hô lên, đau đến chảy vài giọt nước mắt mà chỉ cắn chặt môi dưới.

Sau khi nghe nói Hoàng Thượng muốn tự mình chấp chính, Hạng Tuế Chiêm hồi phủ lập tức đốt nửa cuốn mật chỉ, coi như chưa từng nhận được ý chỉ của Trương Hoàng Hậu.

Thái Hậu qua đời... Trong này rốt cuộc có gì bí ẩn?

Hạng Tuế Chiêm giết địch vô số trên chiến trường nay vì một người chết mà lần đầu tiên cảm thấy tay chân tê dại, mấy năm qua hắn và Tề Đan Yên trước mặt người khác phải tuân thủ cung quy nghiêm ngặt, lén gặp mặt còn khó hơn lên trời, hắn lại thường xuyên không ở Thịnh kinh, trên triều cách bức rèm che nhìn nhau một cái đã là nghìn khó vạn khổ. Trong mấy năm, tính ra số lần hai người ở bên nhau tổng cộng chưa đủ bảy ngày. Tương tư ăn mòn xương tủy, gặp lại thì phải duy trì khoảng cách, dù vậy, hai người bọn họ chưa ai từng bỏ cuộc.

“Quỳ Nhi, vi phụ phải vào cung diện thánh. Con ở lại trong phủ, không được đi lung tung. Nếu có biến cố, đi theo Thanh Phong thúc thúc, đừng quay về phủ nữa.” Hạng Tuế Chiêm biết tai vạ sắp đến, sắc mặt bình tĩnh nói hết lời rồi đi ra khỏi thư phòng.

“Bẩm Hoàng Thượng, Hoàng Hậu cầu kiến.” Tiểu Ca Tử khom người nói.

“Không gặp.” Kính Hiên một mình pha trà ăn bánh trong phòng sưởi, lúc này nước vừa mới sôi, lạc luộc ô mai, bánh mật hạt sừng, bánh tử đằng, bánh đậu hủ hương còn chưa đựng tới một miếng.

“Cầu Kính Hiên!” Hạng Vũ quát lớn một tiếng, không để ý tới thị vệ và thái giám ngăn cản, xông vào. Nàng biết vị trí Hoàng Hậu của mình ngồi không được bao lâu, cái chết của Thái Hậu có liên quan gì tới thúc thúc Hạng Tuế Chiêm của nàng, trong lòng nàng biết rõ. Gọi thẳng tên cúng cơm của Hoàng Đế là tối kỵ, hôm nay nàng tự biết Hạng thị sắp tai ương ngập đầu, nàng bất chấp. Vào trong phòng sưởi, thấy Kính Hiên còn nhàn nhã ngâm trà ăn bánh, trong lòng nàng giận dữ, nhắc tay nhỏ cây trâm phượng hoàng điểm thụy trên búi tóc mẫu đơn xuống ném mạnh về phía hắn.

Kính Hiên hơi nghiêng đầu tránh đi.

“Thái Hậu qua đời, Hoàng Hậu vô cùng bi thương nhưng cũng không thể mất lễ nghi như thế.” Kính Hiên nghiêm mặt nói.

“Cầu Kính Hiên! Hôm qua ta còn tới cung Từ Ninh thỉnh an Thái Hậu, người còn rất khỏe mạnh, còn nói chiều nay cùng tới Ngự Hoa Viên dắt chó đi dạo, vì sao trưa nay đột nhiên qua đời?” Hạng Vũ tới gần Kính Hiên, cắn răng chỉ vào mặt hắn, “Người nói thẳng cho ta biết, vì sao người sắp tự mình chấp chính thì Thái Hậu đã chết!”

“Từ khi đại hôn tới nay Hoàng Hậu chưa bao giờ chủ động nói nhiều với trẫm như thế này.” Kính Hiên mỉm cười, trong giọng nói mang theo vẻ châm chọc.

“Trả lời ta!”

“Đột nhiên phát bệnh là bình thường, thân thể mẫu hậu không tốt, buổi trưa hôm nay nói đau bụng, đau một lúc rồi... Trẫm cũng rất khổ sở.” Kính Hiên không nhận được phải trả lời.

Hạng Vũ nhìn mấy đĩa điểm tâm xinh đẹp trên bàn, bỗng nhào tới dùng tay áo hất hết xuống đất. Kính Hiên trợn mắt lên, bước tới ấn nàng lên bàn, toàn thân đè lên người nàng, cảm tức nói: “Hạng Vũ, ta nề tình hai chúng ta là vợ chồng, dễ dàng tha thứ cho lời nói và hành động của người, người đừng có khiêu khích giới hạn cuối cùng của ta nữa.”

“Con mẹ nó, ai là vợ chồng với người!” Hạng Vũ căm hận nói, “Cầu Kính Hiên! Dù sao ta đã biết Thái Hậu không còn, ta cũng không sống được mấy ngày! Hạng thị chúng ta đối đãi với người không tệ, bảo vệ ngôi vị Hoàng Đế của người đến nay, người vong ân phụ nghĩa, qua sông đoạn cầu! Ta hận người! Ta hận người!”

“Người hận ta?” Kính Hiên cười khinh thường, trong mắt tràn ngập hơi thở tanh mùi máu, thiếu niên nào tàn hắc hóa quả nhiên khiến người ta sợ hãi. Hắn đè chặt Hạng Vũ không cho nàng cử động, “Hận tốt hơn yêu, hận sẽ hại chết người người hận, yêu thì hại chết người người yêu và chính người! Tề Đan Yên là một ví dụ rất tốt, người đừng giẫm lên vết xe đổ, ngoan ngoãn làm Hoàng Hậu của trẫm đi!” Dứt lời, hắn hôn mạnh lên môi Hạng Vũ, chỉ chốc lát sau, mùi máu tươi tràn đầy trong miệng.

Nàng cắn đứt đầu lưỡi hắn, hắn lập tức cũng cắn đứt môi nàng.

Kính Hiên buông Hạng Vũ ra, dùng hoàng bào lau vết máu trên khóe môi, cao giọng nói: “Kéo Hoàng Hậu ra ngoài, cấm túc trong cung Phượng Ý, không có ý chỉ của ta không được thả nàng ra, trái lệnh chém!”

Hạng Vũ hai mắt rưng rưng, khóe miệng chảy máu, bị mấy thái giám nâng ra ngoài.

“Hoàng Thượng...” Tiểu Ca Tử hét hồn tiến vào, ôm đầu nói, “Hạng Tướng Quân ở ngoài điện chờ chỉ...”

“Hắn tới?” Kính Hiên bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn mặt đất hỗn loạn, “Gọi hắn vào. Đúng rồi, soát người cho kỹ, đề phòng hắn mang theo ám khí.”

Nói cứ như Hạng Tuế Chiêm không mang vũ khí thì không có cách nào tay không bóp chết người ấy.

Hạng Tuế Chiêm cởi giáp vào điện, liếc mắt nhìn hai bên, thị vệ đông gấp mười lần bình thường chen chúc khắp nơi, ít nhất phải hơn hai trăm người. Kính Hiên ngồi chính giữa phòng sưởi, mặt nghiêm túc, thấy hắn vào lập tức gây khó dễ: “Thái Hậu qua đời, các quan phải để tang, vì sao Hạng ái khanh kháng chỉ?”

Bốn chữ “Thái Hậu qua đời” đâm vào tim Hạng Tuế Chiêm, giống một lưỡi dao sắc bén lóc từng thớ thịt. Hắn siết chặt nắm tay giống như một giầy sau sẽ vung quyền ra, nhưng hắn chỉ nhú mày, giọng nói hơi khàn khàn: “Hoàng Thượng còn không để tang, vì sao thần phải để tang?”

“Khắp Đại Kiền ai cũng biết đương kim Thái Hậu không phải mẹ đẻ của trẫm. Đợi đến ngày Thái Hậu đưa tang, trẫm để tang cũng chưa muộn.”

“Ta muốn gặp Thái Hậu.” Hạng Tuế Chiêm nói một câu mà như dùng hết sức lực toàn thân.

“Làm càn!” Kính Hiên trừng mắt lạnh, có lẽ bận tâm đến tôn nghiêm hoàng gia, sợ thị vệ bên ngoài nghe thấy nên thấp giọng nói, “Hạng Tuế Chiêm, người thật to gan, có tư tình với Thái Hậu bây giờ còn ngang nhiên chất vấn trẫm, đưa ra loại yêu cầu đại nghịch bất đạo này, người điên rồi à? Đáng thương cho mấy đời Hạng thị nhà người, người cùng Thái Hậu sinh một đứa con, tổ tông nhà người có biết không? Thông minh thì mau giao một nửa mật chỉ ra đây, Thái Hậu chết coi như danh chính ngôn thuận.”

Trên người Hạng Tuế Chiêm đè nặng vinh quang cả gia tộc Hạng thị và chức trách nước nhà, nhưng so với Tề Đan Yên, những thứ đó từ lâu đã không còn quan trọng nữa. Hôm nay Hoàng Đế hắc hóa gây khó dễ, Hạng thị khó bảo toàn, nếu Tề Đan Yên thật sự đã bị Kính Hiên ban chết, hắn nhất định phải giết sạch hoàng tộc chôn cùng nàng. “Cầu Kính Hiên, một nửa quyền mật chỉ luôn nằm trong tay người?”

Vì sao họ Hạng ai cũng thích gọi tên cúng cơm của hắn để biểu thị sự bất mãn của mình thế? Kính Hiên khó chịu lườm hắn một cái, trả lời: “Đúng vậy, ta là con trai ruột của mẫu hậu cơ mà ~” Ngừng một lát, Kính Hiên lại âm hiểm nói: “Hạng ái khanh cũng có con trai, không biết đã từng nghe câu này chưa – cha mẹ thương con, tất vì kẻ lâu dài. Hạng ái khanh không để ý tới chính mình cũng phải nghĩ cho con trai. Dù sao đó cũng là cốt nhục duy nhất của người và Thái Hậu đấy.”

Nhắc tới Quỳ Nhi, ánh mắt đầy sát khí của Hạng Tuế Chiêm ôn hòa hơn nhiều.

Kính Hiên rên sát khi còn nóng: “Người có một nửa quyền mật chỉ còn lại, nên biết Thái Hậu chết là tất nhiên rồi. Nói thật, chuyện của người và Thái Hậu không nhiều người biết, nếu không không thể để các người tiếp tục đến bây giờ. Thái Hậu có thùy hào của Thái Hậu, người tiếp tục làm Uy Viễn Tướng Quân của người, bảo vệ ngôi vị Hoàng Đế của ta và an bình của Đại Kiền, nuôi nấng Quỳ Nhi, chẳng phải một công đôi việc à?”

Hạng Tuế Chiêm không giận còn cười, nhìn Kính Hiên châm chọc không gì sánh được, “Sao người biết hôm nay ta muốn hành thích vua?”

Mợ nó, người định giết ta thật đấy à! Kính Hiên tim đập thình thịch, ngoài điện có ít nhất mấy trăm thị vệ, cả Tử Cẩm Thành có một vạn thị vệ, hấn giết mình cũng không thể sống sót ra ngoài. Một thằng nhóc mười sáu tuổi đối mặt với danh tướng chiến công hiển hách, sau lưng Kính Hiên toát mồ hôi lạnh. “Hạng Tuế Chiêm! Quý Nhi nhà người đã không có mẹ, lát nữa lại không có cha, có phải không tốt lắm với sự trưởng thành và giáo dục của nó trong tương lai không?”

“Trước nay Quý Nhi chưa bao giờ có mẹ, sau này càng không thể có.” Trong giọng nói của Hạng Tuế Chiêm chất chứa bi thương rất lớn, ngón tay cong lên, bỗng tấn công về phía Kính Hiên.

“Tướng Quân, người bình tĩnh một chút! Giết ta rồi người nhất định sẽ hối hận! A! Á á!” Kính Hiên thê thảm né tránh, vồ ếch khắp nơi, dù hấn lén tập võ nhiều năm cũng không đánh lại được đao phủ trứ danh Đại Kiên này. Vừa dứt lời, hấn đã bị Hạng Tuế Chiêm đè chặt, bàn tay như sắt bóp càn cổ hấn. Lúc sắp chết, hấn dùng một hơi cuối cùng nói: “Người... Không muốn gặp... gặp Thái Hậu... một lần cuối cùng à?”

Hạng Tuế Chiêm buông hấn ra, mặc hấn ho khan như ho lao giai đoạn cuối.

Kính Hiên ho đến mặt mày tái mét, “Tướng Quân... Nghe nói con gái tộc trưởng Khuyển Nhung vừa gặp đã yêu người từ lâu, luôn không chịu gả, khụ khụ khụ! Nay đã sắp ba mươi tuổi rồi còn là gái ế. Lần trước tộc trưởng Khuyển Nhung truyền tin tới muốn người làm con rể lão, tỏ vẻ có thể thêm vài điều khoản trên hiệp ước lúc trước, khụ khụ khụ! Khụ khụ khụ! Mợ nó, người bóp quá tàn nhẫn! Khụ khụ khụ! Bảo đảm sau này không quấy rầy biên cảnh nữa. Năm nay người bốn mươi rồi còn chưa kết hôn, có muốn suy nghĩ chút không?”

“Ta đang nghĩ có nên tiếp tục giết người hay không.” Hạng Tuế Chiêm lạnh nhạt nói.

“Đừng đừng đừng!” Kính Hiên nhảy dựng lên trốn sau ghế, “Nếu người không cưới con gái tộc trưởng Khuyển Nhung, ta sẽ ném Thái Hậu ra bãi tha ma, hạ táng quan tài không; nếu người đồng ý lấy nàng ta, ta sẽ an táng Thái Hậu nghiêm chỉnh, hàng năm còn phái người nhỏ cỏ cho mộ phần của Thái Hậu, trồng hai hàng cây tùng nhỏ thật đẹp.”

“Ta giết người trước rồi dẫn quân diệt tộc Khuyển Nhung, thế nào?”

“Người giết ta rồi chắc chắn không thể ra khỏi Tử Cẩm Thành!”

“Hoàng Thượng chưa từng nghe điển cố “ép thiên tử lệnh chư hầu” à?”

“Người điên rồi!” Kính Hiên kêu to, “Cô nương người ta thăm mền người cũng có tội à?”

“Dẫn ta đi gặp Thái Hậu.” Hạng Tuế Chiêm không hề đổi ý, lạnh lùng nghiêm nghị nhìn xuống Kính Hiên.

20. Chương 20

Chương 20: Chiêu Từ Túc Đức Thánh Thuận Thái Hậu.

Qua đen đậm trên thánh điện Phụng An, linh cữu của Tề Đan Yên tạm thời được đặt trong điện. Khi Hạng Tuế Chiêm áp giải Kính Hiên đi vào, Cẩm Tú vừa mới mặc cho Tề Đan Yên bộ y phục hoàng kim, nhét dạ minh châu vào trong miệng nàng. Thấy Hoàng Thượng tới, Cẩm Tú vội vàng quỳ xuống bẩm báo: “...Hoàng... Hoàng Thượng, trang phục của Thái Hậu đã hoàn tất, Tử Ngư... Tử Ngư đã bị Tiểu Đông Tử dẫn... dẫn đi... Hiện giờ có lẽ đã đi cùng Thái Hậu, nô tỳ...”

“Người làm rất tốt, không hổ là người nối nghiệp của ma ma quân sự mà trẫm hết lòng bồi dưỡng.” Kính Hiên rất đắc ý, đi tới còn xoa đầu Cẩm Tú như sờ đầu chó con.

Hạng Tuế Chiêm lẳng lặng đi tới bên cạnh quan tài, thấy Tề Đan Yên trắng bệch nằm bên trong, mặc một bộ hoa phục, đội mũ phượng hoa lệ, bên gối còn có một ít đồ trang sức bằng vàng và ngọc. Nàng ngủ rất

yên bình, không một chút tiếng động. Hạng Tuế Chiêm khom người, vươn tay vuốt gương mặt nàng, cảm thấy hơi sạn tay, nhìn lại mới thấy trên tay có một lớp bột phấn màu trắng, nhìn tới chỗ hấn vừa vuốt, làn da mơ hồ lộ ra màu đen.

Người trúng kịch độc mà chết làn da mới có màu đen.

Nhất thời, gân xanh trên trán Hạng Tuế Chiêm nổi lên, hấn xoay người cầm tức nhìn Kính Hiên, trực tiếp dọa Kính Hiên lùi mười bước. Kính Hiên nhớ trước đây từng đọc trong sử ký, nói tổ tông Hạng gia bọn họ, Hạng Vô, có trọng đồng, tròng mắt một cái có thể dọa lùi một đội quân, tới đời Hạng Tuế Chiêm, không dám nói là dọa lùi một đội quân, nói chung, sắp dọa hấn đến mức thấy cả bà dì cả rồi. (kinh nguyệt ấy =)))

Kính Hiên trốn sau lưng Cẩm Tú, thò đầu ra nói: “Hạng Tướng Quân, người muốn gặp Thái Hậu, trăm đã cho người gặp rồi. Người có đồng ý với đám hỏi mà trăm nói không? Thái Hậu chết thì cũng chết rồi, người đừng có oan oan tương báo nữa, nên để Thái Hậu bình yên vào hoàng lăng đi. Người tưởng ta sẽ không để lại mặt chỉ à? Người dám động vào ta tí xiu, mặc kệ người có giết được ta hay không, có ra được khỏi hoàng cung hay không, Thái Hậu đều sẽ bị ném ra bãi tha ma cho chó tha.”

Hạng Tuế Chiêm bỗng cười ra tiếng, chống tay vào quan tài, nhìn Tề Đan Yên một chút rồi lại cười vài tiếng, cuối cùng cười lên điên cuồng.

“Hấn điên rồi...” Kính Hiên lặng lẽ nói với Cẩm Tú.

Cẩm Tú tàn nhẫn nói, “Hoàng Thượng, nhất định không thể để hấn sống, nhất định phải tịch thu tài sản, giết cả nhà Hạng thị.”

“Cả nhà? Vậy chẳng phải chém cả Hoàng Hậu hay sao? Không được, không được đâu.” Kính Hiên cười hi hi, “Ta vừa mới tự mình chấp chính đã giết cả nhà họ Hạng, sẽ khiến tất cả võ tướng hoảng sợ và bất mãn. Ta phải giữ lại Hạng Tuế Chiêm một thời gian, dù sao hấn cũng điên rồi.”

“Ta đồng ý với người.” Hạng Tuế Chiêm ngắt lời lẩm bẩm thì thầm của bọn họ, trở lại vẻ mặt lạnh bình thường, “An táng Thái Hậu cẩn thận, ta đồng ý với người.”

Đợi Thái Hậu an táng xong, ta hành thích vua trước rồi diệt cả tộc Khuyển Nhung, chôn thẳng đứng thi thể của tất cả các người phía sau mộ Đan Yên, làm tượng binh mã cho nàng - đây mới là hoạt động tâm lý thật sự của hấn.

“Vậy thì tốt.” Kính Hiên cười nói, “Người đâu, chọn ngày lành tổ chức tang sự! Mặt khác, trăm muốn đích thân viết thư cho tộc trưởng Khuyển Nhung, bảo lão mau mau đưa con gái và đồ cưới tới Thịnh kinh.”

Hạng Tuế Chiêm đứng tại chỗ rất lâu, không rõ tâm tình.

Kính Hiên đề phòng nhìn hấn, cho đến khi hấn bỗng đi thẳng ra khỏi điện Kính Hiên mới nhũn người, vỗ ngực hô to: “Á á! Mợ nó! Cuối cùng dùng kế hoãn binh giữ lại cho ta một mạng! Thái Hậu vừa xuống lỗ hấn nhất định sẽ không tha cho ta, vì vậy lễ tang của Thái Hậu phải cùng ngày với hôn lễ của hấn, trấn an Khuyển Nhung trước rồi nói sau! Ôi, làm Hoàng Đế khổ quá trời, biết trước thà để tiểu đệ chết yếu kia của ta làm cho xong!”

Cẩm Tú thấy vậy vội vàng kéo hấn đứng lên, vừa khom lưng cần cổ bỗng bị thứ gì đó xuyên qua, cổ họng mát lạnh, máu tươi trong động mạch bắn ra như súng bắn nước khi con dao găm bị rút ra.

Đứa đầu tiêu, Kính Hiên, thì mặt mũi đầy máu, buồn nôn đến mức ném dao găm đi nôn khan không ngừng, “Phì phì phì! Sặc chết ta rồi, á á!”

Tiểu Ca Tử vội vàng từ ngoài điện đi vào, móc khăn tay ra cho Kính Hiên lau mặt.

“Loại tiện tỳ dùng vài đồng bạc là bán đứng chủ tử này giữ lại cũng vô dụng, không bằng chôn cùng với Thái Hậu đi.” Kính Hiên khinh thường nói, đuổi Tiểu Ca Tử ra ngoài, trong điện chỉ còn hấn và một cái quan tài. Hấn ho mạnh hai tiếng, thấy Tiểu Đông Tử và Tư Ngư từ trong góc chui ra, ngoan ngoãn quỳ trước mặt hấn.

“Trăm vất vả lắm mới giữ được mạng từ tay Hạng Tuế Chiêm.” Kính Hiên vẫn còn sợ hãi nói, thấp giọng thì thầm, “Hai người các người nghe đây, trong chốc lát Thái Hậu không tỉnh lại được, không khác gì người

chết. Các người ở đây quỳ túc trực linh cửu, khóc vài ngày, dứt cho Thái Hậu ít nước, chờ Thái Hậu tỉnh thì dẫn Thái Hậu ra khỏi cung theo mật đạo tìm được trước kia. Tử Ngư...”

Tử Ngư dập đầu mang theo vẻ xấu hổ và ngưỡng mộ, nói: “Tử Ngư bằng lòng nghe Hoàng Thượng sai bảo.”

Hôm nay mới biết tiểu Hoàng Đế tài trí hơn người, nhìn xa trông rộng, xem mật chỉ xong mấy năm qua luôn âm thầm bày kế giúp Tề Đan Yên chạy trốn giữ lấy mạng sống, trước hết mua chuộc Cẩm Tú làm gián điệp bán tình báo, mua chuộc Tiểu Đông Tử bị từ chối, biết thái giám này trung thành mới giao cho trách nhiệm quan trọng hơn. Tử Ngư tự cho rằng mình cẩn thận, thật ra đã bị Kính Hiên biết tởng từ lâu. Bọn họ bị Hoàng Thượng dắt mũi diễn vở kịch vừa rồi, chỉ vì lúc trước Tề Đan Yên từng cứu Kính Hiên một mạng, hằn ghi nhớ trong lòng, quyết định thả nàng ra khỏi cung tìm đường sống. Thấy nàng và Hạng Tuế Chiêm nảy sinh tình cảm, bản thân hấn ở trong hoàng cung biết lòng người lạnh giá, vì vậy dự định tác thành cho đôi tình nhân này.

Cuối cùng, ngay cả Hạng Tuế Chiêm cũng bị lừa.

“Sau khi rời khỏi cung, tìm một chỗ điều dưỡng thân thể cho Thái Hậu, thuốc này vẫn có vài phần độc tính. Trong lúc đó trẫm không cho phép người liên hệ với chủ tử Hạng Tuế Chiêm của người, hấn lại dám định giết trẫm, thật sự quá xấu xa rồi đấy, trẫm muốn ngược hấn một trận!” Kính Hiên nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Vâng!” Tử Ngư lau nước mắt nói.

“Tiểu Đông Tử, người thật sự trung thành với chủ tử. Cung Từ Ninh không còn ai, người cũng không cần ở nơi này hầu hạ nữa, sau này tới bên cạnh trẫm. Tiểu Ca Tử tuy trung thành nhưng không lanh lợi bằng người.” Kính Hiên vỗ mông, đi ra khỏi thánh điện Phụng An.

Thụy hào của Tề Đan Yên được quyết định là “Chiêu Từ Túc Đức Thánh Thuận Thái Hậu”, hai tháng sau “hạ táng”.

Người đời sau đọc quốc sử Đại Kiền thấy ghi thế này: “Tề Thái Hậu, người đất Thục, hiệu Thánh Thuận Thái Hậu. Để băng hà, nghe tham quyết cung quốc đại sự. Chăm sóc ấu đế, không dám lười biếng; quan tâm quốc sự, không dám lơ là. Năm Nhân Võ thứ tám bất ngờ qua đời tại cung Từ Ninh, thọ ba mươi một tuổi. Võ Đế cảm động từ đức của nàng, phong thụy hào Chiêu Từ Túc Đức Thánh Thuận Thái Hậu, an táng vào thái lăng.”

Ấy vậy mà còn để lại mỹ danh thiên cổ chăm sóc ấu đế, lao lực quá độ mà chết.

Hạng Tuế Chiêm nhận được cho phép đặc biệt của Hoàng Thượng, sau đại tang của Thái Hậu làm đám hỏi với Khuyển Nhung. Để trấn an hấn, Kính Hiên đồng thời đề cao thân phận của Uy Viễn Tướng Quân, ban thưởng hấn tước vị Bá nhất đẳng, gần với thân vương. Thật ra Hạng Tuế Chiêm hoàn toàn không cảm động, hôn lễ vẫn làm, còn hấn đã dùng hổ phù trong tay điều binh khiển tướng, bao vây Thịnh kinh. Đêm hôn lễ, hấn sẽ giết con gái tộc trưởng Khuyển Nhung, sau đó dùng máu nhuộm đỏ Tử Cẩm Thành.

Kính Hiên nhận được mật báo nói cách Thịnh kinh ba mươi dặm có quân đội đóng giữ, Hạng Tuế Chiêm muốn làm phản. Hấn nghĩ thầm, Hạng Tuế Chiêm đang muốn giết cả nhà ta mới đúng, á á á! Cũng may hấn có quân át chủ bài Tề Đan Yên, a ha ha ha! Nghĩ tới đây, Kính Hiên vung tay áo lên, nói: “Hạng Tướng quân muốn diễn tập quân sự thôi ấy mà, chúng ta không cần để ý tới hấn. Hôm nay là ngày đại hỉ của hấn, các người phái thêm người tới quý phủ của hấn giám sát... á á, không, là đi chúc mừng, nhất định phải bảo đảm hấn thuận lợi vào động phòng!”

Hôn lễ bắt đầu như thường, toàn bộ hành trình Hạng Tuế Chiêm không chút biểu cảm, còn có vẻ mất hết kiên nhẫn đến nơi, kết thúc tam bái xong cũng xoay người bỏ đi hết sức vô lễ, ném tân nương ở đó. Hỏi hấn đi đâu? Đi lấy kiếm! Hấn thu kiếm vào bên hông, lệnh cho Hạng Thanh Phong giải tán khách đến xem lễ. Cuối cùng, hấn mang theo biểu cảm tàn nhẫn âm u đẩy cửa tân phòng ra.

Mấy người phụ nữ bên trong không biết tình hình bên ngoài, thấy Hạng Tuế Chiêm vào vội vàng thu xếp chuẩn bị rượu, táo đỏ, lạc, long nhãn, hạt dưa làm lễ hợp cẩn cho bọn họ, ném lên giường ý là “sớm sinh quý tử”. Trong mắt Hạng Tuế Chiêm, những nghi lễ phiền phức này đều không cần thiết, hấn giận tái mặt, gầm khe một câu “Cút ra ngoài”, hai người phụ nữ bỏ chạy, vừa chạy vừa bàn luận -

“Chưa thấy tân lang nào vội vàng như Tướng Quân.”

“Nghe nói đã nhịn hơn bốn mươi năm rồi mới tìm nữ nhân, chẳng trách lại vội như thế.”

”Quá vội là không nên chuyện đâu, ha ha ha

”

“Đúng vậy, nóng vội không ăn được đậu phụ nóng.”

Hạng Tuế Chiêm đứng trước giường gỗ tử đàn, nơi này là nơi hân và Tề Đan Yên thân thiết lần đầu tiên. Nay, một cô gái mặc bộ đồ đỏ, phủ khăn voan đỏ đang yên lặng ngồi ở mép giường chờ hân, có lẽ đang mong chờ hân vén khăn voan.

Hân còn nhớ lúc đưa tang Tề Đan Yên, trời sáng khí trong, ánh mắt trời ảm áp, hoàn toàn không có vẻ xơ xác tiêu điều của một lễ tang, thậm chí còn có chim khách kêu trên đầu. Nàng tính tình lương thiện ngốc nghếch, không hề có lòng cảnh giác, rất dễ thích nghi, vốn nên ở đất Thục tìm một người tốt mà gả đi, sinh mấy người con, bình an làm bà chủ nhà cả đời. Nếu nàng thật sự có thể bình an như thế, hân tình nguyện đời này không gặp nàng khi đã trở thành Thái Hậu. Không ngờ hân muốn che chở nàng chu đáo, cuối cùng vẫn không thể giữ được nàng.

Bất kể thụy hào cao thượng thế nào, an táng rầm rộ thế nào, đều không bằng nàng bằng xương bằng thịt. Khi vào triều, hân luôn cảm thấy nàng còn ngồi sau bức rèm che, lặng lẽ nhìn hân rất chăm chú.

“Người đi đi.” Hạng Tuế Chiêm đã rút kiếm ra từ lâu, lại bỗng thu về, “Ta sai người chuẩn bị xe ngựa cho người, người quay về Khuyển Nhung đi, đừng trở lại Trung Nguyên nữa.”

Cô gái che mặt trước mắt dù sao cũng vô tội, lúc trước hân khó có thể chấp nhận sự thật, quyết ý tiêu diệt Khuyển Nhung, nay nghĩ lại cái chết của Tề Đan Yên dù sao cũng không liên quan tới Khuyển Nhung, cô gái này có lẽ cũng ngây thơ như Tề Đan Yên, để nàng ta về quê nhà, bình yên cả đời cũng tốt.

Tân nương sột sột soạt soạt như đang mò cái gì trong tay áo, rồi một thời kim nguyên bảo sáng loáng xuất hiện trong tay nàng.

Đôi mày rậm của Hạng Tuế Chiêm nhíu lại, ánh mắt nhìn chằm chằm kim nguyên bảo.

Tân nương ném kim nguyên bảo xuống chân hân, phát ra một tiếng “cách”, rồi bóp mũi nói: “Tướng Quân, chàng rơi tiền kia.”

Sát khí trong mắt Hạng Tuế Chiêm đột nhiên mất tăm mất tích, thân thể vì chuẩn bị cho chiến tranh mà căng cứng lại dần mềm xuống, hân nhắm chặt hai mắt, một lúc lâu sau mới mở ra, tân phòng vẫn đèn đuốc sáng trưng, lụa đỏ treo đầy bốn phía, tân nương trên mép giường vẫn còn đó, dưới làn váy tán hoa đỏ thắm, một đôi giày đỏ thêu chỉ vàng rứt rứt thu về sau, mũi chân khép lại, gót chân chìa ra hình chữ bát.

Hạng Tuế Chiêm tiến lên một bước, xốc khăn voan đỏ lên.

“Hạng Tuế Chiêm! Người được lắm! Xương ta còn chưa lạnh người đã dám đồng ý cưới con gái tộc trưởng Khuyển Nhung!” Tề Đan Yên gơ ngón trỏ, giận dữ chỉ vào mặt Hạng Tuế Chiêm, “Nếu không có Tử Ngư dẫn ta trốn ra khỏi cung qua đường hầm bí mật, rồi treo đầu dê bán thịt chó để ta giả mạo con gái tộc trưởng Khuyển Nhung, người thật sự sẽ làm tân lang rồi! Người có còn lương tâm hay không! Ta sinh Quý Nhi cho người, đau đớn như thế, giờ người lại dám kết hôn với nữ nhân khác, a a a a!!! Người khốn kiếp! Người phụ lòng! Người không phải người, hu hu hu!”

Hạng Tuế Chiêm hóa đá tại chỗ, nhìn Tề Đan Yên gào khóc làm loạn, hân chậm rãi nhìn về phía đông, trong lòng chỉ có một suy nghĩ -

Cầu Kính Hiên, mơ nhà mi, Con Lợn Gọi Tình*! (_)

*Câu gốc là nê lặc cách bích (_) /mălēgēbī/ câu này được dân mạng Trung Quốc sáng tạo ra, đồng âm với câu /mălēgēbī/, một câu chữ thô tục. Thật ra, dịch sang tiếng Việt nó phải là Đờ Cờ Mờ, nhưng mà tôi thích dùng câu này cho nó đỡ ngượng mồm =)))))) Có gái nào còn chưa biết CLGT nghĩa là gì không? không biết thì tra Google nhá, đọc mà cười sái quai hàm, đám bạn tôi hay dùng câu “con lợn gọi tình” với “cần lời giải thích” nhất nên chọn thôi, chứ có nhiều câu cười chảy cả nước mắt =))))))

Tiểu Ca Tử khom lưng vào phòng sưởi, “Hoàng Thượng, Hoàng Hậu ở ngoài điện cầu kiến.”

“Không gặp!” Hoàng Hà lủ lút, Kính Hiên vất vả nghiêm túc đọc tấu chương một lúc, đang mắt kiên nhẫn xoa tay.

Tiểu Ca Tử đi ra ngoài một lúc, đổi thành Tiểu Đông Tử đi vào, cười khê nói: “Hoàng Thượng, Hoàng Hậu đi rồi.”

“Ai bảo nàng đi?” Kính Hiên ném tấu chương, giày cũng chưa đi đã chạy ra ngoài, “Hạng Vũ! Đứng lại!”

Sắc mặt Hạng Vũ có chút xấu hổ, xoay người nói: “Hoàng Thượng vạn phúc.”

“Vạn phúc?” Kính Hiên bảo cung nữ, thái giám hầu hạ lùi ra thật xa, châm chọc nàng: “Hoàng Hậu bị cầm tù mấy tháng, vừa được đặc xá đã vất chân lên cổ tới thỉnh an trẫm, có phải đã tỉnh táo lại, biết mình sai mười phần mười rồi không?”

“Thần thiếp có nhiều hiểu lầm về Hoàng Thượng, mong Hoàng Thượng đại nhân đại lượng.” Sắc mặt Hạng Vũ khi thì xanh khi thì trắng. Hôm qua Tiểu Đông Tử tới cung Phượng Ý truyền khẩu dụ của Hoàng Thượng, bỏ lệnh cấm, còn len lén nói với nàng, Kính Hiên để Tề Đan Yên dùng thân phận con gái tộc trưởng Khuyển Nhung gả cho Hạng Tuế Chiêm, từ Thái Hậu biến thành phu nhân Tướng Quân, còn miễn cho Hạng Tuế Chiêm không phải phòng thủ biên cương, để hấn đóng quân tại Thịnh kinh. Lúc đó nàng mới biết thì ra Kính Hiên không âm hiểm như thế, thì ra hấn làm tất cả để tác thành cho thúc thúc và Thái Hậu. Tuy biết Kính Hiên mượn chuyện này hoàn toàn mua chuộc Hạng Tuế Chiêm, vẫn vì bảo vệ ngôi vị Hoàng Đế và giang sơn, Hạng Vũ vẫn có lòng cảm kích và khâm phục Kính Hiên.

“Bây giờ Hoàng Hậu ngoan ngoãn quá nhỉ, mấy tháng trước khi hất điểm tâm của trẫm, chỉ vào mũi trẫm mắng không ra gì như cô nàng chanh chua có phải sắc mặt này đâu.” Kính Hiên giậm chân đắc ý, toàn lực châm chọc đả kích, “Hoàng Hậu từ trước đến nay mắt để trên đỉnh đầu, bỗng nhiên lại thỉnh an trẫm, trẫm chịu không nổi đâu. Chỉ sợ ngày nào đó Hoàng Hậu mất hứng lại chạy tới hung dữ với trẫm, tốt xấu gì trẫm cũng là Hoàng Thượng, như thế mất mặt lắm.”

Hạng Vũ nghe vậy khôi phục bản tính, trừng hấn một cái, “Hoàng Thượng nói không sai, nếu ta khiến người ta chán ghét như thế thì sau này không nên xuất hiện trước mặt Hoàng Thượng nữa! Hoàng Thượng nên mau mau nghe theo lời đề nghị của các quan, chọn một ít con gái quý tộc thêm vào hậu cung đi!” Dứt lời, nàng giận đến mức giậm chân một cái, xoay người bỏ đi.

“Ấy ấy! Hoàng Hậu! Hoàng Hậu!” Kính Hiên vươn tay ra, gọi nàng hai tiếng mà không được, “Tiểu Vũ! Tiểu Vũ! Á á! Nàng đừng giận, ta chỉ thuận miệng nói chút thôi mà...” Hấn vô cùng không có tiền đồ theo đuôi chạy đến kéo tay áo nàng, bị nàng đẩy ra, hấn lại không biết da mặt là gì dính sát sau mông, “Tiểu Vũ? Đừng giận mà... Ta sai rồi, ta sai rồi! Hôm nay tới cung của nàng dùng cơm trưa nhé? Bữa tối cũng ăn trong cung nàng luôn! Lâu lắm rồi ta không được ăn chân giò hun khói nấu măng và vịt hầm rượu mà phòng bếp riêng của nàng làm. Tiểu Vũ, đừng đi nhanh thế mà, tự mình làm cho ta mấy miếng bánh hoa hồng được không...”

Tiểu Đông Tử và Tiểu Ca Tử thấy Kính Hiên chạy thẳng theo Hạng Vũ đều lắc đầu thở dài.

Lời cuối sách

Tương truyền, Uy Viễn Tướng Quân vốn không muốn lấy con gái tộc trưởng Khuyển Nhung, sau khi kết hôn lại cực kỳ che chở, còn không cho nam nhân khác nhìn thấy nàng, ra ngoài đều phải đeo khăn che mặt cho nàng. Có người nói nàng xinh đẹp như thiên tiên, có người nói nàng xấu như Vô Diêm. Con gái tộc trưởng Khuyển Nhung sinh ba người con cho Uy Viễn Tướng Quân, một trai hai gái, còn thân thiết với Quý Nhi mà Uy Viễn Tướng Quân nhặt về từ biên cảnh như anh em ruột thịt, mọi người ai cũng nghi ngờ Quý Nhi vốn do Uy Viễn Tướng Quân và con gái tộc trưởng Khuyển Nhung lén sinh ra khi hấn đi phòng thủ biên cảnh.

Nhân Võ Hoàng Đế Cầu Kính Hiên và Hoàng Hậu Hạng thị vô cùng ân ái, thậm chí từ chối nạp phi, cho dù các quan nhiều lần khuyên can, hy vọng Hoàng Thượng tăng đầy hậu cung, khai chi tán diệp, nhưng hấn luôn coi như gió thoảng bên tai. Hấn và Hoàng Hậu sinh ra tất cả bảy người con, ba con trai, bốn

con gái. Dưới sự thống trị của Nhân Võ Hoàng Đế, Đại Kiền vẫn luôn cường thịnh như trước, ngoại tộc không còn xâm lấn, bách tính an cư lạc nghiệp, ai ai cũng khen đương kim thánh thượng là nhà lãnh đạo tốt.

21. Ngoại Truyện

1

Hạng Vũ nhịn đã lâu, cuối cùng có một ngày không nhịn nổi nữa, hỏi Kính Hiên: “Hoàng Thượng, sao chàng biết chuyện giữa thúc thúc của ta và... Thái Hậu?”

Kính Hiên đang định thò ngón út vào lỗ mũi thì bị Hạng Vũ đè tay lại, hần cười hì hì, nói: “Thật ra từ nhỏ tửu lượng của ta đã rất tốt, có một ngày cố ý uống say, lão già khốn kiếp Hạng Tuế Chiêm kia lại dám đá ta văng ra, ôm Thái Hậu đi nghỉ ngơi, từ khi đó ta đã phát hiện lão già khốn kiếp Hạng Tuế Chiêm tâm địa xảo trá, nên đặc biệt để ý.”

“Chú ý cách dùng từ của chàng, ai là lão già khốn kiếp?” Hạng Vũ lắc lắc nắm tay.

“Ta là thằng nhóc khốn kiếp, được chưa?” Kính Hiên cợt nhả nói, “Thái Hậu thích Hạng Tuế Chiêm, kẻ ngu si cũng nhận ra được, ta chỉ cần nhắc tới Hạng Tướng Quân thế này thế kia là đôi mắt Thái Hậu lóe sáng, chẳng khác gì chó con nhìn thấy chủ.”

“Dù sao chàng cũng là Hoàng Đế, biết bọn họ có tư tình lại không tức giận chút nào sao?”

“Xin hỏi, nàng đang gây xích mích ly gián đây à?” Kính Hiên giật giật khóe miệng hỏi ngược lại.

Hạng Vũ lắc nắm tay lần nữa, “Ta chỉ tò mò nên hỏi thôi.”

“Vốn cũng tức giận chút ít, sau đó ta bị cô cô già trong cung cưỡng X mới phát hiện, a! Thì ra thoải mái đến thế! Chẳng trách không nhịn được! Thế nên không giận nữa!” Kính Hiên thích lao đầu tìm cái chết ăn ngay nói thật.

Nghe nói, đêm đó trong cung Phượng Ý văng ra tiếng kêu thảm thiết cực kỳ thê lương của Kính Hiên.

2

Từ khi gả tới phủ Uy Viễn Tướng Quân, Tề Đan Yên cực kỳ thích ý, mỗi ngày ngoan ngoãn cầm khung thêu, chăm chỉ thêu hoa. Thêu mãi cũng thấy buồn chán, xoa cái bụng mang thai sáu tháng, nàng bắt đầu lang thang khắp nơi, gặp ai là muốn cá cược với người đó, cược xem lần này mình sinh con trai hay con gái.

Cuối cùng, số người đoán con trai ngang bằng với số người đoán con gái.

Nàng vươn bàn tay tội ác về phía Hạng Tuế Chiêm. Đêm đó, nàng tắm rửa xong, thơm ngào ngạt ôm lấy cổ Hạng Tuế Chiêm hỏi: “Tướng Quân, chàng thích con trai hay còn gái?”

“Chỉ cần là nàng sinh, là con chó ta cũng thích.” Biểu cảm dịu dàng nhất của Hạng Tuế Chiêm chỉ xuất hiện trước mặt bà xã vừa ngốc nghếch vừa đáng yêu của mình, bàn tay to lớn thô ráp của hần nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng bự của Tề Đan Yên, đứa nhỏ trong đó có lẽ biết cha đã tới nên liều mạng co chân đá, thể hiện sự tồn tại của mình.

Tề Đan Yên lại sinh con trai, đồng thời nói với những người đánh cược, “Những người thắng đi tìm Tướng Quân mà đòi tiền, hần thua thảm nhất, bởi vì hần nói ta sẽ sinh một con chó.”

Người trong phủ Tướng Quân không biết nói gì, đồng loạt tỏ vẻ, phu nhân Tướng Quân chơi xỏ lá, tư cách bài bạc quá tệ!

Một đồn mười, mười đồn trăm, trong triều bỗng có quan viên vô cùng bối rối hỏi Hạng Tuế Chiêm: “Nghe nói Công Chúa Khuyển Nhung nhà Hạng Tướng Quân sinh ra một con chó, không biết có thật hay không?”

Trà nóng trong miệng Kính Hiên phun lên đầy mặt và cổ Tiểu Ca Tử.

Nghe nói, Hạng Tuế Chiêm từ trên triều trở về biểu cảm như bị chó cắn.

Tề Đan Yên đặt tên cho cậu con trai thứ hai của mình là – Hạng Úc Lạc! Ý là con ngựa đen bốc khói.

Về sau, Tề Đan Yên mang thai hai lần nữa, đều sinh con gái, Hạng Tuế Chiêm đề phòng nàng lại đánh cước sinh con trai hay con gái với người ta, hạ lệnh cả phủ không được phép đánh cước với nàng, người trái lệnh phải đổi tên, do Tề Đan Yên ban thưởng tên. Lệnh này vừa ban ra, không còn ai dám nhắc tới chuyện đánh cước nữa.

3

Hạng Tuế Chiêm theo trường phái sắt thép, quản giáo hai cậu con trai vô cùng nghiêm, chỉ cần phạm lỗi là được đủ loại gia pháp hầu hạ, nào là chổi lông gà, roi da, côn nhị khúc, gậy trúc, đánh một trận nhớ đời, vô cùng hung hãn, quả là một fan cuồng của bạo lực gia đình; đối với hai cô con gái lại chiều đến không để đâu cho hết, để bọn nhỏ bò lên bò xuống trên người mình, còn tết tóc cho hân, nếu có nghịch ngợm quá cũng chỉ ôm tới nhéo bàn chân nhỏ hai cái rồi thôi.

Một hôm, Hạng Chữ Quy và Hạng Úc Lạc từ trường tư thực trở về, vẻ mặt đau khổ, tự giác cầm sẵn roi da, Hạng Tuế Chiêm vào triều trở về thấy hai anh em Hạng Chữ Quy và Hạng Úc Lạc mỗi người quỳ một bên, chờ hân thi hành bạo lực. Dù sao cũng là con trai ruột của mình, trước khi đánh Hạng Tuế Chiêm vẫn hỏi rõ ràng.

Hân nghiêm mặt, “Có chuyện gì, trả lời thật!”

Hạng Chữ Quy và Hạng Úc Lạc nhìn nhau một cái, Hạng Úc Lạc nói: “Hôm nay là ngày đầu tiên con tới trường, phu tử hỏi tên con, con ngoan ngoãn viết ra cho thầy ấy xem, thầy ấy lại nói con đang đùa thầy ấy!”

Hạng Chữ Quy tiếp lời: “Con nghe tiếng tranh cãi mới đi tới nói giúp đệ đệ, kết quả là bị thầy giáo phạt viết tên mình một trăm lần, một trăm lần đấy ạ!”

Hạng Tuế Chiêm im lặng cắt roi da đi, xoa cái đầu nhỏ của hai cậu con trai một lớn một nhỏ, “Lần này vì phụ không đánh các con, mau rửa tay rồi ăn cơm thôi.”

Hạng Chữ Quy và Hạng Úc Lạc mừng rỡ nhảy bật lên, vui vẻ đi rửa tay. Ngày hôm sau, bởi vì Hạng Chữ Quy không thể nộp bài chép phạt nên bị phu tử phạt chép tên ba trăm lần. Có người nói, thằng bé khóc vô cùng đau đớn, đồng thời cực kỳ hâm mộ ghen tị một bạn học tên là Đinh Nhất () trong lớp.

Chuyện rắc rối này tương lai cũng xảy ra với hai cô con gái Hạng Mỹ Yểm và Hạng Tể Diễm. (_)

Tên của bọn trẻ là thế này:

– Hạng Chữ Quy: /XiàngZhùKuí/ nghĩa là con rồng bay lên

– Hạng Úc Lạc: /XiàngYùLuò/ nghĩa là con ngựa đen bốc khói. Chữ /yù/ (là tên chữ mà Lưu Nham thời Ngũ Đại đã tự tạo ra cho mình, nghĩa là “phi long tại thiên” (rồng bay trên trời)

– Hạng Mỹ Yểm: /XiàngMěiYǎn/ nghĩa là xinh đẹp, cao và sáng

– Hạng Tể Diễm: /XiàngJǐTián/ nghĩa là con chim cú muỗi nổi giận

=)))))) Mấy từ phiên âm kia Sâu dùng từ đồng âm khác nghĩa nhé, mấy từ này không có trong từ điển đâu. Để thể hiện sự uyên bác của mình nên Tề thần thú chọn toàn những chữ cổ từ thời napoleon mặc quần thủng đít, chữ thì siêu lấm lét, chẳng trách bọn trẻ khóc không ra nước mắt. Một con thần thú nhóm lửa nấu cơm để ra một đám thú con quái dị =))))))

~ Hết toàn truyện ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-than>